CARTEA TIMPULUI

Guillaume Prévost

I. Piatra sculptată

CORINT JUNIOR

„Fără prea multă convingere, plasă moneda în centrul soarelui: se potrivi perfect, ca atrasă de o forță invizibilă. În momentul acela se iscă un soi de zumzet. Își lipi urechea de piatra sculptată: aceasta emitea parcă o vibrație, foarte ritmată și foarte îndepărtată... Mai mult, i se părea că nu mai era chiar rece. De vină era, fără îndoială, doar imaginația lui. Totuși... Da, ceva se degaja de acolo. O căldură... o căldură și un soi de magnetism. Avu chiar impresia că pământul începe să-i tremure sub tălpi și că ar fi fost de ajuns să-și pună degetele pe ovalul călduț al pietrei, ca să-i simtă strania palpitație. Întinse mâna... Ultimul lucru de care mai fusese conștient a fost o arsură atroce care-i urca de-a lungul brațului și îi cuprindea corpul."

CARTEA TIMPULUI

Pentru Charles şi Pauline

CARTEA TIMPULUI

Guillaume Prévost

I.
Piatra sculptată

Traducere de Traian Finţescu

CORINT JUNIOR

I
Sam

Samuel se trânti pe pat: nu avea niciun chef să iasă din casă. Aruncă o privire asasină spre geanta de sport pe jumătate deschisă de la picioarele lui şi spre mâneca de la chimono care spânzura în afara ei, părând să-i şoptească insistent: „Grăbeşte-te, Sam, azi ai concurs!" Da, într-adevăr, azi avea concurs, tocmai asta era problema. Şi nu orice fel de concurs: „Turneu pentru 14–16 ani, toate categoriile". O probă diabolică, fructul unei minţi bolnave şi antisportive, care se solda în general cu o confruntare cu un vlăjgan cu cincisprezece centimetri mai înalt şi cu douăzeci de kilograme mai greu. Or, Samuel n-avea deloc poftă să fie întors pe toate feţele — de o namilă ca Monk, de pildă — pentru a se găsi în final cu capul strivit de nişte fese groase. Nu, în niciun caz azi. În primul rând, era ziua lui şi...

— Sammy, ce te tot moşmondeşti acolo? strigă o voce nerăbdătoare de la etajul de dedesubt. O să pierzi autobuzul!

— Acuşica, bunicuţo, cobor.

Dar, în loc de asta, îşi afundă şi mai adânc capul în pernă.

Din încăperea învecinată îi parvenea timbrul surescitat al unei cântăreţe isterice care nu mai contenea să se extazieze de frumuseţea băiatului ce îi ieşise în cale pe plajă:

Cât e de frumos,
Cât e de frumos
Băiatul cu ochi galeşi şi încărcaţi de vrajă
Băiatul de pe plajă!

Jalnic.

La originea vacarmului se afla verişoara lui, Lili, care sâmbăta nu găsea altceva mai bun de făcut decât să-şi adune prietenele în adevărate conciliabule între fete, unde se consumau tone de dulcegării sonore. E drept, exista o scuză, Lili avea doar doisprezece ani — altfel spus, vârsta cea mai cretină — şi distracţia asta era pentru ea un mod de a se consola de absenţele repetate ale mamei ei: o crescuse multă vreme singură, dar, de câteva luni îşi însoţea noul logodnic în toate deplasările lui. Lili era o adevărată scorpie, de cele mai multe ori agresivă cu Sam — dar ce putea face el, dacă stăteau amândoi la bunici? —, mereu gata să-şi bată joc de ceilalţi, în special pe terenul alunecos al rezultatelor şcolare. Într-un mod într-adevăr absolut de neînţeles, cel puţin dacă judecai după genul de prostii pe care le asculta, Lili zbura din succes în succes la şcoală, întorcându-se în fiecare seară cu note şi mai super ca în ajun şi înşfăcând la sfârşitul anului tot ceea ce putea exista în materie de distincţii şi recompense. Un adevărat mister.

Sper că va fi cuminteee,
Oh! da, băiatul de pe nisipul fierbinteee!

— Sammy! E aproape zece!

Samuel oftă adânc şi trase un picior zdravăn în blestemata de geantă. Toată lumea avea ceva cu el, mai mult ca sigur.

Sări din pat, îşi încălţă pantofii de sport, fără să se mai obosească să le lege şireturile, şi deschise bodogănind uşa. Ghinion, Lili şi mica ei bandă asediaseră la rândul lor culoarul. Se aşezaseră pe două rânduri, alcătuind un soi de alee de onoare plină de zâmbete maliţioase şi de tricouri roşii, portocalii sau roz, care de-abia le acopereau buricul.

— N-ai uitat de plasture, Sammy? întrebă verişoara lui, pe un ton fals binevoitor. Şi nici de pomada pentru vânătăi? Ai grijă de tine, dragul meu, să nu ţi se întâmple ceva. Îţi aduci aminte ce-ai păţit ultima oară?

Ultima oară, Samuel fusese strivit, după patruzeci şi trei de secunde, sub burta uriaşă a namilei de Monk. O amintire cât se poate de neplăcută. Glezna lui îşi schimbase poziţia, formând un unghi neliniştitor cu restul piciorului. Adio skate, o lună întreagă.

— Încearcă barem să treci de primul tur, adăugă ea, râzând cu gura până la urechi. Nu se ştie niciodată de unde sare iepurele.

— Mulţumesc pentru sfat, replică el. Şi dacă îl văd pe băiatul de pe plajă, o să-i dau poza ta, promit. Nu se ştie niciodată...

Coborî rapid treptele, fără să se întoarcă, în vreme ce fetele chicoteau zgomotos în urma lui. La capătul de jos al scării îl aştepta bunica, fluturând o pungă de hârtie bine închisă.

— Sammy, ce faci acolo? O să pierzi turneul! Şi doar îţi place atât de mult judoul! Doar nu eşti bolnav?

Îşi scutura buclele de un alb aproape albastru, cu un aer impacientat de surpriză.

— Totul e-n regulă, bunico, făceam doar câteva exerciţii de încălzire. A sunat cumva tata?

O fracţiune de secundă, bunica îşi lăsă ochii în jos pentru a-şi ascunde jena.

— Nu, dragul meu. Poate după-amiază...

— O să-i spui să vină să mă ia de la sală?

— Da, bineînţeles.

Dar în glasul ei era tot atâta entuziasm de parcă ar fi întrebat-o în legătură cu posibilitatea ca Tom Cruise să se autoinvite brusc la ei la masă.

— Uite, Sammy ţi-am făcut nişte sendviciuri. Acum, şterge-o, altfel n-ai să mai ajungi la timp. Şi, mai ales, fii prudent, nu ca anul trecut.

Samuel îşi muşcă limba ca să nu răspundă. Îşi îmbrăţişă bunica, îşi înşfăcă skate-ul şi ieşi.

Odată tolănit pe bancheta din spate a autobuzului, Sam începu să contemple priveliştea căsuţelor identice care defilau prin faţa geamului şi care îl apropiau încet de centrul oraşului. De zece zile tata nu mai dăduse niciun semn de viaţă... Niciun mail, niciun telefon, nicio ilustrată. De zece zile! În familie, toată lumea se complăcea să spună că Allan era prototipul însuşi al unui original. Că la cinci ani era capabil să urmărească un câine pe străzi şi doi, trei kilometri, înainte să îşi dea

seama că se rătăcise. Că la zece ani se lansase într-o dezgustătoare colecţie de unghii tăiate şi că nu ezitase să scrie unui număr incalculabil de vedete pentru ca acestea să-i trimită „mostre". Nenorocirea a fost că unele i-au răspuns şi i-au satisfăcut cererea: un jucător de tenis, o cântăreaţă de rock, prezentatorul unui jurnal de televiziune... Arhivase preţioasele relicve într-un clasor roşu pe care bunica îl păstra încă în pod. Pentru fiecare trofeu, un săculeţ transparent cu numele, data şi scrisoarea de însoţire. Mai multe zile la rând, la ora ştirilor, Allan se plantase în faţa televizorului, încercând să ghicească de la care dintre degetele jurnalistului putea proveni minusculul fragment cornos pe care îl depusese în preţiosul său clasor — în ceea ce îl privea, Sam presupunea mai degrabă că mostra fusese decupată din unghia unui obscur asistent însărcinat cu corespondenţa.

Numai că, iată, tatăl lui nu mai avea zece ani... Era destul de mare ca să nu mai colecţioneze unghii sau să mai alerge după câini, ca şi pentru a da de veste ce face şi pe unde umblă, dacă trebuia să lipsească din sânul familiei câteva zile. Cu toate că, dacă stai să te gândeşti bine, de la moartea mamei lui Sam, Allan trăia parcă pe altă lume. El, atât de vesel odinioară, veşnic prins într-o cursă de biciclete sau într-o partidă de *Burnout* pe consolă, se închisese brusc ca o scoică. Bunica pretindea că era doar durerea firească după o astfel de pierdere şi că avea să-i treacă, în timp. La trei ani după accidentul de vânătoare, trebuia totuşi să se încline în faţa evidenţei: lucrurile aveau tendinţa să se înrăutăţească. Bunica era cât se poate de conştientă de asta, aşa că, la începutul anului, îl convinsese

să îl ia pe Sam la ea. Tatăl lui se apărase fără convingere, după care sfârşise prin a accepta. De altfel, poate că era mai bine aşa; sincer vorbind, nu-i mai stătea capul să se ocupe de fiul lui. De-abia dacă mai deschidea prăvălia cu cărţi, două, trei zile pe săptămână, şi asta doar dacă îl împingea de la spate bunica sau dacă vreunul dintre clienţii săi fideli îl hărţuia la telefon. Melancolie, spunea bunica, lipsă de forţă de caracter, replica mătuşa Evelyn — mama lui Lili —, depresie profundă, tranşa medicul.

Or, acum zece zile, Allan dispăruse. Avea, desigur, obiceiul unor asemenea escapade, dar care, în mod obişnuit, depăşeau rar trei, patru zile. Se întorcea în general cu braţele încărcate de cadouri, explicând că fusese obligat să facă o călătorie urgentisimă în Statele Unite pentru a-şi procura cine ştie ce operă rară comandată de un client. Bunica îl asculta cu indulgenţă, după care îi trăgea două pupături sonore pe obraji, în timp ce Sam era prea fericit pentru a-i mai reproşa ceva.

Numai că, de data asta, Allan nu se mai hotăra să se întoarcă. Pe deasupra, era şi aniversarea lui Sam. Putea oare un tată, fie el chiar prototipul unui original, să uite de aniversarea fiului său?

Sam coborî din autobuz în faţa patinoarului. Un vânzător de îngheţată îşi făcuse vad acolo, şi soarele ardea deja atât de tare, încât se simţi ispitit să-şi cumpere un cornet. Dar cu zece minute înainte de o competiţie în care risca să fie întors ca o clătită, n-ar fi fost prea înţelept. Mai cu seamă că stomacul lui producea deja nişte zgomote bizare: perspectiva apropiatei chelfăneli pe care urma să o încaseze la club, fără nicio îndoială.

Lăsă skate-ul să alunece pe trotuar şi începu să facă slalomuri, cu toată viteza, printre trecători, printre cărucioare, printre copiii neascultători şi printre sacoşele cu provizii. Nimic mai amețitor, decât aceste obstacole mobile care, în fiecare clipă, ameninţau să-şi schimbe pe neaşteptate direcţia şi care protestau cu exclamaţii scurte când le atingeai în treacăt. Şterse una sau două borduri, sări pe deasupra unei grămezi de ciment şi se pregăti să atace turnanta care ducea la gimnaziu. Era floare la ureche, o făcuse şi o răsfăcuse de o sută de ori: gardul scuarului la dreapta, o pantă uşoară pentru a-ţi lua elan, strada imediat după aceea, perpendicular, şi...

Bang! Un şoc violent, un zgomot de tablă îndoită, şi Sam se pomeni întins pe burtă, cu senzaţia că întreg scuarul s-a prăvălit peste el. Probabil că se ciocnise de o vechitură de scuter sau de un suport cu pubele sau...

— Doamne Dumnezeule! Doamne Dumnezeule!

Sam se redresă cu prudenţă. Surpriză! Un suport de pubele care vorbea...

— Doamne Dumnezeule! Doamne Dumnezeule! Aschimodia de Faulkner!

Şi care, pe deasupra, ştia şi cum îl cheamă.

— Nu face asta, Monk, interveni o voce feminină.

Monk. Dăduse pur şi simplu peste Monk!

Ascultând de un instinct de conservare a cărui existenţă tocmai o descoperise, Sam se rostogoli într-o parte, chiar în momentul în care namila de Monk se arunca asupra lui, cu o fată şi cu un alt băiat agăţaţi de umerii lui.

— Nu, Monk! Nu!

— Îl cocoşez! Îl snopesc în bătaie!

Sam se ridică dintr-un salt şi evită în ultima clipă un impresionant placaj care l-ar fi transformat cu siguranţă într-o cârpă de şters pe jos. Tâmplele îi sângerau abundent dar, aparent, nu avea — încă — nimic rupt.

Monk se pregăti să-l umfle din nou, când, spre norocul lui Sam, mai mulţi gură-cască din jur, care asistaseră la scenă, înaintară încercând să-l liniştească.

— Ei, haide, haide! se interpuse un bărbos înalt, într-un costum impozant.

— A făcut-o dinadins! vocifera Monk, cu pumnul ridicat. A intrat intenţionat în mine! Uitaţi-vă ce mi-a făcut!

Şi arătă cu degetul geanta lui răsturnată, din care se împrăştiaseră pe jos piese metalice şi circuite integrate.

— Aţi văzut, domnule! M-a costat o avere.

În vreme ce Monk se zbătea, clocotind de furie, cu ochii aproape ieşiţi din orbite, Kathy, fata care încercase să-l oprească, se apropie de Sam.

— Ei, cum e? Ţi-ai rupt ceva?

Kathy făcea parte din clubul de judo din Sainte-Mary. Avea şaptesprezece, optsprezece ani şi se ocupa ocazional de integrarea celor mai tineri. Era o fată destul de drăguţă, care zâmbea tot timpul şi pe care Sam şi-o imagina cu greu prietena lui Monk.

— Eu... nu, totul e-n regulă, mulţumesc, îngăimă el. Mă grăbeam să ajung la timp la turneu, eram în întârziere şi...

— La turneu? Nu ţi-a spus nimeni că s-a amânat?

Amânat? Turneul fusese amânat?

— Credeam totuşi că toată lumea a fost anunţată. Echipa din Fontana n-a putut să vină, autobuzul lor e în pană de două zile. Competiţia a fost reprogramată pentru sâmbăta viitoare. N-ai primit un mesaj pe robotul tău?

— Hm! Nu! În sfârşit, poate... Tata...

Dar Sam se întrerupse brusc. Cei de la club sunaseră probabil la librărie, întrucât în registrele lor de înscriere figura cu adresa de acolo. Or, nu avea niciun chef să-i explice nici lui Kathy, nici oricui altcuiva, că locuia provizoriu la bunica lui, că tatăl său nu se afla acolo ca să ridice receptorul şi că el nu avusese cum să asculte mesajul înregistrat de robot.

— A uitat probabil, mormăi el, strângând din dinţi.

Kathy se aplecă să ia skate-ul, care se înfipsese ca o spadă în grilajul scuarului.

— Pare să fie intact. Aţi scăpat ca prin minune amândoi.

— DAŢI-MI DRUMUL CÂND VĂ ZIC! zbiera Monk, care nu părea deloc să se fi calmat. În primul rând, cretinul ăsta mic o să mă despăgubească, iar apoi...

Cei trei trecători care îl înconjuraseră de-abia mai puteau să-l ţină pe loc, faţa-i era stacojie de furie, iar ochii lui mici şi verzi împroşcau văpăi criminale.

— Ai face mai bine să dispari, şuşoti Kathy, strecurând skate-ul sub braţul lui Sam. O să-şi recapete iute sângele-rece.

— Dar tu n-o să ai neplăceri?

— Nu-ţi face griji, ştiu eu cum să-l iau. Şi, pe urmă, nimeni nu spune că circuitele integrate nu mai sunt bune de nimic. Le duceam ca să *upgradăm* calculatoarele Clubului. Ştii, Monk e un as în informatică...

Monk, un as în informatică? Avea, prin urmare, un creier?

Fata continua să zâmbească.

— De îndată ce va fi băgat în mașinăriile lui, va uita de tine. Haide, șterge-o, ne vedem sâmbătă.

Ea îi făcu un mic semn, și Sam nu mai stătu pe gânduri.

Era și timpul, căci Monk exploda din nou.

— SAMUEL FAULKNER, STÂRPITURA NAIBII! CÂND O SĂ PUN LABA PE TINE, N-O SĂ-ȚI MAI RĂMÂNĂ NICI MĂCAR UN SINGUR DINTE ÎN GURĂ!

II

Piatra sculptată

Librăria lui Allan Faulkner se afla într-unul din acele cartiere vechi din Sainte-Mary care nu încetaseră să se degradeze de treizeci de ani. Alegerea acestei minuscule case în stil victorian, cu etaj, cu coloane albastre, şubrezite de vreme, şi obloane decolorate, înghesuită între alte două locuinţe şi mai dărăpănate, era cu atât mai de neînţeles, cu cât toţi comercianţii demni de acest nume dezertaseră de mult de pe strada Barnboïm. Mai rămăseseră doar nişte bătrânei, la fel de şubrezi ţi ca şi faţadele bârlogurilor lor, pe care îi vedeai plecând dimineaţa devreme ca nişte fantome şi întorcându-se pe la nouă cu paporniţele doldora de provizii, grăbindu-se să intre în casele lor şi să se zăvorască pe dinăuntru.

În acest context, nu s-ar fi putut spune că deschiderea librăriei ar fi stârnit entuziasmul celor din preajmă. De-abia câte un bună ziua sau câte un bună seara, câteva vorbe acre atunci când

un client — un temerar — își gara mașina pe trotuar sau când Sam, la întoarcerea de la școală, hârșâia trotuarul cu skate-ul lui. Și asta era tot. Doar Max, un moșneguț de treabă, cvasisurd, care locuia trei case mai sus, catadicsea să mai aibă câte-o conversație cu ei. Conversații tare ciudate, de altfel, în cursul cărora trebuia să-ți răcnești frazele de mai multe ori pentru a avea șansa de a te face înțeles — ceea ce limita al naibii dialogurile.

Ce-l făcuse pe tatăl lui să aleagă acest colț uitat al orașului? Pentru a se proteja, era ipoteza pe care o avansa bunica, și pentru a se ține la distanță de forfota lumii. Allan vânduse casa lor frumoasă din Bel-Air — prea multe amintiri legate de Elisa — și pornise în căutarea unui loc unde să-și deschidă librăria. În realitate, un refugiu. Dar un refugiu apăsător atunci când ai treisprezece ani — aproape paisprezece —, când tocmai ai rămas fără mamă și, mai ales, când viața ta e conectată în întregime la un mall, cu lumină artificială și o activitate frenetică.

Sam se cățără pe peron, aruncând priviri cercetătoare în jur. Nicio mișcare. Nu era sigur că fusese o idee bună să vină până aici. Poate că ar fi fost mai bine s-o anunțe pe bunica? Dar, la urma urmei, turneul fusese anulat, avea o zi întreagă în fața sa și era aniversarea lui. Ce rău făcea, dacă dădea o raită pe acasă? Căci încă era casa lui, nu-i așa? Să recupereze câteva CD-uri, să-și bage nasul în bârlogul lui... „Și să se asigure că papa nu se întorsese pe nepusă masă", adăuga o mică voce lăuntrică. „Sau că nu lăsase vreun indiciu în legătură cu plecarea lui." Bunicul trecuse de două ori pe la librărie săptămâna asta, dar cine știe? Răsuci cheia în broască. Ușa scârțâi din balamale și firma *Librăria veche Faulkner* tremură deasupra șambranei.

— Tată?

Totul era cufundat în tăcere. Traversă vestibulul și încăperea mare în care se aflau aliniate rafturile cu cărți, întocmai ca într-o bibliotecă. Se aflau acolo mese și scaune unde să te poți așeza și să poți consulta lucrările, de asemenea, două canapele cu lămpi cu halogen ca să poți citi confortabil. O bună parte din banii luați pe casa din Bel-Air se aflau aici, printre aceste vechi pagini îngălbenite, legate în piele. Cum de reușise tatăl lui să adune atâtea, asta rămânea o enigmă, ca și capacitatea sa de a-și găsi câțiva mușterii. Probabil că, din când în când, bunicii băgau adânc mâna în buzunar...

Trecu apoi în bucătărie. Totul era în ordine. Mașina de spălat vase era curată și, după zgomotul de absorbție pe care îl producea garnitura când o puneai în funcțiune, îți dădeai seama că nu mai fusese folosită de multă vreme. Frigiderul era practic gol, doar câteva iaurturi expirate, un pachet de cârnați sub plastic — *în* plastic, îl corecta bunica — și două cutii de bere. Niciun ospăț recent aici. Sam urcă la etaj și nu se putu împiedica să nu simtă o strângere de inimă, când își revăzu camera. Posterele cu Tony Hawk și Viggo Mortensen pe perete, colecția de mașinuțe vechi — altceva decât unghiile tăiate! —, desenele lui și chitara, de pe vremea când încerca stângaci să învețe să cânte la ea. Dar nu venise aici să-și plângă de milă. Îndesă două CD-uri vechi în geanta de sport, doar așa, ca să spună că nu venise degeaba, și inspectă biroul tatălui său. Din nefericire, în sertare nu exista nicio scrisoare justificativă, niciun document referitor la călătoria sa, nicio factură aruncată la coș, aparținând vreunei agenții de voiaj. În ceea ce privește

dulapurile din cameră, se putea constata cu uşurinţă că esenţialul garderobei se afla la locul ei, iar cele trei mari valize galbene de călătorie nu se clintiseră nici măcar un centimetru.

Din ce în ce mai straniu... Să fi plecat tatăl lui la voia întâmplării, fără să-şi ia haine de schimb? Sau avusese de gând să lipsească doar câteva ore, o zi cel mult? Căci periuţa de dinţi era acolo, uscată, şi pasta de dinţi, şi aparatul de ras electric... Dacă nu cumva... Fără voia lui, imaginea unui automobil cu caroseria deformată, zăcând într-o râpă, îi străfulgeră o clipă prin minte. Alungă viziunea, fluturându-şi palma desfăcută. Nu, tatălui său nu i se putea întâmpla nimic rău. Nu era el prototipul originalului? Iar originalii scapă cu bine din orice împrejurare, aşa spune bunicul. Exista, cu siguranţă, o explicaţie.

Sam coborî scările şi se opri în faţa gheridonului pe care trona telefonul. Chiar lângă el clipea robotul argintiu: „20 de mesaje — memorie saturată". Sam îl puse în funcţiune. Zgomot de fond, declic:

— Domnul Faulkner? Am trecut săptămâna trecută pe la librăria dumneavoastră şi am văzut un exemplar din *Douăzeci de mii de leghe sub mări* pe care-l doream...

Bip! Sam sări la mesajul următor:

— Anticariatul de pe strada Barnboïm? Aş vrea să ştiu ce orar aveţi, întrucât caut o ediţie rară a...

Bip! Mesajul următor.

— Allan? Thomas Moor la telefon. Ai reuşit să găseşti Biblia lui Plantin pe care ţi-am comandat-o? Pentru că trebuie să...

Bip! Şi tot aşa. Majoritatea erau mesaje ale clienţilor sau ale curioşilor cărora li se adăugase o greşeală, un anunţ publicitar —

„Hmm, domnul Faulkner? Dacă vă veți propune vreodată să înlocuiți ferestrele sau obloanele, societatea noastră vă poate oferi..." etc. —, o cerere expresă de a fi vizitat din partea bancherului — deloc binedispus, în mod evident — și șase tentative ale bunicii de a restabili contactul cu fiul ei. Toate aceste mesaje erau înregistrate cu cel puțin opt zile în urmă. Cel de la club nu figura, și asta dintr-un motiv cât se poate de întemeiat: nu mai rămăsese loc pe bandă.

De fapt, un singur apel se deosebea de celelalte. O voce îndepărtată, metalică, deformată de distanță sau de proasta calitate a liniei telefonice:

— Allan? Eu sunt... Știu că ești acolo... Nu face pe prostul, răspunde. Allan, mă auzi? Allan? Răspunde, ce naiba!

O pauză lungă, după care:

— OK, te-am prevenit...

În cele din urmă, misteriosul apelant închisese. Sam derulă banda de mai multe ori: apelul data din ajunul dispariției tatălui său. Tonul era amenințător și, ceea ce era și mai tulburător, aproape familiar. Or, Samuel nu vedea deloc cui ar fi putut aparține. Avea oare vreo legătură cu plecarea neprevăzută? Poate, dacă ținei seama de avertisment și de subînțelesul pe care îl avea: „OK, te-am prevenit". Sau poate că nu, luând în considerare faptul că Allan nu avusese cum să asculte niciunul dintre aceste mesaje. Atunci?

Sam avu o idee: apăsă pe tasta *redial* a telefonului pentru a forma din nou ultimul număr efectuat de la acest post. Tatăl lui nu mai avea mașină de trei ani și lua adesea taxiul. Ar fi putut să comande unul ca să se ducă la gară sau la aeroport... Societățile

de taxiuri fiind obligate să păstreze evidența curselor lor — știa asta dintr-un roman polițist —, ar fi fost posibil să afle...

— Alo? zbieră o voce răgușită la celălalt capăt al firului.

Dacă era telefonista companiei, trebuia să lase țigara. Imediat.

— Da, alo, începu Sam. Am sunat să cer o informație...

— Cum? urlă vocea, surprinsă din cale-afară.

— Aș dori o informație, vă rog. Tatăl meu v-a telefonat acum câteva zile și...

— Mai tare, cap sec!

Cap sec... Era Max! Vecinul tare de ureche care locuia la doi pași!

— Max? Max, tu ești?

— Cine e?

— Max, sunt Sam, băiatul lui Allan Faulkner de la anticariat. Probabil că tata te-a sunat acum zece zile...

— Ce certificat? N-am nevoie de nimic, mai cu seamă de un certificat!

Și închise.

Samuel rămase câteva secunde cu receptorul în mână, neștiind prea bine cum să procedeze. Cel mai bine ar fi fost să-i facă o vizită lui Max. Desigur, tatăl său îl sunase ca să-i lase cheile și să-l roage să ude florile sau ceva de genul ăsta... Dar poate că îi mărturisise și unde se ducea... Un nume, o destinație... Chiar dacă bătrânul urs nu era ușor de urmărit, altă pistă, oricum, nu exista.

Sam își înșfăcă geanta, gata să iasă, când ochii îi căzură pe ușa pivniței. Bunicul îl asigurase că verificase și subsolul... Sam

stătu o clipă în cumpănă. Haide, nu avea să dureze mai mult de un minut. Aprinse lumina şi coborî cele două rânduri de scări care duceau până la depozit. Allan depozitase aici mormane de cărţi vechi pe etajere de fier, la care se adăugau un stoc de cutii de carton goale, materiale pentru legătorie şi o draperie mare pe peretele din fund, destinată cu siguranţă să asigure o protecţie împotriva umidităţii şi a frigului. „Cu siguranţă", presupuse Sam, căci nu coborâse în pivniţă decât de trei sau de patru ori, şi mai degrabă la începutul mutării lor acolo: era domeniul tatălui său. Astăzi, oricum, nu se afla nimeni acolo.

O luă din nou pe scări, apoi, ajuns la jumătatea urcuşului, se răzgândi. Ceva nu era în regulă. Depozitul nu arăta ca de obicei. Cel puţin nu cum îşi amintea el. Ai fi spus... că se îngustase, da. Părea o prostie, dar singura materie la care Sam se remarca la şcoală era desenul: în ceea ce priveşte volumele, era mai degrabă unul care respecta regulile. Merse, numărându-şi paşii până la peretele din fund: unu, doi, trei, patru, cinci. Ceea ce dovedea că avusese dreptate, lipseau cel puţin doi metri pentru a ajunge la şapte, opt. Asta însemna...

Se apropie de draperie, un soi de reproducere a unei tapiserii din Evul Mediu, cu un licorn şi o frumoasă prinţesă. Apăsă cu degetul şi simţi o rezistenţă: nu, peretele era la locul lui, probabil că i se năzărise. Lovi mai tare: sunetul era ciudat, suna a gol. Să fi adăugat tatăl lui în locul acela un perete despărţitor? Înainte de a-l disimula în spatele draperiei? Dar, ca să ascundă ce? Un alt depozit? Lucrări şi mai preţioase?

Ridică ţesătura grea şi se strecură pe sub ea. Era într-adevăr un perete despărţitor acolo, unul dintre acele panouri de

gips-carton pe care îl poţi monta singur. Îşi trecu mâna peste suprafaţa lui, lăsând-o să alunece progresiv spre dreapta. După doi metri, simţi nişte balamale sub degete: o uşă. O împinse, cu inima zbătându-i-se în piept:

— Tată?

Nimeni.

Noua încăpere era luminată de o veioză mică şi mobilată foarte sumar: un pat de campanie, un taburet şi atât. Într-un fel, Sam se simţea uşurat că nu îşi găsise tatăl întins pe jos sau leşinat. Sau şi mai rău... Dar un milion de întrebări i se învălmăşeau în minte. Înaintă până lângă pat şi remarcă o carte groasă pe podea. O înclină spre lumină: nu avea titlu, nu avea autor, doar o copertă roşie, groasă şi plesnită. O deschise la întâmplare. O carte de istorie, fără nicio îndoială: „Crime şi osânde sub domnia lui Vlad Ţepeş". Parcurse sumar pagina dublă consacrată diverselor suplicii, cazne şi alte torturi practicate de un anume Vlad Ţepeş, în secolul al XV-lea, undeva în Valahia — ce mai nume! O lucrare veche, dar nu foarte veche, de o sută de ani poate, după tipul de literă şi după tipar. Tatăl lui era un maniac în ceea ce priveşte istoria, dar de aici şi până la a se închide în această ascunzătoare jalnică pentru a citi despre isprăvile unui „valah" sângeros!...

Sam înşfăcă o lanternă cu agăţătoare care atârna într-un colţ şi mătură lent cu razele ei restul încăperii. Nimic altceva, cu excepţia unui monolit cenuşiu, aflat într-un colţ: o piatră groasă, de vreo cincizeci de centimetri înălţime, vag ovală în vârf. Se apropie să o examineze. Era un soi de totem sau de şmecherie voodoo, de genul acelora pe care le vezi în filmele

de groază şi care prevesteau în mod invariabil un blestem înspăimântător pentru cel ce le descoperă. Doar una din feţele ei era decorată: un fel de soare în partea de sus, cu un cerc în mijloc şi nişte raze care erau, de fapt, nişte fante — o jumătate de duzină în total. În partea de jos fusese săpată o cavitate, cam de mărimea şi de adâncimea unei mâini. Ar fi putut fi asemuită cu un distribuitor de alune din paleolitic, dar fără alune. Pe scurt, nu avea niciun sens. Doar dacă tatăl lui nu intrase brusc într-o sectă.

În vreme ce Sam plimba fasciculul de lumină în jurul pietrei, privirea îi căzu pe o rondelă de metal care strălucea la o distanţă de câţiva centimetri. O luă, o suci şi o răsuci în palmă: o monedă murdară cu o gaură în mijloc, un desen cu o împletitură de linii şi cu nişte semne care te duceau cu gândul la scrierea arabă. Dar din ce ţară? Mister! În orice caz, nu părea nici foarte veche, nici de mare preţ. Poate că aşa-zisul totem era pur şi simplu un joc tradiţional, provenind dintr-o regiune îndepărtată. Aruncai o monedă care trebuia să aterizeze fie în cavitatea principală — ceea ce era mai puţin important —, fie într-una din razele de soare — ceea ce era cu adevărat important. Exaltant, nu-i aşa?

Dar, când încercă să strecoare el însuşi moneda într-una din fante, nu reuşi: nu voia cu niciun chip să intre în crăpătură, încăpăţânându-se de fiecare dată să se rostogolească oriunde în altă parte. În cel mai rău caz, singurul loc unde ar fi putut sta... Fără prea multă convingere, plasă moneda în centrul soarelui: se potrivi perfect, ca atrasă de o forţă invizibilă.

— Bun, îşi spuse el, progresăm.

În momentul acela, se iscă un soi de zumzet. Îşi lipi urechea de piatra sculptată: aceasta emitea parcă o vibraţie, foarte ritmată şi foarte îndepărtată. Mai mult, i se părea că nu mai era chiar rece. De vină era, fără îndoială, doar imaginaţia lui. Totuşi... Da, ceva se degaja de acolo. O căldură... o căldură şi un soi de magnetism. Avu chiar impresia că pământul începe să-i tremure sub tălpi şi că ar fi fost de ajuns să-şi pună degetele pe ovalul călduţ al pietrei, ca să-i simtă strania palpitaţie. Întinse mâna...

Ultimul lucru de care mai fusese conştient a fost o arsură atroce care îi urca de-a lungul braţului şi îi cuprindea corpul.

III
Iona

Sam căzu în genunchi, cu stomacul întors pe dos şi trupul scuturat de spasme. Vomită icnind, fără să se poată stăpâni, uitându-se în acelaşi timp uluit la solul acoperit cu iarbă de sub el. Iarbă... Iarbă?

Atunci când reuşi, în sfârşit, să-şi ridice capul, puţin lipsi să nu leşine: nu se mai afla în depozit. Era... nicăieri. O plajă stâncoasă, cu fâşii înguste de nisip şi o mare imensă dincolo de ea. El se găsea la jumătatea pantei, pe un soi de colină pustie, printre stânci îmbrăcate în iarbă deasă. Ce i se întâmplase? Şi hainele lui? UNDE ÎI ERAU HAINELE? Blugii, tricoul? N-avea pe el decât un soi de cămaşă de noapte grosolană, udă de transpiraţie, care îi acoperea braţele şi picioarele. Şi care îi zgâria pielea. Şi arsurile? Simţea încă dogoarea focului care îl pârjolise când atinsese piatra. O adevărată torţă umană... Şi totuşi, în mod miraculos, pielea lui era intactă, la

fel de roz ca a unui bebeluş. Ca şi cum totul n-ar fi fost decât un vis.

Se ridică greoi, clătinându-se. Piatra... Trebuia să existe o legătură... Era acolo, la doi, trei metri. Doar că nu mai era exact la fel. Un pic mai înaltă, un pic mai neagră. Aceleaşi imagini totuşi: un soare cu razele ca nişte fante şi o cavitate întunecată în partea de jos. Deodată, Sam se simţi cuprins de o speranţă fără margini, era de-ajuns să aşeze din nou moneda în centrul soarelui şi totul avea să revină la normal. Era vorba, mai mult ca sigur, de un coşmar, iar în acest coşmar trebuia să pui moneda magică în locul potrivit. Scotoci cu meticulozitate iarba din jurul lui, apoi scormoni furios solul: nici urmă de monedă. Căută mai departe: sălta bucăţile de rocă, săpă cu mâinile sub stânci — nimic. Încercă diverse forme de pietricele, dar niciuna nu se potrivi la diametrul soarelui. Înjură, insultă piatra şi, în cele din urmă, izbucni în plâns. Nu era un vis... Nu era un vis!

Îi trebui mult timp până să-şi recapete cât de cât calmul. Orice s-ar fi întâmplat în realitate, îşi spuse el, plânsul nu-l ajuta să facă faţă. La urma urmei, era încă viu, nu-i aşa? Şi începu să-l ia cu frig.

Se ridică în picioare, se scutură de praf şi porni să escaladeze taluzul pentru a-şi lărgi perspectiva. Se afla, de fapt, pe o insulă destul de întinsă. O insulă verde şi gri, golaşă în mare măsură şi măturată de vânt. În spatele lui, întinderea nesfârşită a valurilor, iar deasupra un cer acoperit de nori, străpunşi ici şi colo de dâre aurii de lumină. Şi acolo... Case, da, păreau să fie nişte case. O şuviţă de fum... Erau chiar şi oameni! Minuscule puncte negre în mişcare, le zărea!

— Hei! Alo! urlă el. Hei!

Dar distanţa era prea mare şi vântul bătea din faţă. Sam începu să alerge, fără să-i pese că picioarele lui goale se afundau în pământul sfărâmicios al ţărmului. Exista un sat, insula era locuită! Urma să i se explice totul! Poate că i se făcuse rău în pivniţă... Fusese necesar să fie transportat de urgenţă cu elicopterul — iată de ce purta îmbrăcămintea aceasta de bolnav! —, se produsese un accident şi... Din fericire, scăpase cu viaţă şi oamenii aceştia urmau să-l găzduiască. Putea să-şi usuce ciudatul veşmânt, putea să se şteargă cu un prosop mare şi aspru, aşa cum îi plăcea lui, şi, încălzit, cu pielea roşie şi fierbinte, putea să-i telefoneze bunicii, să o liniştească... Probabil că era moartă de spaimă! Cu răsuflarea tăiată după zece minute de alergare, Sam o lăsă mai moale. Satul se afla acum la doar câteva sute de metri. De fapt, nu se prea putea spune că era chiar un sat, ci, mai degrabă, un soi de tabără — câteva colibe înconjurate de o palisadă, cu o casă construită din piatră în mijloc. O tabără de vacanţă? O comunitate de hippy pe drumul reîntoarcerii în sânul naturii?

Se opri brusc. Din punctul acela locuitorii se distingeau mai bine. Cel puţin un grup de lângă ceea ce trebuia să fie un ţarc de oi. Păreau să arate cu degetul spre el, discutând. Erau doar bărbaţi, îmbrăcaţi bizar şi ei. Toţi în sutane maro, destul de lungi, cu cingători ciudate, improvizate dintr-un capăt de funie. Sam se lovi cu palma peste frunte. Călugări, bineînţeles! O insulă de călugări! „Când o să audă tata de asta!"

Îşi reluă înaintarea, dar cu o oarecare prudenţă. Nu-şi aducea aminte să existe vreun aşezământ religios de felul acesta

prin partea locului. Probabil că indispoziţia sa din pivniţă fusese luată foarte în serios, de vreme ce îl transportaseră atât de departe de casă! Desigur că rămăsese inconştient câteva zile. Totuşi, cu excepţia acceselor de vomă, nu se simţea chiar aşa de rău...

Apoi, grupul de bărbaţi se îndreptă spre el. În dezordine şi cu gesturi largi. Unii dintre ei fluturau în aer bâte sau săbii. Stomacul lui Sam se contractă din nou. Văzuse odată un reportaj despre cluburile unor fanatici ai Evului Mediu, care se adunau la sfârşitul săptămânii ca să trăiască la fel ca pe vremea cruciadelor. Nişte ţăcăniţi, după părerea lui... Dar, oricum, nu avea de ales: nu se mai afla nimeni altcineva pe insulă. Glasurile lor ajungeau până la el, frânturi de fraze de neînţeles, aduse de rafalele de vânt:

— *Dia dite...*

— *Go rév... mé agot...*

Ai fi zis că vorbesc elfica din *Stăpânul inelelor.* Asta doar pentru „culoarea locală", desigur.

— *Bhi ag Colum-Chill! Acht bhi...*

Sam îşi drese glasul şi ridică timid mâna, în semn de salut:

— Hei!

Ajunseseră la vreo douăzeci de metri de el.

— *... uaignigh nah-Alban?*

În momentul acela se produse un fenomen mai ciudat decât tot ce se întâmplase până atunci: fără să facă nici cel mai mic efort, *Sam se trezi că înţelege tot ceea ce spuneau ei!* O clipă mai devreme, era o limbă necunoscută, cu accente guturale, iar o clipă mai târziu... era ca şi cum ar fi vorbit-o de când se născuse!

— V-am spus doar! exclama un bărbos pe jumătate cocoşat. S-a ivit ca din senin, în golfuleţul Colum-Chill!

— Este una dintre iscoadele lor, profera un altul, cu o privire acuzatoare. Vine să cerceteze, vine să ne jefuiască!

— Ajunge! le tăie vorba cel care mergea în faţă şi care, fără doar şi poate, era căpetenia lor. Să ascultăm mai întâi ce are de spus. În îndurarea lui nemărginită, Dumnezeu ne trimite, poate, ultimul lui sol... De unde vii, micuţule?

— Pesemne că e un naufragiat, interveni unul înalt şi uscat, înainte ca Sam să apuce să deschidă gura. La vremea asta, bărcile pescarilor brăzdează marea şi...

— Ţine-ţi gura, Lunganule! i-o reteză căpetenia. Pare destul de dezgheţat ca să dea seamă şi singur, nu-i aşa?

Samuel se străduí să-şi stăpânească tremuratul pe care-l simţea cuprinzându-i picioarele. Se întrebă ce soi de bolborosit urma să-i iasă din gură. În ceea ce priveşte motivele prezenţei sale pe insulă, mai bine le trecea sub tăcere.

— M-am... m-am împotmolit în bancurile de nisip de la mal, afirmă el, dintr-o singură suflare, o suflare cu consonanţe elfice. Nava... nava mea s-a scufundat.

— V-am spus eu! exclamă, triumfător, Lunganul.

— Minciună sfruntată! răcni cocoşatul. S-a ivit ca din senin!

— Haide, frate Égrin, mărturiseşte că ochii nu-ţi mai sunt la fel ca pe vremea tinereţii tale! obiectă căpetenia. Şi, dacă e vorba de golfuleţul Colum-Chill, s-ar putea să fie un semn... Nu veghează veşnic veneratul nostru stăpân asupra noastră, fraţii mei?

— Da, părinte abate, aprobară în cor ceilalţi.

— În ciuda vremurilor crâncene în care ne aflăm, nimic rău nu ar putea veni dinspre Colum-Chill, nu-i aşa? Dumnezeu nu ar îngădui niciodată duşmanilor noştri să pângărească un loc atât de sfânt... Aşa că putem presupune, până la proba contrarie, că băiatul acesta într-adevăr a naufragiat pe insula noastră! De altfel, cine ştie ce ne va aduce sosirea lui? Întortocheate sunt căile Domnului, dar întotdeauna ne duc pe drumul înţelepciunii.

Apoi, întorcându-se spre Sam:

— Cum te numeşti, fiule?

— Sam, rosti acesta, după o ezitare.

— *Saum,* repetă abatele cu un „aum" răsunător... Şi ai fost botezat, Saum?

— Da, răspunse Sam, dând din cap — pronunţase în loc de da, „ta", dar de-abia dacă îşi dădu seama.

— Atunci, înseamnă că ştii să-ţi faci semnul crucii, nu-i aşa?

Toţi îl observau cu priviri inchizitoriale, aşa că Sam găsi de cuviinţă că era mai bine să le facă o demonstraţie: îşi trecu succesiv cele trei degete prin dreptul frunţii, al pieptului şi al umerilor. Murmure punctate de câte un „Amin" sonor îi salutară gestul, iar săbiile şi bâtele se lăsară în jos ca prin farmec.

Abatele îi zâmbi.

— Prea bine, Saum, după câte văd eşti un bun creştin şi nu unul dintre acei diavoli împieliţaţi! Te aflai, aşadar, într-o barcă de pescuit, nu-i aşa?

Sam aprobă: ce altceva ar fi putut să facă?

— Ei bine, Saum, în zilele ce vor urma, dacă nu cumva mă voi răzgândi, te vei alătura comunităţii noastre. Vei dormi în

grajd, unde fratele econom îţi va aşterne o legătură de paie. Ţi se va interzice cu desăvârşire să intri în dormitor şi în beci şi, în ceea ce priveşte biserica sau scriptoriumul, vei putea merge acolo numai însoţit de unul dintre noi. Uite, de fratele Ranald, de pildă. Pentru că s-a arătat atât de zelos să te apere, te va lua sub aripa lui ocrotitoare! Cu îndatoririle şi opreliştile ce se cuvin, bineînţeles!

Era un soi de punere în gardă în vorbele acestea, pe care fratele Ranald — poreclit Lunganul — păru să o priceapă pe deplin, căci se înclină plin de respect.

— Din nefericire pentru tine, continuă abatele, insula noastră, insula lui Iona, te găzduieşte în ceasurile sale cele mai întunecate. Poate că ar fi fost mai bine pentru tine să fi pierit odată cu barca ta. Străinii Albi se află în drum spre noi. Au prădat alte mănăstiri şi alte aşezări, la două zile de navigat pe mare de aici. Or, aşezământul nostru este de departe cel mai bogat, iar ei o ştiu prea bine. Tare mă tem că, de acum înainte, soarta ta va fi legată de a noastră, Saum.

Îi dădu o palmă peste ceafă, palmă care se voia a fi părintească, dar care mai că îl doborî la pământ.

— Dumnezeu ne pune la încercare, fiul meu! Va trebui, poate, să ne luptăm... Dar, haide, în seara asta cerul e senin, vom putea dormi liniştiţi.

Îi întoarse spatele pentru a porni înapoi pe drumul spre sat, dar Samuel fierbea să afle mai mult:

— Scuzaţi-mă, părinte abate, n-aţi putea să...

Superiorul se răsuci pe călcâie, cu sprâncenele încruntate ameninţător:

— Prima regulă pe care trebuie s-o înveți, pescarule Saum, tună el, este să taci. Nimeni nu vorbește aici, dacă nu îl întreb eu sau dacă nu i-o cer îndatoririle lui. Și mai cu seamă în incinta abației... Ai să ții minte? Frate Ranald, ai grijă ca de acum înainte protejatul tău să se supună legii comune.

Fratele se apropie iute de Samuel și, din priviri, îi porunci să-și plece ochii cu umilință.

Foarte repede, Sam trebui să se încline în fața evidenței: nu era un simplu weekend al unor fanatici costumați. Oamenii aceștia nu jucau teatru, nu, erau călugări adevărați. Dar niște călugări înapoiați, care trebuia să fi descins cel puțin de pe planeta Mocirlă, de vreme ce acceptau să trăiască în astfel de condiții! Abația lor era, de fapt, o înjghebare de barăci din scânduri, așezate în mijlocul unui munte de noroi. Doar biserica de piatră, din centru, cu clopotnița ei bifurcată, amintea vag de civilizație. Restul...

Samuel a fost condus mai întâi la grajd, unde economul îi pregăti culcușul — aceasta era denumirea potrivită —, aruncând la picioarele unicei vaci un braț de fân. Îi mai înmână o sutană roasă de molii, cu glugă, și o pătură groasă de lână. Îi ordonă să rămână acolo în așteptarea mesei de seară și, după felul țâfnos în care se purtă cu el, Sam ghici că făcea parte dintre cei care, ca și Egrin, cocoșatul, nu priveau deloc cu ochi buni apariția neașteptată a băiatului-răsărit-de-nicăieri. Și, într-un anume sens, nu se înșelau deloc.

Singura fereastră a grajdului era astupată de un oblon, dar Sam, profitând de crăpăturile ce brăzdau lemnul din care era făcut acesta, urmări acel du-te-vino al fraților, în seara care se

lăsa. Numără cincisprezece, douăzeci de călugări de diferite vârste, mai degrabă de talie mică, exceptându-i pe abate şi pe Lungan. Fiecare părea să-şi cunoască pe dinafară rolul şi, aparent, nu simţea defel nevoia să vorbească. Unii transportau putini şi saci mari, alţii consolidau palisada, înfigând noi ţăruşi, alţii intrau şi ieşeau din biserică, iar dintre aceştia câţiva lucrau într-o casă vastă, cea mai bine luminată dintre toate, de lângă clopotniţă. Totul într-o linişte de mormânt, în afara acelor delicioase plescăituri ale sandalelor care se bălăceau în noroi.

La drept vorbind, Samuel nu mai ştia ce să creadă. Auzise într-adevăr vorbindu-se de Iona, undeva în Noua Scoţie, dar, cinstit vorbind, nu se afla chiar la doi paşi! Şi, oricare ar fi fost cauza venirii sale pe insulă, ea nu lămurea nici misterul acestei abaţii fără nicio noimă, nici discursul enigmatic pe care i-l ţinuse abatele: cine erau acei Străini Albi? Care să fi fost primejdiile de care se temeau atât de tare aceşti călugări? *Şi, mai cu seamă, cum de reuşea el să înţeleagă limbajul lor bizar?*

Uşa grajdului se deschise brusc.

— Saum? şuşoti glasul Lunganului. Este ora cinci, grăbeşte-te. Şi, mai ales, nu scoate o vorbă.

Sam se execută şi îl urmă în cvasiîntunericul de afară, până la o clădire alungită dinspre bucătării: trapeza. Atunci când intră, toţi călugării se întoarseră spre el. Erau mai numeroşi decât îşi imaginase, cel puţin treizeci, aşezaţi la două mese lungi. Abatele stătea singur, departe de ei, în vreme ce un călugăr, în picioare, se pregătea să deschidă o carte enormă, aflată pe un pupitru. Niciunul dintre fraţi nu deschise gura, dar îşi răzuiră străchinile într-un mod atât de aparte, încât ai fi fost

îndreptățit să crezi că era un cod. Égrin cocoșatul, unul dintre primii din dreapta, îi aruncă o privire veninoasă. Fratele Ranald îl trase pe Sam spre banca din stânga și, de îndată ce luară loc, călugărul de serviciu își începu lectura. Samuel presupuse că era, probabil, un text în latină, dar, spre deosebire de „elfica de pe insula Iona", nu reuși să priceapă nicio boabă. Traducătorul simultan care-i fusese plantat în cap nu putea fi reglat pe două limbi odată.

Fratele bucătar apăru atunci cu o ditamai oală. Făcu turul bolurilor și le umplu pe rând cu o supă plăcut mirositoare, în care pluteau niște zarzavaturi negricioase, tăiate subțire, ai fi zis că sunt niște fire de păr. De obicei, Samuel nu mânca niciodată ciorbă acasă, chestiune de principiu. Dar, pe de o parte, simțea că leșină de foame, iar pe de alta, se simțea pândit de peste treizeci de perechi de ochi. Își scufundă, așadar, plin de curaj lingura — mai degrabă ceva care aducea a lingură — în lichidul aburind, extrase de acolo un smoc zdravăn de ierburi încolăcite și înghiți totul. I se făcu dintr-odată rău... Mai întâi își opări cerul gurii — arsuri de gradul doi cel puțin —, apoi, fiertura aceea era incredibil de amară, ca un concentrat de varză, cea mai groaznică varză pe care o mâncase vreodată în viața lui. Și, firește, era imposibil să o scuipe. Scrâșni din dinți, simți cum i se umplu ochii de lacrimi și, în cele din urmă, astupându-și nasul, înghiți totul — arsură a esofagului de gradul trei. Vru să se răcorească imediat și sorbi cu lăcomie din cupa de metal așezată pe masă în fața lui, dar tot fără succes: licoarea pe care o conținea era dezgustătoare, o băutură alcoolică, cu gust de baligă, care-l făcu să sughită. Lunganul îl lovi

discret cu piciorul pe sub masă, şi Sam hotărî să nu se mai atingă de supă. Aşa că ronţăi doar o bucată de slănină — un mic colţ de carne pe care izbuti să îl salveze din mijlocul unui ocean de grăsime — şi o felie de brânză tare ca piatra. Dacă „desertul", un soi de cocă groasă şi caldă, uşor îndulcită, se prezenta ceva mai bine, îi căzu la stomac ca un bloc de ciment, obligându-l să dea pe gât tot conţinutul cupei din faţa lui. El, care strâmba din nas ori de câte ori bunica nu-i turna destulă maioneză peste cartofii prăjiţi!

Odată trecută şi proba mesei, fratele Ranald îl conduse pe atât de greu încercatul Samuel la grajd, slujindu-se de o lumânare ce de-abia pâlpâia. Cerul era întunecat şi înstelat şi acelaşi vânt capricios bătea în rafale.

— Îmi pare rău, Saum, şopti Lunganul, nu pot să-ţi las lumina, abatele nu îngăduie, i-e teamă să nu dai foc.

Îi deschise uşa şi se dădu într-o parte, să-l lase să intre.

— Ţi-am adus totuşi ceva.

Scoase de sub sutană un sfert dintr-o pâine rotundă şi mare, pe care i-l îndesă în mâini.

— Mai e şi o găleată sub iesle, dacă ştii să mulgi o vacă...

Ranald nu mai spuse nimic şi trase iute de clanţă. Sam auzi cheia enormă scrâşnind în broască. Era din nou singur. Sau aproape: vaca îşi făcu imediat simţită prezenţa printr-un muget răsunător. Apropiindu-se pe pipăite, prin întuneric, Samuel constată că animalul se culcase în fânul pregătit pentru el. Se anunţa o noapte pe cinste!

IV
Comoara lui Colum-Chill

Lui Samuel i-ar fi plăcut să se trezească în camera lui, sub pilotă, cu radioul care ţârâia: „E şapte, băieţi, a sosit vremea să vă mişcaţi! Şi ca să vă dezmorţiţi urechile pe HitFM, imediat, ultimul single al trupei Linkin Park". Însă, în loc de toate astea, nu avu parte decât de o violentă lovitură de coadă şi de un muget sfâşietor. De neconceput zgomotul pe care îl poate face o vacă dormind! Şi cum mai mesteca, şi cum mai rumega, şi cum mai gâfâia... Când nu era mai rău... Fără a mai pomeni de ţăcăniţii din abaţie care îşi petrecuseră tot timpul plimbându-se prin biserică şi cântând cât îi ţinea gura — erau tăcuţi doar ziua! — sau făcând să răsune clopotele la ore imposibile. Pe scurt, nu închisese un ochi întreaga noapte.

Cât priveşte dimineaţa... Închis împreună cu zgomotoasa — şi rău mirositoarea — sa prietenă, Sam n-avusese altceva de făcut decât să urmărească de la fereastră baletul călugărilor.

Activitatea lor din timpul zilei era antrenamentul la proba de sabie, ceva între *Războiul stelelor* în ceea ce privește costumele și *Video gag* în ceea ce privește rezultatul. La un moment dat, se întrebă chiar dacă nu asista la turnarea unei emisiuni de tip reality show: „Sunt treizeci, sunt singuri pe o insulă părăsită și au pariat că vor trăi precum călugării din anul 1000! Priviți-i cum se hrănesc cu ierburi, cum se bat în noroi și cum cântă după miezul nopții! În fiecare sâmbătă, *voi* veți fi aceia care îl vor vota pe viitorul abate!" Etc.

Doar că nu exista niciun aparat de filmat.

Pe la prânz — stomacul lui țipa de foame —, Lunganul își făcu în sfârșit apariția. Ținea înfășurat în jurul mâinii un fir cu un soi de cârlige.

— Saum, șușoti el, plecăm la pescuit!

— La...

Vai! Călugării îl crezuseră pe cuvânt! Contau pe el să le aducă pește! Nu aveau să fie dezamăgiți...

— Repede!

Sam se supuse și o porni tăcut în urma fratelui Ranald. Ieșiră prin spatele taberei, pentru a-i evita pe frații dedați exercițiilor de scrimă și, odată ajunși departe de privirile lor indiscrete, Lunganul îi întinse un codru de pâine cu o bucată de brânză, pe care le ținuse ascunse în mânecă.

— Ia, îmbucă. Fără îndoială că nu ești obișnuit să mănânci doar o singură dată pe zi.

Sam începu să muște cu lăcomie din pita aurie, dar mult mai reținut din brânza albicioasă și tare ca un capăt de os.

— Nu mesteca, îl sfătui Lunganul, las-o să se topească sub limbă.

Se îndepărtară cu hotărâre de abaţie şi, în vreme ce mergeau de-a lungul câmpurilor de un verde intens şi al zidurilor scunde de piatră, Sam îndrăzni, în sfârşit, să-l întrebe:

— Încotro?

— Nu eşti fecior de pescar, nu-i aşa? îi zise Ranald, în chip de răspuns.

— Ei bine, eu...

— Nu are niciun rost să mă minţi. O să-ţi dau undiţa asta şi n-o să ştii ce să faci cu ea, spuse el, agitând firul cu cârlige. Ai dinţii prea albi şi mâinile prea fine pentru un pescar de rând.

Sam căută în minte o poveste plauzibilă pe care să i-o îndruge la repezeală, dar nu găsi nimic.

— Presupun, de altfel, că nici abatele nu te-a crezut. Fără îndoială că preferă să nu ştie...

Sam nu înţelegea nimic, dar simţea că este pe punctul să fie descoperit.

— Fratele Égrin nu are vederea atât de slabă, nu-i aşa, Saum? Ai răsărit ca din senin în golful Colum-Chill! Ştii măcar cine era Colum-Chill?

Sam făcu semn din cap că nu.

— Colum-Chill era un sfânt. El este acela care a ridicat abaţia noastră, acum mai bine de două sute de ani. Venea din Irlanda. A ales Iona ca loc de plecare pentru a duce cuvântul lui Hristos în Caledonia. La vremea aceea, picţii şi anglii erau departe de a fi creştini.

Sam auzise de Irlanda, dar Irlanda, după câte îşi amintea, se afla la vest de Europa, la mii de kilometri depărtare de casa lui. Cum de aterizase acolo?

— A făcut, de asemenea, nenumărate minuni. I-a pus pe fugă pe războinici, a alungat monştrii, a vorbit cu îngerii şi cu Dumnezeu. Astăzi, călugării vin de departe pentru a-i cinsti memoria şi pentru a se instrui la şcoala lui.

Exista, aşadar, o şcoală pe insula Iona?

— Eu însumi, continuă fratele Ranald, sunt din Dublin. Ar fi trebuit să petrec trei ani de abaţie să mă perfecţionez în studiul cărţilor, dar...

Privirea lui se pierdu undeva deasupra oceanului.

— Ei nu vor întârzia să vină, suspină el, fixând atent linia orizontului.

— Cine sunt ei?

— Străinii Albi. Nu se ştie, de fapt, unde sălăşluiesc. Foarte departe în nord, oricum. De câteva luni, brăzdează coastele regiunii cu corăbiile lor mari. Umblă să jefuiască, umblă după pradă. Şi au auzit vorbindu-se de comoara lui Colum-Chill...

— O comoară?

— Da, o comoară. Cea mai măreaţă şi cea mai de preţ de prin partea locului. Dacă vrei, o să ţi-o arăt. Vezi golful de acolo?

Îi arătă, la patru sau cinci metri în stânga, micul golf unde îşi recăpătase Sam cunoştinţa.

— Pe acolo a ajuns Colum-Chill pe insulă. Şi vezi movila din dreapta? Pe colina aceea vom ascunde noi comoara. Urmează-mă, o să te lămuresc.

Începură să escaladeze blocurile de stâncă ce formau un dâmb în faţa oceanului. În spatele uneia dintre cele mai mari pietre se afla o fisură de lăţimea unui trup de om, care ducea într-un soi de grotă. Grota era luminată printr-o crăpătură îngustă în plafon şi avea ceva din pântecul unui animal preistoric, foarte întortocheată şi foarte întunecată. Două grinzi subţiri proptite de-a curmezişul păreau să susţină o parte a bolţii, iar de ele era sprijinită o secure.

— Străinii Albi sunt necruţători, îi explică Ranald. Pe cei pe care nu îi ucid îi iau în robie. Se spune chiar că îşi vând prada şi sclavii adoratorilor lui Mahomed. Dar comoara lui Colum-Chill — pe ea nu o vor avea.

Sam căscase ochii mari, dar degeaba, nu zărea nici urmă de comoară.

— Şi comoara asta unde se află?

— În această după-amiază, comunitatea va transporta cele mai frumoase piese aici. Este, de altfel, o treabă care trebuia făcută de mult, dacă vrei să afli părerea mea.

— Dar cum poţi fi sigur că aceşti Străini Albi nu vor descoperi ascunzătoarea voastră?

— Pentru că eu îi voi împiedica, îl asigură Ranald, cu o urmă de sfidare în glas. De îndată ce corăbiile lor se vor ivi dinspre sud, voi veni la grotă. Voi despica bârnele acestea groase pe care le vezi în faţa ta şi intrarea se va nărui dintr-odată. Vor putea ei să scotocească mult şi bine insula, nu vor pune în vecii vecilor mâna pe comoară.

— Dar, replică Sam, tu cum vei scăpa după aceea?

Ranald îi arătă hornul natural de deasupra lor.

— Cu ajutorul lui Dumnezeu, voi ieşi pe acolo. Acesta a şi fost, de altfel, motivul pentru care m-a propus abatele: sunt cel mai mlădios şi cel mai zvelt.

„Lunganul", îşi spuse Sam.

— Şi dacă totuşi nu vei izbuti să te strecori pe acolo?

— Atunci voi muri... Aşa cum, fără nicio îndoială, fraţii mei vor pieri luptându-se cu aceşti păgâni blestemaţi. Dar, cel puţin, comoara lui Colum-Chill va fi salvată.

Surâzând, îi aruncă lui Sam o privire cercetătoare:

— Nu face mutra asta, băiete! Venirea ta neaşteptată ne-a redat speranţa. Cel puţin unora dintre noi. Apariţia ta pe insulă, în ajunul înfruntării cu duşmanii noştri, nu poate fi rodul întâmplării: cu siguranţă, Colum-Chill ţi-a călăuzit paşii.

Tonul fratelui Ranald era aproape respectuos, şi Sam ghici că, în disperarea lor, unii călugări îi acordau o importanţă pe care nu o avea. Aşa stând lucrurile, sosirea lui printre ei era privită cu o oarecare indulgenţă.

După ce s-au întors în abaţie şi după ce au lăsat peştii în bucătărie — Lunganul mânuia undiţa ca nimeni altul —, Ranald îi făcu semn să îl urmeze până la casa de lângă biserică.

— Acum, îi şopti el, deschizând uşa scriptoriumului — vei putea admira comoara lui Colum-Chill!

Sam rămase cu gura căscată! Dacă tatăl lui ar fi fost acolo! El care leşina, când o carte era puţin roasă... Călugării aceştia trebuie să fi fost ultimii care mai lucrau astfel! Unii erau aşezaţi pe nişte taburete mici, cu o carte deschisă în faţa lor, pe care o copiau pe nişte suluri mari. Toată operaţia era efectuată

manual, într-o poziţie cât se poate de incomodă, scribii stând încovoiaţi deasupra propriilor genunchi! Alţii se ocupau de pergamente, le pliau şi le prindeau în fascicule care, odată legate, formau volume. O a treia categorie de călugări, în picioare în faţa unor pupitre, împodobeau cu pensule măiestre pagini întregi de text cu desene bogat colorate. Din plafon coborau o mulţime de lămpi cu ulei, prinse în lanţuri, care răspândeau o lumină blândă. Pe laturi — biblioteci rudimentare adăposteau zeci de exemplare isprăvite sau destinate să fie reproduse. Câteva aveau coperte din metal argintat şi vizibil gravat.

Însoţit de privirea ameninţătoare a lui Égrin cocoşatul, Ranald îl duse pe Sam până la o masă înclinată din celălalt capăt al încăperii. Pe ea se afla o carte cum Sam nu mai văzuse niciodată. Legătura ei în aur masiv era sculptată şi reprezenta un personaj sacru, cu două degete ridicate, înconjurat de îngeri şi de animale fantastice. Şi, mai cu seamă, era incrustată cu zeci de pietre preţioase, albastre, roşii, verzi, unele din ele groase cât degetul mic. Comoara lui Colum-Chill!

— Este cea mai frumoasă copie a noastră după Evanghelie, şopti Lunganul.

— Frate Ranald, mormăi cocoşatul. Regulamentul!

Ranald nu păru să dea vreo atenţie remarcii lui Égrin şi acesta ieşi bodogănind. Sub ochii fermecaţi ai lui Sam, Lunganul desfăcu închizătorile masive şi deschise cartea. Paginile erau acoperite cu o scriere frumoasă, ca pe vremuri, şi scăldate într-un belşug de culori şi de figuri umane sau geometrice, pictate foarte fin. Sam nu se pricepea deloc la asemenea lucruri,

dar, chiar şi dacă era vorba doar de o copie, o asemenea lucrare costa probabil o avere!

Nu contempla cartea nici de trei minute, când uşa se deschise în spatele lor. Abatele îşi făcu intrarea, flancat de cocoşat.

— Frate Ranald, începu abatele, oricare ar fi împrejurările, băiatul acesta nu trebuie cu niciun chip să tulbure liniştea scriptoriumului nostru! Du-l numaidecât în grajd şi închide-l acolo până diseară.

— Dar, părinte abate, chiar Sfinţia Ta a spus... încercă să se justifice Ranald.

— Fă bine şi supune-te, Ranald, sau vă aşteaptă pe amândoi penitenţa. De altfel, după-amiaza trece, e vremea să punem volumele la adăpost. Să bată clopotul şi toată lumea să se adune în scriptorium! În ceea ce te priveşte, băiete, adăugă el la adresa lui Sam, m-ai auzit cât se poate de deslușit: să nu te mai văd până diseară, la ora mesei, în trapeză.

Un pic mai în spatele abatelui, Égrin cocoşatul îşi freca mâinile, cu o strălucire triumfătoare în priviri.

Sam se trezi brusc, cu faţa scăldată în sudoare. Stomacul îi era tare ca piatra şi scotea nişte zgomote înfiorătoare. Păcătoasa zeamă de varză a bucătarului nu se lăsa mistuită... Aruncă o privire spre oblon: de-abia se crăpa de ziuă.

De-abia atunci îşi dădu seama că zgomotele nu urcau din stomacul lui.

Se ridică dintr-un salt şi se repezi la fereastră. Se auzeau ţipete şi urlete, loviturile înăbuşite ale armelor. Cuprins de panică, îi luă ceva timp până izbuti să deschidă fereastra.

Afară, bătălia era în toi... Străinii Albi debarcaseră! Un mănunchi dintre ei, sau chiar mai puțini, înalți și vânjoși, cu capetele protejate de căști cu vizieră. Călugării se apărau cum puteau: unii se baricadaseră în biserică, iar alții se încleștaseră într-o luptă corp la corp disperată.

Ușa grajdului sări brusc în lături și vaca mugi de spaimă.

— Saum! Saum!

Era Lunganul, cu o sabie în mână. Zăvorî ușa în urma lui și se apropie de el, gâfâind.

— Ne-au atacat prin surprindere... În zori... Nu eram pregătiți! Cineva a aprins un foc ca să-i călăuzească! Abația colcăie de dușmani!

Bum! O izbitură violentă răsună în ușă.

— Trebuie să salvezi comoara, Saum, altfel va cădea în mâinile acestor barbari!

— Eu? Dar tu trebuia să te duci la grotă! bâigui Sam. Nu voi izbuti niciodată!

Bum! A doua izbitură în ușă.

— Ascultă, Saum, nu mai avem multă vreme.

Își săltă sutana până la jumătatea pulpei, ca să-și arate glezna care sângera.

— Am fost rănit la picior, n-o să fiu destul de iute. Tu ești sprinten, tu poți să te strecori.

Bum! Scândurile groase din care era croită ușa începeau să crape, iar vaca mugea de mama focului.

— Și pe deasupra, adăugă Ranald, prinzându-l de braț, acolo vei fi mai la adăpost. Lipește-te acum de perete și, de îndată ce ușa va fi spartă...

Nu reuşi să-şi ducă fraza până la capăt, căci canaturile zburară în bucăţi. O masă argintie năvăli în încăpere răcnind.

— Du-te, Saum! ordonă fratele Ranald, lovindu-l pe intrus cu tăişul sabiei.

Cu picioarele tremurânde, Sam se aruncă în semiîntuneric, în vreme ce peste tot în jurul lui răsunau pocnete metalice. Se ascunse în spatele unui butoi, iar apoi, ghemuindu-se, o luă de-a lungul palisadei. Odată ajuns în spatele mănăstirii, ridică bariera care dădea spre câmp şi o zbughi la goană cât îl ţineau picioarele.

— Du-te, Saum! Du-te să salvezi comoara lui Colum-Chill! i se păru că aude.

Atunci când ajunse la primul zid scund de piatră, se aruncă la pământ. Încă nu se luminase cu totul, nu putea să-l vadă nimeni. Dar, întorcându-se, zări la intrarea în abaţie un călugăr care nu se lupta şi care părea, dimpotrivă, să poarte o discuţie aprinsă cu duşmanul. Égrin! Égrin cocoşatul care îşi trădase fraţii! Égrin care, acum, arăta cu degetul în direcţia lui.

Sam îşi reluă alergarea, lăsând capul în jos. Cu puţin noroc, Străinii Albi nu-l vor repera. Cine puteau fi, de fapt, năvălitorii aceştia? În ce veac se aflau cei de pe insula Iona?

Şi, ocolind pintenul stâncos care îi astupa vederea, Sam primi brusc răspunsul: două corăbii mari, cu prova în formă de dragon, acostaseră dinspre vest. Conturul lor subţire şi pânzele rectangulare roşii ca sângele nu lăsau nicio îndoială: drakkare! Drakkare ca în cărţile de istorie! Străinii Albi erau vikingi!

Sub efectul acestei revelaţii, Sam îşi pierdu echilibrul şi se întinse cât era de lung în iarba proaspătă. Tot ceea ce refuzase

să admită până în prezent i se impunea acum în modul cel mai evident cu putinţă. Abaţia, scriptoriumul, călugării, vikingii... Se afla într-o altă epocă! SE AFLA ÎNTR-O ALTĂ EPOCĂ!

Aruncă o scurtă privire în spate. Unul dintre războinici pornise pe urmele lui, în vreme ce ceilalţi pătrundeau, la rândul lor, în mănăstire. În locul în care se găsise Égrin se afla o siluetă vag umană, chircită la pământ: năvălitorii îşi încheiaseră socotelile cu complicele lor.

Sam începu din nou să alerge. Deţinea un avans mulţumitor, dar picioarele lui erau de două ori mai scurte decât ale urmăritorului său. Un soare portocaliu mângâia acum oceanul cenuşiu, dând coastei o culoare ireală. I se părea că malul la care trebuia să ajungă se află la celălalt capăt al lumii. Fără să încetinească — se gândea la sfaturile lui Daffy Duck, profesorul său de sport, poreclit astfel din pricină că glasul lui aducea cu măcăitul unui răţoi: „Inspiraţi în doi timpi, expiraţi adânc, nu rupeţi niciodată ritmul!" —, urcă pe cărarea pe care o străbătuse în ajun cu Lunganul! Cât de departe părea acum partida aceea de pescuit!

În sfârşit, ajunse în dreptul colinei care străjuia valurile. Vikingul se afla în continuare la patru, cinci sute de metri în spatele lui. Fie era sigur că prada nu avea cum să-i scape, fie nu era dotat pentru curse. Avea o cască uriaşă care îi acoperea capul până la bărbie şi, în plus, o sabie şi un scut de cel puţin un metru şi jumătate. Era mai bine să te fereşti să dai ochii cu el...

Sam se căţără gâfâind pe stânci. Se afla deja la intrarea în grotă. Se strecură în scobitura stâncii şi puţin lipsi să nu se împiedice de una dintre mesele joase pe care le foloseau călugării ca

să aşeze cărţile pe ele. Repede, toporul... Îl prinse de coadă şi aplică neîndemânatic o primă lovitură celei mai apropiate şi mai subţiri dintre bârne. Şi dacă metoda nu funcţiona? Şi dacă dispozitivul era ineficace? Lovi mai cu nădejde, îşi dublă efortul: o despicătură destul de adâncă apăru în lemn. Încă, încă! Prima bârnă cedă trosnind. Grămada de blocuri de piatră de deasupra intrării tremură uşor, dar atâta tot. Sam îşi masă mâinile: făcuse două băşici enorme în palme. N-avea timp să-şi plângă de milă, acum. Străinul Alb se afla, desigur, foarte aproape de el. Atacă a doua bârnă care începu să vibreze violent sub loviturile lui. Şi dacă tot peretele se prăbuşea dintr-odată peste el? TROSC! Sam de-abia avu vreme să sară înapoi. Bolta se nărui brutal — cel puţin o tonă de stânci care astupară intrarea. Izbutise!

Atunci când norul de praf se mai împrăştie şi el îşi recăpătă suflul, Sam se asigură că nu provocase prea multe pagube. Doar una dintre mese avusese de suferit şi câteva cărţi căzuseră. Maşinal, le strânse şi le aşeză ordonat una peste alta — reflex de fiu de librar. Cea mai mică dintre cărţi era de un format neobişnuit, alungită mult şi cu un inel la capăt. Poate pentru a fi agăţată la cingătoare? În interior, în mod curios, avea aceeaşi pagină care se repeta de douăzeci de ori: desenul unei insule, care putea fi Iona, cu un comentariu. Din păcate, tot nu ştia latineşte... Deodată, încremeni: afară se auzeau zgomote. Un soi de ciocănit difuz. Vikingul era pe urmele lui, auzise desigur vuietul stâncilor prăbuşindu-se. Începuse, oare, să dea la o parte blocurile de piatră?

Sam căută din priviri ceva cu care să se apere. Bucata aceea de bârnă putea, la nevoie, să-i slujească drept bâtă. În rest, doar cărţi, cele mai preţioase, cu coperte de piele — printre care şi volumul masiv, îmbrăcat în aur, pe care-l răsfoise în scriptorium. Inspectând mai în amănunt locul, descoperi, în cele din urmă, un sipet pitit într-o gaură din perete. Îl aduse în dreptul luminii ce răzbătea din exterior şi îl deschise. Monede... Monede de aur şi de argint. Cealaltă comoară, celălalt tezaur al mănăstirii! Mişcându-le cu degetul, remarcă una perforată în mijloc. Purta o inscripţie ilizibilă şi, aparent, avea acelaşi diametru ca... Da, ca aceea pe care o utilizase în ziua precedentă în pivniţa casei tatălui lui! Faimoasa monedă care se potrivise atât de bine în scobitura ce reprezenta soarele şi care se afla la originea a tot ceea ce se întâmplase apoi! Cum de nu se gândise mai devreme? Ajunsese pe Iona folosind o monedă, avea nevoie de o alta ca să plece! De mărimea potrivită şi găurită în mijloc.

Sam strecură preţiosul obiect în nădragii cu care îl înzestrase economul. Plaja din golful Colum-Chill se afla la cel puţin zece minute de acolo. Dacă ar izbuti să ajungă la piatră!

Evaluă înălţimea hornului natural din plafonul grotei. Cel puţin cincisprezece metri. Făcuse câteva escaladări în vacanţă, nu avea să-i fie prea greu. Ceea ce îi trebuia neapărat era un soi de scăriţă, căci era prea mic de statură. Mută cărţile într-un loc uscat şi sigur, în capătul celălalt al peşterii, apoi aşeză cu grijă mesele una peste alta. Odată urcat pe această scară improvizată, reuşi să se caţăre fără prea mare efort în falia stâncii, proptindu-se pe ambele laturi. Se cocoţă astfel încet, încercând

să rămână surd la urletele vikingului care se chinuia de zor să-şi facă drum prin dărâmăturile de la intrarea în peşteră. După ce avansă astfel vreme de trei minute, Sam răzbi în vârful colinei, printr-o spărtură îngustă. Inspiră adânc aerul sărat. Nu-i mai rămânea decât să umble în taină.

Se culcă pe burtă şi se târî ca o şopârlă pe coasta opusă a dealului. Dacă nu-i dăduse prin cap să se cațăre şi el până în vârf, vikingul avea puține şanse să îl surprindă. Prudent, aşteptă să ajungă destul de departe şi numai atunci se ridică. Direcția: golfuleţul Colum-Chill.

Ajuns pe taluzul care domina plaja — Daffy Duck l-ar fi felicitat pentru sprintul lui —, Sam se repezi în mijlocul stâncilor. Piatra sculptată era tot acolo! Avea să se întoarcă acasă. Recuperă febril moneda din nădragi şi, după ce aruncă o ultimă privire în urma lui, o aplică pe amprenta soarelui. Piatra începu să se încălzească şi, destul de repede, o căldură infernală îi cuprinse braţul. Samuel deschise gura mare să strige, dar nimeni nu-l mai putea auzi.

V
În prima linie

— Ahhh!

Strigătul i se stinse lui Sam în gâtlej, în vreme ce el își golea stomacul, așezat în patru labe pe solul noroios. Moneda de aur nu-l adusese înapoi acasă!

Se ridică, având grijă să nu-și murdărească prea tare cămașa și nădragii. Era frig și ceață ca într-o dimineață de primăvară, și se afla în mijlocul a ceea ce, odinioară, trebuie să fi fost un sat. Din strada principală rămăseseră doar bucăți de zid năruite, acoperișuri sfârtecate, carcase de fier și bârne prăbușite. Un sat în ruină, după un cataclism. Căută din priviri piatra sculptată: se afla lângă o fântână părăsită, pe jumătate acoperită de buruieni. Și, evident, moneda nu mai exista.

De data asta, unde anume aterizase? Și în ce epocă, oare? Chiar așa năruite cum erau, casele aveau uși adevărate și ferestre adevărate, nici vorbă de cocioabele de pe insula Iona. Dar nu

erau nici clădiri moderne. Intră la întâmplare într-una din locuințe: totul era vraiște, mobilele arse, scaune rupte, împrăștiate pe resturi de pardoseală acoperite de noroi. Ieși din casă, vizită alta, apoi încă una. Toate devastate. Scotoci într-o ladă veche, căutând ceva de mâncare, dar fără succes. Treptat, ajunse în celălalt capăt al străzii. Priveliștea din jur nu era cu nimic mai atrăgătoare: un platou pustiu și gloduros, coline de pe care copacii păreau să fi fost retezați de furtuna secolului. Prefera totuși Oceanul Atlantic.

— Pe... pe aici...

Samuel tresări. Un glas de pe lumea cealaltă se înălța de undeva din spatele unui hambar despicat în două.

— E... e cineva?

Sam consideră că e mai prudent să nu răspundă. Dădu ocol printr-o grădină care avea ceva dintr-un peisaj lunar, într-atât era de răscolită și de plină de gropi. Vocea provenea dintr-un șanț astupat de mărăciniș.

— Vă rog...

În șanț zăcea un om. Un bărbat. Uniforma lui era mânjită de pământ și părea incapabil să se miște.

— De băut, vă rog.

Omul abia își mișca buzele care dispăreau, ca și restul feței, sub un strat gros de murdărie. I se zăreau doar ochii, ca două mari pete albe.

— Apă, gemu el.

Lui Sam, accentul soldatului îi amintea confuz despre ceva. Ca și veșmintele lui și casca rotundă.

— Ești rănit?

— Plosca mea... vă rog.

Sam coborî cu mare băgare de seamă: se temea cu atât mai mult de mărăcini, cu cât avea în picioare doar niște primitivi strămoși ai șlapilor. Eliberă plosca de fier înțepenită în rămurиș, deșurubă dopul și o duse la gura uscată a soldatului. Acesta bău cu lăcomie, îndelung, până își potoli setea.

— Mulțumesc, spuse el, cu un glas ceva mai limpede, bunul Dumnezeu mi te-a scos în cale. Nu știu cum de te-ai nimerit prin coclaurile astea. Nici de ce ești în ținuta asta... Dar trebuie să te duci după ajutor... am mare nevoie...

Sam dădu afirmativ din cap, ca să nu-l întrerupă, căci simțea că omul se află la capătul puterilor.

— Trebuie... Trebuie să ieși din sat. Pe partea cealaltă. Mergi de-a lungul drumului, fără să te vadă nimeni. Mereu tot înainte. La un kilometru de aici, vei da de fortul Souville. Dar știi asta, nu-i așa? Le spui...

Tuși slab.

— Le spui că eu, caporalul Chartrel din... din regimentul 239 de infanterie sunt rănit. La Fleury, în spatele Hambarului-cu-Morți. O să înțeleagă. Nu... nu pricep de ce nu m-au recuperat brancardierii. Probabil că mi-am pierdut cunoștința.

Îl ațintи pe Sam cu o privire pătrunzătoare.

— O vei face, nu-i așa? N-o să mă lași aici, ai?

Samuel dădu din cap.

— Bine... eu... Mai cu seamă, ai grijă să nu te abați din drum. Și nu urca spre creste, sunt o grămadă de nemți acolo sus.

Caporalul Chartrel mai vru să adauge ceva, dar ochii i se închiseră și horcăi ușor.

Nu mai era nicio clipă de pierdut.

Samuel ieşi din groapă şi o porni din nou pe drumul principal, de astă dată în sens invers. Războiul... Era război. Care? Nemţii, spusese soldatul. Al Doilea Război Mondial, oare? Dar Sam poseda două, trei jocuri video destul de realiste despre perioada aceea şi nu recunoştea uniforma. Nu, Primul Război Mondial, mai degrabă. Într-o zi, la ora de istorie, li se proiectase un film alb-negru. Despre tranşee şi toate celelalte. Da, s-ar fi putut să fie Primul Război Mondial. Chartrel... Un caporal francez, probabil.

Samuel o luă de-a lungul drumului, mergând mult adus de spate. Într-un anume sens, era obişnuit. Numai că, având în vedere cămaşa şi nădragii lui albi, constituia o ţintă ideală. Mai ales că se afla în plin câmp de luptă, dovadă arborii ciopârţiţi şi casele în ruină.

Oricum, nu putea rămâne ascuns în sat, aşteptând să vină un autobuz care să-l ducă acasă! Şi apoi, mai era şi rănitul.

Sam străbătu nestingherit câmpia cenuşie şi pustie. Nici ţipenie de nemţi pe creste. Poate că era prea devreme. Exista oare un orar al războiului, aşa cum exista un orar la birou?

— Hei! Stai pe loc!

Trei soldaţi ţâşniră pe neaşteptate dintr-un tufiş şi îi tăiară calea, ameninţându-l cu puştile lor.

— Ce-i cu ăsta, Marcel? întrebă cel mai înalt, cu o expresie uluită. Trag sau nu trag?

— Nu trage, Jeannot, îi spuse cel mai bătrân, să vedem mai întâi ce hram poartă.

— Ei, drace! Pare să fie un puşti!

— Cine eşti? întrebă cel mai bătrân. De unde ai mai răsărit şi tu?

— Vin din partea caporalului Chartrel din regimentul 239 de infanterie, turui Sam, pe nerăsuflate. Este acolo, în satul Fleury, în spatele Hambarului-cu-Morţi. A fost împuşcat în picior. Cred că e foarte grav...

— Ei, drace, Chartrel! A fost dat dispărut pe câmpul de luptă de alaltăieri! A scăpat cu viaţă?

— Şi de unde ştii tu asta, ţâncule? întrebă cel mai bătrân. N-o fi un şiretlic al friţilor, să ne prindă în capcană?

— Bun, şi eu ce fac? interveni cel înalt, cu faţă de idiot. Trag sau nu trag?

— Lasă arma, Jeannot! ordonă mustăciosul. Nu-i decât un copil! Vorbeşte în limba franceză şi îl cunoaşte pe caporal.

— Poate că aşa e, replică Marcel, dar nu noi hotărâm. Trebuie să-i raportăm căpitanului.

Făcu o mişcare din bărbie în direcţia lui Sam:

— Treci în faţă, băiete, şi nu încerca să mă păcăleşti.

Sam se supuse fără să crâcnească, învăţase pe pielea lui, pe insula Iona, că e mai bine să-ţi ţii gura — întrebându-se totuşi peste ce trio de elită nimerise. Aparent, prostovanul cel lung cât o prăjină era la prima lui misiune şi ţinea morţiş să-i facă safteaua puşcociului său.

— Şi corbul de colo, Marcel... Pot să trag în el?

— Dar, imbecilule, vrei să ne descopere nemţii? O să ai prilejul să faci să scapere scântei, dacă vei fi trimis să eliberezi fortul Douaumont!

Îşi continuară astfel discuţia până în fortul din Souville, o movilă mare, zidită, care domina drumul şi oraşul.

Pătrunseră în interior printr-un tunel, salutând santinela aflată în gheretă.

— Când vii să mă schimbi, Jeannot? strigă aceasta.

— N-am tras încă niciun foc! replică lunganul nătâng, ca şi cum ăsta ar fi fost lucrul cel mai important din viaţa lui.

Merseră prin tunel, apoi o apucară pe o serie de culoare subterane şi Sam se strădui să memoreze ordinea în care se succedau acestea. Ajunseră, în cele din urmă, într-o cameră de odihnă, de asemenea subterană, unde mai mulţi soldaţi fumau, glumeau şi jucau cărţi. Marcel se îndreptă glonţ spre unul dintre cei aflaţi în încăpere care, băţos ca litera I, contempla toată această agitaţie, ţinându-se oarecum deoparte.

— Căpitane! strigă Marcel, luând poziţie de drepţi. Am capturat un puşti pe drumul spre Fleury. Pretinde că l-a văzut pe caporalul Chartrel viu!

Căpitanul îl măsură din creştet până-n tălpi pe nou-venit, după care ordonă pe un ton glacial:

— Duceţi-l în biroul meu.

Unul dintre soldaţi se ridică numaidecât de la masa de joc şi îl escortă pe Sam până într-o încăpere de un galben-murdar, luminată de două becuri şi mobilată doar cu o masă, trei scaune şi un perete de rafturi.

Căpitanul veni şi el, după două minute.

— Lasă-ne singuri, Châtaigner. O să-l interoghez eu însumi.

Atunci când rămaseră doar ei doi, căpitanul îl invită pe Sam să ia loc şi se proţăpi în faţa lui, cu amândouă mâinile pe spătarul scaunului.

— Aş putea ordona să fii împuşcat pe loc, atacă el, fără niciun preambul. Te afli într-o zonă interzisă. Toate oraşele

din jur au fost evacuate, chiar şi Verdun. Un civil care îşi bagă nasul pe aici este în mod automat suspect de spionaj.

Încercă să-şi dea seama de efectul pe care laconicul lui discurs îl avusese asupra lui Sam, dar acesta nici măcar nu clipi.

— N-am de gând să pierd multă vreme cu tine, micuţule. Trupele germane sunt din ce în ce mai ameninţătoare de câteva săptămâni şi pot declanşa în orice clipă ofensiva. Având în vedere această situaţie, nimeni nu va veni să-mi ceară socoteală dacă am avut sau nu dreptate să te execut.

Îi dădu ocol lui Sam ca să-l poată privi drept în faţă.

— Pentru moment, întrevăd doar două posibilităţi. Sau patrula pe care am trimis-o se va întoarce teafără şi nevătămată, împreună cu caporalul Chartrel, şi atunci mă voi mulţumi să văd în tine un copil fugar fără minte. S-ar putea să fi evadat dintr-un orfelinat, de pildă, sau dintr-o casă de corecţie. Asta ar explica de ce porţi cămaşa de noapte. Cum s-ar putea şi să te fi rătăcit, ajungând până la Fleury. În acest caz, mâine te voi preda la poliţie şi te vei alege cu o săpuneală zdravănă. Sau... sau patrula mea va cădea într-o ambuscadă. În acest caz, te voi considera un trădător. Cu consecinţele pe care le poţi ghici cu uşurinţă.

— Chiar am vorbit cu caporalul, încercă să argumenteze Sam.

Căpitanul i-o reteză scurt:

— Puţin îmi pasă mie de ce-mi îndrugi tu, micuţule, şi am alte lucruri mai importante de făcut decât să te hărţuiesc cu întrebări, căutând să aflu dacă nu cumva încerci să mă tragi pe sfoară. Châtaigner te va duce în celulă şi vom vedea curând cum stau lucrurile. Numai că, atunci când te va aduce înapoi, vei avea tot interesul să-mi spui adevărul. Dacă nu...

Căpitanul îl înşfăcă de guler pe Sam şi îl îmbrânci fără menajamente spre uşă.

— Châtaigner, bagă-l pe golanul ăsta la răcoare. Dă-i o pătură şi ceva de mâncare. De îndată ce detaşamentul se va întoarce, ofiţerul responsabil să vină să-mi dea raportul.

Două ore? Trei ore? Sam pierduse noţiunea timpului. Era înfofolit într-o pătură de un maro sinistru şi culegea cu vârful degetului ultimele firimituri de pesmet din gamelă. Celula mustea de umezeală şi puţea a urină, dar, cel puţin, nu era frig. Spera din tot sufletul ca patrula să se întoarcă în fort nevătămată. Dacă, din nenorocire, avusese loc o încăierare... De fapt, nu credea deloc în ameninţările căpitanului. Nu se împuşcă aşa un copil de paisprezece ani, nici chiar pe vreme de război. Nu, voise doar să-l sperie. Dimpotrivă, Sam trebuia să evite cu orice preţ să ajungă la postul de poliţie. Piatra sculptată era foarte aproape de aici, la doar un kilometru. Dacă îl expediau undeva în spatele frontului, într-un orfelinat sau în altă parte, putea să-şi ia adio de la ea. Trebuia, aşadar, să găsească o modalitate.

Zăvorul gros trosni cu un zgomot cumplit, şi simpaticul mustăcios care-l arestase mai înainte reapăru în prag.

— Cum te simţi, băiete? Nu prea miroase a trandafiri pe aici, nu-i aşa? Cam pute, ce vrei, nu-i un loc pentru tine. Haide, hopa sus, te scot un pic la aer. Este cineva care vrea să stea de vorbă cu tine.

Samuel îl urmă, cu pătura lui cu tot.

Că avea să fie scos la aer era un fel de a spune, căci străbătură aceleaşi culoare înecate în beznă din ajun, până la o uşă

de fier dublă, dincolo de încăperea de odihnă. Deşi se străduise să se convingă de contrariu, Sam avea totuşi o strângere de inimă, temându-se să nu se trezească într-o curte în faţa plutonului de execuţie.

— Căpitanul... căpitanul e aici? întrebă el, nu prea liniştit.

— Căpitanul? Ei! O să dai curând ochii cu el, cu căpitanul tău!

Omul cu mustaţă impunătoare apăsă pe clanţă şi-i făcu semn să intre.

— Eu te aştept aici, băiete, nu e voie să fumezi înăuntru. Iar eu mor de poftă să-mi răsucesc o ţigară.

Samuel intră un pas şi, după miros, identifică fără nicio dificultate locul în care se afla: o infirmerie sau un spital improvizat. Erau mai multe paturi aliniate la perete şi o duzină de răniţi, dintre care unii dormeau. Un infirmier cu bluză albă îi surâse larg.

— Leonard e aici, piciule, vrea să-ţi mulţumească.

Samuel se apropie de paravanul în spatele căruia fusese instalat caporalul Chartrel. Acesta era întins pe un cearşaf cenuşiu, cu piciorul vârât într-un soi de cuşcă zăbrelită. Era alb şi tras la faţă, şi Sam aprecie că nu avea mai mult de douăzeci şi cinci, treizeci de ani. Schiţă un zâmbet chinuit de bun venit.

— Mulţumesc, mulţumesc, micuţule. Eram la mare ananghie. Am fost luat în plin de o rafală, acum două zile. Am alunecat într-un şanţ. Asta m-a salvat, într-un anume fel, dar fără tine... Ai şi tu un nume, nu-i aşa?

Sam căută un prenume care să sune franţuzeşte:

— Jacques... Mă numesc Jacques.

— Ei bine, Jacques, tu eşti îngerul meu păzitor. Băieţii mi-au spus că ai avut de-a face cu căpitanul, dar nu-ţi face griji, te vom ajuta. După tot ceea ce s-a întâmplat...

Întinse brațul spre Sam și deschise încet pumnul.

— Uite... Voiam să-ți dau asta. Talismanul meu. L-am găsit într-o tranșee anul trecut. Cum nimeni n-a venit să mi-l ceară...

Depuse în palma deschisă a lui Sam o medalie de argint, scobită în centru, din care mai rămăsese doar un cerc metalic albăstrui, cu inscripția „Republica Franceză".

— Este medalia militară, micuțule, o primesc doar cei curajoși. Poate că, într-o bună zi, cine știe, o voi avea și eu! Tipul căruia i-a aparținut a pierdut probabil ornamentul central sau a încasat un glonț în el. În starea asta, nu valorează nimic, dar mi-am spus că mă va proteja. Trebuie să te agăți de ceva, atunci când pleci la luptă! Și iată dovada: ai apărut tu.

Caporalul îl fixa pe Sam cu aceeași intensitate ca și fratele Ranald în ajun, cumva de parcă băiatul ar fi fost dotat cu puteri supranaturale. Pe când, el nu făcuse altceva decât să coboare în pivniță!

— Ia-o, micuțule, o meriți!

Sam o strânse în palmă. Era călduță — căldura mâinilor caporalului sau altceva? Avea de-acum moneda care să-l ajute să plece din nou, știa asta. Nu-și dădea seama de unde îi venea această certitudine, *dar știa.*

Chiar în clipa aceea, o sirenă începu să sune în fort, cu un vuiet teribil, să-ți spargă timpanele și nu alta. Culoarele începură să răsune de strigăte:

— Alarmă, alarmă! Dușmanul atacă! Dușmanul atacă! Toată lumea la posturi!

O primă explozie se produse în depărtare, înăbușită parcă de grosimea zidurilor. Apoi o a doua, la un interval de câteva secunde.

— Puşlamalele astea, exclamă infirmierul cu bluză albă, n-or să ne lase niciodată liniştiţi!

Se îndreptă spre uşă, înşfăcând în trecere o sacoşă.

— Rămâi aici, micuţule, s-ar putea să dureze ceva timp. Vreau să văd dacă are cineva nevoie de mine.

Toţi bolnavii se ridicaseră în capul oaselor în paturile lor şi comentau cu aprindere. Lumina din tavan începuse să dea semne că avea să se stingă foarte curând.

— Ah, au atins instalaţia electrică! suspină caporalul.

Avură loc alte trei explozii şi, dintr-odată, becurile se stinseră. La deflagraţia următoare, întreaga infirmerie se cufundă în întuneric.

Sam se hotărî foarte repede: probabil că nu se va mai întâlni niciodată cu o asemenea ocazie.

— Mulţumesc, şopti el, strângându-i mâna lui Chartrel.

Îşi înşfăcă pătura şi se năpusti spre uşă. Intrarea în fort, atât cât îşi aducea el aminte, se afla la capătul a trei culoare lungi din stânga. Începu să alerge, atingând din când în când peretele cu mâna. În două rânduri, fu cât pe-aci să fie doborât de soldaţii care soseau prin beznă din sensul opus.

— La postul de apărare! Repede!

La ultima bifurcaţie, fără îndoială că s-ar fi înşelat, dacă n-ar fi zărit departe o geană de lumină ce venea din exterior. Exploziile se înmulţeau, unele foarte aproape, făcând solul să vibreze. Samuel se întreba cum va convinge santinela să-l lase să treacă. Abătându-i poate atenţia?

Se lipi de perete şi cercetă ghereta. Acolo se afla Jeannot, lunganul nătâng, care făcea de pază. Avea baftă! Mai ales că era singur...

— Hei, Jeannot! strigă Sam, dezlipindu-se de zid. Căpitanul m-a trimis după tine!

— Cum aşa? exclamă prostovanul, îndreptând ţeava puştii spre el.

— Lucrurile s-au încins la postul de apărare, continuă Sam. E nevoie de toată lumea acolo!

— La postul de apărare?

— Da, acolo! Căpitanul nu mai avea pe altcineva decât pe mine ca să te cheme. Toată lumea împuşcă de zor. Are nevoie de toţi trăgătorii.

— Trăgătorii, şopti celălalt, coborându-şi încet puşca. O să trag?

— Da, dacă te grăbeşti! N-or să stea nemţii să te aştepte pe tine!

— Şi... paza?

— Căpitanul vrea doar ca poarta să fie zăvorâtă. Am eu grijă de asta, du-te!

Lunganul cel slab la minte nu şovăi mai mult de câteva secunde, timpul necesar pentru ca neuronii lui să înţeleagă bine ce i se cerea.

— O să trag! repetă el, beat de fericire. O să trag!

Se năpusti în sfârşit în tunel. Cu recruţi de teapa lui nu se putea câştiga războiul!

De îndată ce Jeannot dispăru pe culoar, Samuel se apropie de poartă. Afară, canonada se înteţise, ridicând nori mari de praf. Nu era chiar momentul pentru o plimbare, dar, sincer vorbind, nu avea de ales: dacă vreun obuz lovea cumva piatra sculptată, putea să-şi ia adio de la epoca lui.

Aşteptă răbdător următoarea explozie, după care ţâşni ca la suta de metri pe drumul spre Fleury. Aerul era saturat de particule şi de zgomot, în vreme ce fulgerele brăzdau intermitent cerul. Se acoperi cu pătura lui, rugându-se să îl ascundă cât de cât. Evident, artileriştii din fortul din Souville ripostau, căci exploziile se încrucişau, înlocuite din când în când de răpăitul puştilor. Soldatul Jeannot trebuie să fi fost în culmea fericirii!

Dintr-odată, atunci când se credea ieşit din zona cea mai periculoasă, Sam auzi cum îi şuieră ceva pe lângă ureche. Un glonţ! Fusese reperat! Se trânti la pământ şi se rostogoli într-o parte pentru a dispărea pe un câmp. Protejat de terasamentul de la marginea drumului, aşteptă, străduindu-se să se liniştească. Tirul încetase. După două minute, începu să se târască aidoma unui şarpe. Dar dacă germanii înconjuraseră şi Fleury? Aruncă repede o privire spre târg: nu, drumul era liber.

După două sute de metri prin zona de luptă, ajunse în sfârşit la prima clădire în ruine. Se sprijini cu spatele de ceea ce mai rămăsese din coşul casei şi constată că era negru de noroi din cap până în picioare. Un camuflaj de profesionist! În spatele lui, dincolo de drum, fortul era supus unui bombardament intens şi continuu de pe înălţimi. Era ceva de neîndurat în acest foc mortal care se revărsa necontenit din cer. Nicio legătură cu ce se vede prin filme.

Atunci când se simţi puţin mai curajos, îndrăzni să se strecoare de la o locuinţă la alta, având grijă să nu fie descoperit. Vechea fântână, pe jumătate dărâmată, rămăsese neclintită, la fel ca şi piatra sculptată, acoperită de bălării.

Luă medalia caporalului şi o strânse foarte tare la piept, lipind-o în dreptul inimii.

— Te rog, fii bună, du-mă acasă...

O întinse tremurând spre piatra sculptată.

VI

Singur în întuneric

Samuel simţi cum, dintr-odată, frigul solului se materializă sub mâinile şi picioarele lui. Greaţa îl făcea să stea în patru labe, dar îşi controla mai bine spasmele şi nu mai vomita. Era însă întuneric, întuneric beznă. Poate că veioza din pivniţă se stinsese după plecarea lui. Înaintă pe bâjbâite şi se împiedică de un fel de masă solidă de care nu îşi amintea cu niciun chip. Nu se afla în niciun caz în librărie. Se ridică, întinzând braţele în căutarea unui perete. Îl găsi la doi paşi în faţa lui, o suprafaţă netedă şi la fel de rece ca şi solul. Deodată, îl năpădi spaima. Şi dacă era închis undeva? Dacă piatra îl condusese într-un loc de unde nu va putea să iasă? Sau poate orbise? Genul ăsta de călătorie în timp avea probabil consecinţe oribile asupra organismului!

Cuprins de panică, începu să se învârtă ca un animal în cuşcă. Încăperea nu era prea mare, aproximativ patru metri pe

patru, dar nu avea nicio uşă. Era prins ca un şobolan. Sări de mai multe ori în aer, fără să reuşească să atingă tavanul.

O ieşire pe sus, poate?

Urcă pe blocul mare de piatră şi se înălţă în vârful picioarelor. Ceva moale atârna în gol. Întinse degetele şi îl înşfăcă, trăgând cu putere. O frânghie. Şi mai grozav, o scară de frânghie, agăţată undeva sus. Se prinse de primul fuscel — o sfoară înnodată de-a curmezişul mai degrabă — şi începu să se caţere. Scara părea bine fixată. Urcă fără grabă, pentru a evita să se învârtă ca un peşte la capătul undiţei, şi ajunse la o breşă în vârf. Deschizătura dădea pe un culoar cufundat şi el în beznă. Sam înaintă în patru labe, pipăind solul în jurul lui. Şi bine făcu. După ce se târî printr-un coridor mai larg, simţi pe neaşteptate că suprafaţa tare de sub picioarele lui dispare: în mijlocul subteranei se afla un puţ circular. Sam trebui mai întâi să se ridice în picioare şi încet, foarte încet, să ocolească obstacolul, lipindu-se de perete. Îşi reluă apoi înaintarea şi, la cotitura următoare, i se păru că nu mai era atât de întuneric. Da, era o lumină ce pâlpâia acolo. Se ridică în picioare şi începu să alerge. Un opaiţ, într-o sală din dreapta.

— Dumnezeule! exclamă el.

Hieroglife, pretutindeni hieroglife! Cu personaje în profil! Toate desenate în culori vii şi strălucitoare. Unele purtau urcioare, coşuri cu fructe, păsări. Altele secerau grâul sau cântau la diverse instrumente. Erau şi ustensile aşezate pe o planşetă: o pensulă de lemn cu vârful rupt şi vase de pământ pline cu vopsele. Şi un teanc de papirusuri care slujeau, desigur

drept modele, pentru că pe fiecare foaie era reprezentat un şir de desene identice. Se afla în Egipt! Într-o piramidă, poate!

Ridică opaiţul. Pereţii erau acoperiţi până în tavan cu chipuri de oameni sau cu capete de animale, înconjurate de o mulţime de semne. Fantastic!

Şi atunci auzi nişte zgomote dinspre coridor. Paşi şi şuşoteli:

— ...l-ai însoţit până la curte? şoptea o voce.

Se apropia cineva. Pictorul? Samuel de-abia avu vreme să sufle în feştilă.

— Până la curte, aşa cum mi-ai poruncit, stăpâne. A trebuit să plece din nou spre templu, înainte de a se întoarce lucrătorii.

Două persoane. O limbă muzicală şi plăcută la auz.

— Eşti sigur că nu bănuieşte nimic?

— Sigur. Şi-a făcut inspecţia ca de obicei.

— N-a pomenit de nişte obiecte pe care vrea să le depună odată cu sarcofagul?

— N-a suflat o vorbă despre asta.

Sam distingea acum umbrele mişcătoare ale unei torţe: cei doi oameni se îndreptau spre el.

— Cu atât mai rău, va trebui să trecem la fapte mai înainte ca încăperea să fie sigilată.

— Funeraliile nu vor avea loc înainte de următoarea decadă, stăpâne.

— Închipuie-ţi că ştiu asta! replică, tăios, prima voce. Ăsta e şi motivul pentru care am fixat data. Peste cinci zile, va fi lună plină. Va trebui să se ducă la baia din templul lui Ramses, pentru toaleta rituală. În al şaselea ceas al nopţii, vei posta pe unul dintre oamenii tăi în incintă. O singură săgeată va fi de-ajuns.

Paşii lor târşâiţi se opriră în dreptul uşii şi Sam văzu luminându-se peretele din fund. Un enorm zeu cu cap de şoim îl fixa cu singurul său ochi. Dacă celor doi uneltitori le venea cheful să intre...

— Şi apoi, stăpâne?

— Apoi, complicele tău trebuie să dispară, iar de restul mă ocup eu.

— Şi..., ezită cel de-al doilea interlocutor. Simbria?

— Veţi primi fiecare dintre voi şase saci de grâu şi şase saci de orz, aşa cum ne-am învoit.

Făcură cale-ntoarsă şi glasurile lor se îndepărtară în direcţia opusă.

— Te pui chezaş pentru oamenii tăi?

— Da, stăpâne. Ştiu ce riscă dacă mă trădează.

— Forfota lucrătorilor ne va fi de folos, vizirul va avea privirea întoarsă în altă parte. Crezi că ar putea izbucni vreo răscoală?

— Nu ştiu, stăpâne. Capetele s-au tot înfierbântat în ultimele zile şi...

Sam nu mai înţelegea ce îşi spuneau: bătăile inimii lui acopereau şoaptele lor. Rămase astfel paralizat în colţ, lipit de perete, până când îşi simţi din nou sângele curgându-i prin vene. Un sarcofag! Templul lui Ramses! Se afla, într-adevăr, în epoca piramidelor!

Atunci când nu mai auzi niciun zgomot, se hotărî să iasă din ascunzătoare. Să o ia înapoi, pe unde venise, nu i-ar fi slujit la nimic. Trebuia să meargă de-a lungul culoarului cu speranţa că va găsi o ieşire. Şi asta înainte ca lucrătorii să se apuce iar de treabă!

Se aşeză din nou în genunchi şi ajunse pe pipăite în dreptul unei scări. Urcă vreo cincisprezece trepte şi răzbi la un etaj luminat cu acelaşi gen de opaiţe. Culoarul de aici era magnific, pe tavan era pictat un cer înstelat, iar pereţii erau împodobiţi cu o uriaşă barcă aurită, trasă de o sumedenie de slujitori. În mijlocul ei, un bărbat falnic — faraonul? — ţinea de mână un zeu cu cap de câine şi un altul cu cap de berbec. Samuel regretă că nu fusese mai atent în clasă: Anubis, Thot, Horus, o grămadă de nume îi umblau talmeş-balmeş prin minte, fără să-şi poată aduce aminte cine ce era... Remarcă în treacăt că nu reuşea să citească hieroglifele. Traducătorul său integrat îşi avea şi el limitele lui.

La capătul coridorului se afla o bifurcaţie, şi Sam se decise să o ia la stânga. Urcă pe o altă scară şi simţi un val greu de căldură apăsându-i umerii. Mai degrabă un semn bun. Încă cinci trepte şi, douăzeci de metri mai încolo, zări lumina soarelui. Îşi scoase cămaşa şi o înnodă la brâu, căci căldura devenise sufocantă. Uşa nu era prea înaltă şi părea să se deschidă spre un cer de un albastru neprihănit. Din nefericire, Samuel nu mai avu răgazul să verifice: de afară se ridicau strigăte amestecate.

— Nu aveţi dreptul! urla o voce răguşită. Vă aflaţi sub porunca vizirului!

— Las' că vezi tu dacă avem sau nu dreptul, replică o altă voce. S-au făcut două decade de când nu am fost plătiţi!

— Da, da, aprobară în cor multe alte voci.

Pocni un bici.

— Dacă echipa din Stânga continuă să refuze să se ducă în vale, reluă vocea răguşită, îi voi aduce imediat la cunoştinţă totul vizirului!

— Du-i atunci salutări din partea mea! îi aruncă potrivnicul său. Şi să-i spui că eu şi echipa mea o să ne întoarcem acasă, de îndată ce acest mormânt va fi gata! Nu va mai fi niciun alt şantier, până când nu vom primi ceea ce ni se cuvine! Vrem dreptul nostru!

Un freamăt de încuviinţare.

— În cazul ăsta, vizirul mă va împuternici să recurg la forţă! ameninţă vocea răguşită.

— Încearcă numai, scribule! Şi dacă ne rupi nouă braţele şi încheieturile mâinilor, o să împodobeşti chiar tu sălile.

Se auziră râsete, şi argumentul păru cât se poate de convingător. Scribul nu răspunse, dar se îndreptă furios spre uşă. Sam îi văzu profilul decupându-se pe fondul cerului albastru. Se retrase grăbit într-o încăpere întunecoasă, în vreme ce silueta se însufleţea, schiţând gesturi largi.

— De vreme ce eşti atât de descurcăreţ, Peneb, spune-mi atunci de ce nu aţi isprăvit mormântul lui Setni?

— Eram aproape gata, dar ne-au lipsit culorile, scribule, precum bine ştii. Se pare că ai fost cam zgârcit cu cele de trebuinţă.

— Ăsta-i mormântul unui preot, nu al unui prinţ de sânge. Trebuia să lucraţi mai repede!

Vocea răguşită cobora scara, Sam era sigur de asta.

— Setni a fost cel mai bun preot al lui Amon, cum Egiptul n-a mai cunoscut de generaţii întregi. Trebuie cinstit în moarte, aşa cum a fost cinstit şi în viaţă.

— De când eşti tu în stare, Peneb, să judeci calităţile şi defectele unui preot? Şi să hotărăşti cât timp trebuie să i se consacre cavoului său?

Paşii erau foarte aproape, şi torţele luminau culoarul ca în plină zi.

— Mi se pare că fiul lui te-a plătit din gros pentru munca noastră, scribule. Pe tine şi întreaga Instituţie a mormântului.

— Socotelile Instituţiei nu te privesc, Peneb. Ai grijă să nu mă provoci, nici pe mine, nici pe funcţionarii mei. Lucrătorii tăi ar face mai bine să-şi scurteze pauza şi să se asigure că...

În încăperea în care se refugiase Sam se făcu dintr-odată lumină. Doi ochi negri se aţintiră sfredelitor asupra lui — un bărbat ras în cap, îmbrăcat într-o simplă *pagne** şi care ţinea un bici în mână.

— ŞI ĂSTA! zbieră cât îl ţinea gura scribul. ĂSTA CE CAUTĂ AICI?

Nu-i lăsă lui Sam timp să deschidă gura şi îl biciui violent peste coapsă.

— Un pui de hoţ în mormântul care ţi s-a dat în grijă, Peneb!

Plici! A doua lovitură de bici, a cărei arsură îi smulse lui Sam un strigăt. Scribul se lăsă mânat de furie:

— O să-i povestesc vizirului cum ai tu grijă de mormântul lui Setni, o, da! Orice tâlhar sau slujitor plecat la ciordit poate...

Biciul era pe cale să se abată pentru a treia oară, dar Peneb interveni ferm.

— Încetează, scribule! Dacă ţii cu tot dinadinsul să-ţi verşi furia pe cineva, mai bine ia-te de mine!

---

* Bucată de pânză prinsă în jurul coapselor (n.red.).

Cei doi bărbaţi stăteau faţă în faţă, gata să se încaiere. Trăsăturile scribului erau schimonosite de ură.

— Poţi, măcar, să-mi spui ce face intrusul ăsta pe şantierul *tău*, Peneb?

Celălalt nici nu clipi.

— E nepotul meu, scribule. E aici ca să înveţe meserie. Şi, pe viitor, te sfătuiesc să nu te mai atingi de el.

Se înfruntară iar din priviri, după care scribul se răsuci pe călcâie, îmbrâncindu-i pe curioşii strânşi ciorchine în faţa uşii.

— Vizirul e cu ochii pe tine, mormăi el. Pe toată echipa din Stânga! Să nu uitaţi lucrul ăsta!

Se aşternu o tăcere care se prelungi mult după plecarea lui. Toţi oamenii îl cercetau cu privirea pe Sam, fără să-şi dea prea bine seama ce să creadă despre el.

În cele din urmă, zâmbind, unul dintre ei sparse gheaţa:

— Ei bine, Peneb, nu-i urezi bun venit nepotului tău?

Câţiva aplaudară, şi Peneb îl ajută pe Sam să se ridice. Şeful de echipă dădu apoi de lucru fiecăruia, după care îl duse pe Sam în vestibulul în care el însuşi se ocupa de o frescă. Fără să scoată o vorbă, îi făcu semn să se aşeze şi se apucă din nou de treabă la lumina opaiţelor, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Cu ajutorul unei dălţi fine şi al unui ciocan de lemn cu două capete, grava figurile desenate în prealabil pe perete, pe un caroiaj gigantic. Patru cincimi erau deja sculptate, şi acum termina un personaj în mărime naturală ce primea un dar din partea unui zeu cu cap de bâtlan — sau o cu totul altă pasăre, dar cu cioc lung şi încovoiat. Fascinat, copleşit de căldură, neîndrăznind să se mişte, căci îi ardea coapsa, Sam îl privea

cum modelează cu dexteritate piatra, făcând să apară cutele unui veşmânt sau conturul unui braţ.

Trecură astfel trei ceasuri, înainte ca Peneb să i se adreseze, scoţându-l din toropeală:

— Mă pui într-o situaţie delicată, fiule. Scribul va preveni gărzile, cerându-le să ne supravegheze. Toţi lucrătorii care pătrund în morminte sunt supuşi legii tăcerii şi, dacă tu dispari astăzi, mi se va cere socoteală. Va trebui să rămâi o vreme cu mine, altfel îşi vor da seama că i-am minţit. Or, scribul de-abia aşteaptă o ocazie ca să mă alunge.

Peneb se întrerupse un moment — cizela ochiul personajului central —, înainte de a relua:

— Acesta este Setni, marele preot al lui Amon. A murit acum două luni. Îmbălsămătorii îşi vor isprăvi în curând treaba şi mumia sa va fi aşezată în sarcofag. Sper că nu ai venit să-i reperezi mormântul şi să i-l jefuieşti.

Pentru prima oară în după-amiaza aceea, se întoarse spre Sam.

— Ai fugit de undeva, nu-i aşa? Te băteau sau nu-ţi dădeau destul de mâncare? Am văzut la viaţa mea destui mici servitori care nu ştiau cum să scape de asuprirea stăpânilor lor. Bogaţii nu se desfată cu bogăţiile lor decât dacă sunt înconjuraţi de oameni sărmani! Ptiu!

Scuipă pe pământ cu dispreţ şi începu să lucreze la darul pe care îl înmâna zeul cu cap de bâtlan. Din când în când, consulta teancul de papirusuri pe care era desenată fiecare părticică de frescă.

— Cum te cheamă, fiule?

— Sam, răspunse el, cu un accent bizar.

— *Sem?* Ei bine, măcar să te alegi cu ceva din lecţia asta, Sem. Trebuie să mânuieşti dalta cu mişcări mlădioase şi să ştii exact încotro să o îndrepţi. Ochiul nu trebuie să vadă doar locul în care loveşte mâna, ci şi efectul pe care trebuie să îl obţină. Uite, cam aşa!

Din câteva lovituri îndemânatice date cu acul de gravat, făcu să se ivească eboşa discului solar.

— Datoria gravorului este să dea veşnicie formei pe care o gravează, înţelegi? Pictorii îi vor da viaţă cu culorile lor.

Şi, în vreme ce vorbea, spre stupefacţia lui Sam, trasă pe perete un soi de bornă rotunjită la vârf şi marcată în centru cu un soare cu şase raze. O imagine simplificată, dar perfect recognoscibilă a pietrei sculptate. *Fresca reprezenta piatra şi modul în care preotul Setni o obţinuse!*

Sam simţi că i se face rău.

— Iertaţi-mă... ce... vrea să însemne această scenă?

Peneb nu răspunse imediat. Era ocupat să scoată în evidenţă, prin haşuri strânse, adâncimea cavităţii de la baza pietrei.

— Aici, în vestibul, îşi primeşte mortul invitaţii. Îi place, în general, să se arate în locul acesta în momente importante ale existenţei sale. Se vede limpede că zeul Thot îi înmânează un obiect care trebuie să fi fost important pentru el.

— Şi obiectul acesta ştiţi ce este?

— Habar n-am. Potrivit dorinţelor lui Setni, fiul lui ne-a furnizat modelul. Preoţii lui Amon au adesea nişte cerinţe care ne depăşesc.

— Dar fiul lui Setni trebuie să ştie, nu-i aşa?

— Să nu crezi asta. Am discutat despre asta la începutul lucrărilor. Nu a putut să-mi precizeze ce reprezintă exact

obiectul în cauză. În ceea ce mă priveşte, eu cred că este vorba despre un vas sacru pe care zeul i-l oferă. Din ce motiv, asta...

— Faptul că zeul Thot este acela care îi oferă acest cadou nu are un înţeles aparte?

Peneb încuviinţă.

— Nu gândeşti prea rău pentru un mic slujitor incult: alegerea lui Thot nu este niciodată o întâmplare. Dar ştii la fel de bine ca şi mine că Thot-cu-capul-de-ibis este atât patronul magicienilor, cât şi cel al tămăduitorilor sau al scribilor. Precum şi mânuitorul timpului, bineînţeles, cel care jonglează cu zilele şi cu anotimpurile. Asta nu ne lămureşte prea mult în legătură cu obiectul în chestiune, nu-i aşa? Dar e bine că barem ai o minte iscoditoare. Vino, adăugă el, ridicându-se, am isprăvit cu vestibulul. Hai să le spunem pictorilor că urmează ei la rând.

Samuel păşi pe urmele lui, uşor buimac. „Thot, mânuitorul timpului", repetă el. „Cel care jonglează cu zilele şi cu anotimpurile!"

VII

Palatul de milioane de ani

După câteva zile petrecute în compania lui Peneb, Sam aproape că s-ar fi putut crede într-o călătorie lingvistică în străinătate. Mai mulţi dintre prietenii lui plecau astfel în Europa, în vacanţă, pentru a-şi aprofunda cunoştinţele în materie de germană sau italiană — în realitate, îşi aprofundau mai cu seamă cunoştinţele în materie de fete, muzică şi ţigarete. Atunci, de ce nu Egiptul în loc de Germania sau Italia? Atâta doar că între el şi familia care-l găzduia se afla un decalaj de două, trei mii de ani...

Erau, de altfel, încântători. Nut, soţia lui Peneb, îl primise ca pe nepotul său preferat, fără să pună nici cea mai mică întrebare. În seara sosirii sale, ea îi rugase pe cei doi băieţi ai ei, Didu şi Biatu, a căror ocupaţie favorită era să alerge peste tot, să-l ajute să se spele în micul bazin din fundul grădinii. Apoi îl invitase la cină: peşte uscat, o tocană cu castraveţi şi

ceapă, iar ca desert struguri şi prăjituri cu miere, un meniu mult mai gustos decât masa zilnică obişnuită de la cantina de pe insula Iona. Drept culcuş, îi aşternuse o rogojină sub cerul liber pe acoperişul-terasă al casei. Aerul era călduţ şi parfumat şi, de când plecase de acasă, Samuel nu dormise niciodată mai bine. Nimic de reproşat, aşadar, nici în ceea ce priveşte condiţiile de locuit, nici în ceea ce priveşte ospitalitatea.

În ceea ce priveşte activităţile propuse, dimpotrivă, organizarea schimburilor cu exteriorul se dovedise mai puţin inspirată. Satul Set-Maat ducea efectiv o viaţă de lagăr, sub stricta supraveghere a acelor *madjaïu*, poliţiştii de la colţ. Pe motiv că locuitorii lucrau la decorarea monumentelor regale, ei nu erau de fapt liberi în mişcările lor: Instituţia mormântului se temea că ei ar putea să le ofere tâlharilor indicaţii preţioase cu privire la comori şi la locurile acestora. În consecinţă, oamenii din sat ieşeau puţin, cu excepţia momentelor în care se duceau pe şantier. Exista chiar şi un personal la dispoziţia lor, însărcinat să efectueze majoritatea treburilor care i-ar fi pus în contact cu exteriorul: pescuitul, cumpărăturile, spălatul rufelor, împrospătarea proviziei de apă etc. Aşa că cei din Set-Maat îşi petreceau cea mai mare parte a timpului între ei, făcându-şi vizite unii altora, organizând petreceri la care se cânta sau se dansa, şi chiar concursuri la care se juca un fel de dame din care Sam nu pricepea nimic. Deşi Didu şi Biatu încercaseră în repetate rânduri să-i explice regulile, în mod invariabil, la a cincea sau a şasea mutare, el îşi lăsa pionii pradă adversarilor săi, ceea ce provoca veselia dezlănţuită a celor doi copii.

Aşa se face că, în timpul şederii sale aici, Sam n-a avut dreptul decât la o singură excursie. Într-o dimineaţă, foarte devreme, când Peneb plecase deja, Nut veni să îl trezească.

— Sem, n-ai vrea să mergi cu mine la piaţa din Teba?

— La piaţa din Teba?

— Îi cunosc bine pe *madjaïu* care fac azi de pază, o să ne lase să trecem.

Sam nu stătu mult pe gânduri: cine spunea piaţă, spunea cumpărături, cine spunea cumpărături, spunea bani şi cine spunea bani, spunea monede. Iar cine spunea monede...

Îşi trase pe el pagne-ul pe care i-l împrumutase Nut şi i se alătură, atunci când aceasta îşi pregăti coşurile. Escortaţi de Didu şi Biatu, care zburdau şi ţopăiau goi puşcă, trecură fără probleme de marginea satului, după ce strecurară celor doi gardieni un pachet de pesmeţi cu miere. Ajunseră apoi la un debarcader, unde urcară într-o barcă lungă cu vâsle pentru a trece pe malul celălalt al Nilului — aglomeraţia nu era cu nimic mai prejos decât aceea a unei autostrăzi, într-o seară de duminică. Satul Set-Maat se situa pe ţărmul nordic al fluviului, cunoscut ca ţărmul morţilor: în afara aşezării lucrătorilor, se mai aflau acolo doar palate gigantice dedicate faraonilor şi o faleză abruptă în care erau săpate mormintele. Dar în ceea ce priveşte piramidele, Sam le ratase: Peneb îi adusese la cunoştinţă că nu se mai construiau de mult — costa prea scump — şi că, oricum, nu existaseră niciodată astfel de monumente prin părţile locului. Încă un punct negativ pentru organismul de schimburi...

Apropiindu-se de ţărmul celor vii, Samuel fu uluit de frumuseţea Tebei. Oraşul se întindea pe mai mulţi kilometri, cu o

alternanţă de cartiere somptuoase, de monumente impunătoare şi de ciorchini de străduţe înguste, totul într-o unitate luminoasă de tonuri de ocru. Piaţa, care se afla la umbra marelui templu al lui Amon, gemea literalmente de lume: oamenii se apostrofau, se îmbrânceau, şi pe zecile de tarabe se revărsau din belşug fructe, flori, oale colorate, păsări vii sau ţesături de toate soiurile. Nut ştia exact ce dorea şi se mişca fără ezitare prin mulţime şi printre catârii de povară. Cumpăra o anume cantitate de smochine de la cutare negustor, o anume legătură de praz de la cutare altul şi nu îşi lua niciodată coriandrul decât de la o bătrână nubiană, cu faţa plină de zbârcituri. Din nefericire, Sam trebui să se încline foarte repede în faţa evidenţei: nimeni din această piaţă nu plătea cu bani. Cu toţii îşi schimbau produsele după nişte savante negocieri care îi permiteau lui Nut, de pildă, să obţină prin troc o oală de grăsime de gâscă pentru patru prăjituri cu miere făcute de ea. Tebanii nu utilizau, de fapt, nicio monedă! Ba chiar le ignorau!

— Te roade ceva, Sem?

Privirea băiatului rătăcea peste impresionanta faţadă a templului lui Amon.

— Nu, mă întrebam... Setni era marele preot al templului lui Amon, nu-i aşa?

Ea dădu din cap, făcându-i semn să vorbească mai încet. Lui Sam tocmai îi venise o idee:

— Şi pe fiul lui Setni, îl cunoşti?

— Doar după nume. Îl cheamă Ahmusis.

— Locuieşte la Teba, îmi închipui.

— Da, într-o locuinţă frumoasă, în apropierea domeniului Montu.

— Ai... ai putea să mă conduci până acolo?

Nut încruntă din sprâncene.

— Bineînțeles că nu. Mai întâi, nici nu știu exact unde se află. Și chiar dacă aș ști, slujitorii lui nu ne-ar lăsa niciodată să pătrundem acolo. Speri să intri din nou ca servitor, nu-i așa?

Samuel făcu un gest vag.

— Îți amintesc, Sem, că Peneb are încă nevoie de tine. Dacă nu te întorci astăzi în sat, scribul Instituției ar putea să-i facă necazuri. Mai ai răbdare încă o zi sau două.

Și Nut avea dreptate.

Nu reveniseră din Teba de mai mult de un ceas, când scribul, însoțit de două gărzi, năvălea în casa șefului de echipă. Nut îl înfruntă, fără cel mai mic semn de teamă.

— Îl cauți pe Peneb, scribule?

— Nu, pe tine vream să te văd.

— Pe mine?

— Pe tine. O soție are asupra soțului său o influență pe care Instituția nu o are. Trebuie să-l convingi să renunțe la revoltă.

— La revoltă? Dar revolta oamenilor este dreaptă, scribule. Nu ne-am mai primit tainul de aproape o lună!

— Nici nu poate fi vorba de asta. L-am întrebat pe vizir. Silozurile sunt goale, trebuie să așteptați să ne sosească grâul și orzul din nord. Două decade, trei, cel mult. Instituția nu poate face nimic până atunci.

— Silozurile sunt goale, dar preoții și scribii n-o duc deloc rău în privința mâncării. Noi ăștia, cei din sat, am dat de fundul sacului. Dacă nu ne vom descurca noi înșine... începu ea.

Se opri, de teamă să nu fi spus prea mult, dar scribul nu păru să remarce nimic:

— O revoltă n-ar duce la nimic bun, Nut. Pentru nimeni. Soţul tău ar putea să-şi piardă slujba şi, odată cu el, o mulţime de lucrători. Ce vă veţi face dacă Instituţia vă alungă?

— Peneb este cel mai bun sculptor din Teba, iar oamenii lui sunt printre cei mai iscusiţi din Egipt. I-ar trebui mulţi ani Instituţiei ca să-i poată înlocui.

— Poate, admise el, pe un ton împăciuitor. Dar eşti gata să-ţi iei asupra ta acest risc? Ce valoare mai are cel mai bun sculptor din lume, dacă rămâne fără un acoperiş deasupra capului şi dacă fiii lui cerşesc pe străzi?! Ai doi băieţi încântători, după câte mi s-a spus, Nut. Îţi cer să chibzuieşti bine.

Se îndreptă spre uşă şi se întoarse în prag.

— La drept vorbind, cât de priceput e tânărul nepot al lui Peneb?

Sam, care se afla pe terasă şi nu pierdea un cuvânt din discuţie, simţi cum i se pune un nod în gât.

— Ei bine... Nu cred că e prea înzestrat, răspunse Nut. Nici cu prea mare tragere de inimă la muncă. Peneb se gândeşte deja să i-l trimită înapoi fratelui său, la Memphis.

— Eram sigur, declară scribul, cu un rânjet, de la început mi-am dat seama că e cam plăpând. Şi alb la faţă pe deasupra, parcă ar suferi de ceva. Dacă are nevoie de câteva lovituri de bici ca să i se pună sângele în mişcare, adu-l la mine.

A doua zi, în ciuda vizitei scribului, starea de încordare dintre Instituţie şi lucrători era departe de a se fi liniştit. Peneb

se întoarse neobişnuit de devreme de pe şantier, însoţit de vreo şase tovarăşi ai lui, toţi în plină fierbere.

— Am isprăvit mormântul lui Setni, declară el, punându-şi desaga pe-o ladă. Nu mai lucrăm.

— Nu mai lucraţi? exclamă Nut, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Am vorbit despre asta, suntem cu toţii de acord. Nu vom mai face nimic până nu va sosi aprovizionarea. Şi echipa din Dreapta gândeşte la fel.

— Echipa din Dreapta încetează şi ea lucrul?

— Mai mult, adăugă un lucrător lat în spate ca un luptător de catch, am hotărât să mergem să ne plângem la palat. La mine acasă, nu mai e picătură de bere în urcioare, iar apa care ne-a rămas e clocită. Fetiţa mea are doar trei ani şi plânge în fiecare seară pentru că îi este sete şi foame.

— Mesu are dreptate, răbufni un altul, trebuie să ne cerem drepturile la palatul lui Ramses. Dacă ne mulţumim să stăm să aşteptăm aici, n-o să ne alegem cu nimic!

— Da, întăriră cu toţii în cor, la templul lui Ramses. La Palatul de milioane de ani!

În vreme ce lucrătorii erau din ce în ce mai întărâtaţi, Samuel se apropie de Nut.

— Ahmusis, fiul lui Setni... nu este preot chiar la templul lui Ramses?

Nut încuviinţă dând din cap şi se îndepărtă pentru a vedea ce le putea oferi de mâncat şi de băut oaspeţilor ei. În mijlocul acestei gălăgii, Sam îşi aminti brusc de conversaţia pe care o surprinsese la mormântul lui Setni: „Peste cinci zile, murmurase o

voce misterioasă, va fi lună plină. Va trebui să se ducă la baia din templul lui Ramses, pentru toaleta rituală. În al şaselea ceas al nopţii, vei posta pe unul dintre oamenii tăi în incintă. O singură săgeată va fi de-ajuns".

Or, cine putea fi acel „el" pe care plănuiau să-l asasineze, acel „el" care tocmai inspectase mormântul lui Setni, dacă nu Ahmusis, propriul său fiu? Ahmusis care era de asemenea preot în palatul lui Ramses şi pe care îndatoririle sale îl obligau poate la anumite ritualuri în nopţile cu lună plină.

Samuel numără cu febrilitate pe degete: una, două, trei, patru... cinci zile de când se afla în Egipt. Exact cinci zile! Şi iată că îngropase toate aceste detalii în adâncul memoriei sale! Dacă nu cumva, pur şi simplu, îi fusese frică să-şi aducă aminte de ele.

În orice caz, trebuia să-l prevină pe Ahmusis.

Trebuia, aşadar, să mărturisească totul lui Peneb şi alor săi? Şi dacă unul dintre complotişti se afla chiar printre lucrătorii din Set-Maat? Samuel ar fi avut toate şansele să moară la o vârstă fragedă, în cazul ăsta. Nu, mai degrabă trebuia să profite de grevă pentru a pătrunde în palat şi pentru a încerca într-un fel sau altul să-l întâlnească pe Ahmusis. La urma urmei, fiul lui Setni ştia poate unele lucruri despre piatra sculptată. Şi nu mai rămăseseră decât un ceas sau două până la lăsarea nopţii.

Vestea despre mersul la palatul lui Ramses se răspândi curând în tot satul. Lucrătorii din cele două părţi — echipa din Stânga şi echipa din Dreapta — se adunară în piaţă şi se ciorovăiră o vreme, înainte de a ajunge la o înţelegere. În cele din urmă, se înarmară cu uneltele lor şi, flancaţi de femei şi de

copii, o porniră în direcţia templului, improvizând tot felul de sloganuri.

— Grâul şi orzul nostru!

— Vizirul trebuie să ne asculte!

— Copiilor noştri le este foame!

— Scribii şi preoţii să fie de partea noastră!

În vreme ce mergeau astfel, fluturând în aer târnăcoape şi bărdiţe, Sam se informa discret, discutând cu unul dintre vecinii lui Peneb:

— N-am fost niciodată la templul lui Ramses, ştii cumva cum arată?

— Bineînţeles, am participat chiar la decorarea lui. Ramses a pus să fie construit pentru ca măreţia domniei sale să fie celebrată încă din timpul vieţii sale şi pentru eternitate! De unde Palatul de milioane de ani! O infimă parte din bogăţiile adunate acolo ar fi de ajuns să hrănească oraşul Teba un an!

— Se pare că există şi băi pentru preoţi!

— De unde ai picat, micuţule? Nu se aduce omagiu zeilor în oraşul din care vii? Desigur că există băi! La dreapta, în a doua curte, aceea care este înconjurată de tufe şi de ronduri de flori. Dar dacă speri să-ţi răcoreşti fesele, te înşeli. Numai preoţii templului au voie acolo. Şi dacă încerci să intri şi tu, crede-mă, or să-ţi tăbăcească pielea.

Nevasta lui îi dădu un cot, şi el începu să strige, împreună cu ceilalţi:

— Copiilor noştri le este foame! Grâul şi orzul nostru! Scribii şi preoţii să fie cu noi!

Samuel nu îndrăzni să insiste.

După ce defilară un sfert de ceas sub razele soarelui la asfinţit, cei trei sute de locuitori din Set-Maat ajunseră în faţa a ceea ce părea să fie un castel fortificat. Zidul împrejmuitor avea cel puţin cinci metri înălţime şi, din turnurile de pază, soldaţii îşi încordau arcurile.

— Suntem lucrătorii de la mormintele regale, răcni Peneb. Am venit să ne cerem plata cuvenită pentru munca noastră.

Un moment de ezitare printre străji, conciliabule, scări urcate şi coborâte, apoi, după douăzeci de minute, o căpetenie se aplecă, în cele din urmă, printre creneluri.

— Lăsaţi-vă uneltele în faţa porţii celei mari, le porunci el. Scribii Instituţiei urmează să vă primească.

Un strigăt de satisfacţie se ridică din rândurile cortegiului: autorităţile nu doreau să îi înfrunte.

Mica trupă trecu în ordine pragul unui prim pridvor, apoi un al doilea, şi se pomeni în faţa intrării monumentale a templului funerar al lui Ramses. Acolo, în umbra clădirii gigantice din cărămidă netencuită, fu primită de o duzină de scribi, cu torţele aprinse. Manifestanţii fură invitaţi să desemneze cinci dintre ei pentru a forma o delegaţie, ceea ce declanşă din nou ţipete şi proteste. Unii lucrători considerau că toţi capii de familie trebuiau ascultaţi. Profitând de tumult, Samuel studie locul în care se aflau: erau chiar în cea de-a doua curte despre care îi vorbise vecinul lui Peneb, şi faptul că soarele era la apus era în avantajul lui. Două alei porneau în stânga şi în dreapta, mărginite de tufe şi de flori. Zona băilor era foarte aproape.

Se lăsă să alunece în spatele grupului şi, în vreme ce fiecare avea ochii aţintiţi asupra lui Peneb, a lui Mesu şi a altor trei voluntari, se apropie de primul strat de flori din dreapta. O scurtă privire spre străji: niciuna dintre ele nu-i dădea vreo atenţie. Se lipi de o tufă, se ghemui şi îşi croi drum printre crengile împletite. Nicio reacţie din partea soldaţilor. Îşi muşcă buzele să nu geamă, căci lemnul îi pătrundea în carne. Sugându-şi burta reuşi totuşi să se strecoare şi să ajungă în spaţiul liber dintre gardul viu şi zid. O luă apoi de-a lungul incintei până în capătul curţii şi se opri la rădăcina unui palmier-curmal, al cărui frunziş îi oferea protecţie în cazul unor priviri vigilente din turnul templului. De aici nu mai zărea curtea, dar putea, îndepărtând frunzele arborelui, să controleze aleea care ducea spre băi... dacă, cel puţin, vecinul lui Peneb nu se înşelase. Acum, nu mai avea decât de aşteptat. De aşteptat şi de sperat.

VIII
Scarabeul de sticlă

Pietrişul scrâşni.

Samuel se trezi tresărind. O fracţiune de secundă, se întrebă unde se afla. Lucrătorii din Set-Maat!... Manifestaţia, Palatul milioanelor de ani... Toată lumea plecase şi apoi... Da, şi delegaţia lui Peneb. După o vreme, nu se mai auzise niciun zgomot. Probabil că adormise. Iar acum cineva mergea pe alee.

Sam se cuibări mai bine în postul său de observaţie. Trecuse o bună parte din noapte şi luna plină, voalată de o dantelă de nori, răspândea o lumină cernită. Al şaselea ceas? Undeva departe se auzea sunetul unui corn. Şi foarte aproape, paşii care continuau să înainteze. Clipi din ochi ca să-şi alunge somnul. O siluetă... Un bărbat în pagne şi cu capul ras, care ducea o prăjină de care era prinsă o torţă. Ahmusis?

Bărbatul se apropie de poarta mică, taman de partea cealaltă a răsadului de flori, şi îşi înfipse sfeşnicul în tocul prevăzut

în acest scop. Ţinea în mână un bastonaş pe care îl introduse în sistemul de închidere — zăvoarele de aici erau complexe, cu un sistem întreg de încuietori sofisticate. Uşa se deschise şi preotul dispăru, lăsând torţa în urma lui. Ceea ce complica lucrurile pentru Sam, care trebuia să traverseze spaţiul luminat şi risca să atragă atenţia gărzilor. Dar nu avea altă soluţie. Dacă aştepta ca Ahmusis să iasă, avea să fie prea târziu. Să-l strige, atunci? Soldaţii ar fi năvălit peste el, înainte să aibă vreme să se explice. Or, nu avea deloc chef să i se tăbăcească pielea!

Sam trecu prin gardul viu, apărându-şi faţa, după care ocoli haloul luminos. Uşa era larg deschisă, era de-ajuns un salt. Îşi luă elan, sări cât mai departe posibil şi ateriză fără prea mare greutate pe un răsad de plante cu tulpina lungă. Papirus. Mai plăcut şi mai puţin zgomotos decât pe pietriş. Se ridică încet: se afla acum într-o grădină. Arbuşti, trestii, pământul acoperit cu iarbă tunsă. În centru, un bazin rectangular mare, pe trei sferturi plin cu apă. Pe marginea bazinului, preotul stătea în picioare, cu mâinile împreunate în faţă. Murmura cuvinte imperceptibile. Genunchii lui Sam începură să bâţâie: nu se simţea în stare să îl abordeze. Ca să-i spună ce? Şi cum să se prezinte?

Preotul coborî prima treaptă din interiorul piscinei. Se opri din nou şi rosti a doua serie de formule. „Hai", se îmbărbătă Sam; nu avea de ales, trebuia să se întoarcă acasă! Se gândi la tatăl lui, apoi la bunica. „Hai, curaj!"

Atunci, simţi o mişcare pe zidul din stânga. Ridică ochii: o umbră se întrupase, căţărată pe incintă. Un arcaş!

— Atenţie! urlă Sam.

Se auzi un şuierat prin aer, şi preotul se prăbuşi în bazin. O a doua săgeată despică numaidecât apa în locul în care trupul tocmai se scufundase. Samuel nu mai ştia ce să facă.

— Alarmă! răcni el. Alarmă!

În clipa aceea, arcaşul îl ochea pe el. Sam plonjă în mijlocul papirusurilor şi auzi deslușit săgeata retezând tulpinile deasupra lui. Lipit astfel de pământ, se afla mai mult sau mai puţin la adăpost, cu condiţia ca asasinului să nu-i treacă prin cap să sară în grădină. Deodată, bătu un clopot, declanşând o succesiune de apeluri şi de exclamaţii. Alarma fusese dată!

Sam se târî în interiorul boschetului pentru a încerca să-şi dea seama dacă se mai înregistrează vreo mişcare dinspre bazin. Nimic. Se porni atunci o cavalcadă pe terasa superioară, şi Sam privi spre zid: arcaşul dispăruse.

Ţâşni din ascunzişul lui şi alergă spre piscină. Poate că Ahmusis respira încă. Poate că nu se înecase. Fără să mai stea pe gânduri, se aruncă în apă, chiar în clipa în care preotul se ridica la suprafaţă.

— Ce...? gâfâi preotul.

— Sacrilegiu! strigă o voce de sus. Este atacat un preot al lui Ramses!

Samuel realiză într-o străfulgerare în ce necazuri se băgase.

— Dă-i drumul imediat! ordonă căpetenia gărzilor, aflată de-acum în incintă.

În jurul lui, mai mulţi soldaţi se aşezaseră în poziţie de luptă.

— N-am fost eu, se revoltă Sam. Era un arcaş acolo unde sunteţi voi acum. El a slobozit săgeata!

Dar căpetenia gărzilor nu-i dădu nicio atenţie.

— Eşti teafăr, Ahmusis? Nu ţi-a făcut rău?

— N-am păţit nimic, Mekhnat. Ai sosit la timp.

— Nu te clinti din loc, îi strigă Mekhnat, cobor cu întărituri. Voi, ceilalţi, dacă asasinul încearcă să fugă, străpungeţi-l dintr-o singură lovitură.

Sam se întoarse spre preot, implorându-l:

— Vă jur că nu am fost eu! Eram ascuns în tufişul de colo! Am văzut arcaşul! Am strigat ca să vă avertizez.

Cu un calm surprinzător, Ahmusis îşi ştergea capul şiroind de apă. În mod evident, nu era rănit: plonjonul său îl salvase.

— Te afli într-un bazin sacru, declară el, fără să dea niciun semn că cele petrecute l-ar fi tulburat în vreun fel. Numai preoţii lui Ramses au voie să se scalde în el.

— A fost un complot, izbucni Sam. I-am surprins pe complotişti discutând ieri la mormântul lui Setni! Mormântul tatălui vostru! Vorbeau despre lună plină şi despre mormântul lui Ramses! Aveau de gând să vă ucidă în al şaselea ceas al nopţii!

Toate gândurile i se învălmăşeau în cap şi aproape că plângea:

— N-am fost eu! Dacă vă spun că arcaşul era acolo! De asta am strigat!

— Păstrează-ţi vorbele pentru vizir, acum îţi baţi gura de pomană, îl sfătui Mekhnat, care intra cu oamenii lui în grădină. Chiar dacă n-ai nicio şansă să-ţi salvezi pielea. Luaţi-l!

Doi soldaţi se năpustiră asupra lui Sam şi îl înşfăcară de încheieturile mâinilor.

— Probabil că a pătruns aici ieri, în timpul manifestaţiei lucrătorilor, continuă căpetenia gărzilor. Ţi-am spus doar, Ahmusis, că nu trebuie să îi primeşti.

— Rolul preotului este să plece urechea la glasul norodului, spuse Ahmusis, ieşind la rândul lui din apă. Iar cel al Instituţiei, de a-şi respecta angajamentele.

— Totuşi, Ahmusis, băiatul ăsta ar fi putut să te omoare.

— Conducătorule, interveni unul dintre soldaţi, am găsit acest arc lângă poartă.

Cu o bucurie rea, Mekhnat luă arma în mâinile sale.

— Iată dovada nelegiuirii tale, secătură mică!

— Probabil că l-a aruncat, gemu Sam. M-aţi auzit, nu? Eu am dat alarma!

— În speranţa de a ne deruta, fără nicio îndoială! i-o retează Mekhnat. Mă întreb chiar...

Se aplecă spre Ahmusis şi îi strecură câteva cuvinte, din care Sam prinse doar frânturi:

— ... să-l executăm... acum... să nu-l mai deranjăm... pe vizir.

Şoaptele acestea! Felul acesta de a şuşoti! Sam nu-şi revenea în fire de uimit ce era! Era una dintre cele două voci pe care le auzise în cavoul lui Setni! Aceea care răspundea într-un mod slugarnic şi care-i trăgea cu „stăpâne" la fiecare frază! Căpetenia gărzilor făcea parte din complot! Iată de ce voia să se descotorosească de Sam!

— El... este! îngăimă el. Era la mormânt. E vocea lui, o recunosc!

Mekhnat îi trase o palmă răsunătoare.

— Mincinos mic şi mârşav, proferă el. Duceţi-l în temniţă şi puneţi-l în fiare. Acum, de îndată!

Ahmusis făcu un pas spre Sam, ridicând mâna, ca un arbitru care fluieră un fault.

— Nu aşa de repede, Mekhnat. Eu sunt preotul Faraonului şi eu hotărăsc...

— N-o să înghiţi totuşi gogoşile maimuţoiului ăsta!

— Dă-mi puţin torţa ta, Mekhnat.

Ahmusis apropie flacăra de chipul lui Sam şi îl examină minuţios. Apoi se adresă gărzilor:

— Continuaţi să scotociţi palatul, soldaţi, cel pe care îl căutăm trebuie să mai fie încă ascuns pe aici, pe undeva. În ceea ce îl priveşte pe băiatul acesta, puteţi să-i daţi drumul: îl cunosc şi răspund pentru el.

În ceasurile ce urmară, Sam trăi într-o stare de pronunţată aiureală. Îi fusese atât de frică! Evenimentele se înlănţuiseră atât de repede! Crezuse realmente că totul era pierdut... Şi ce vrusese să spună Ahmusis, pretinzând că îl cunoaşte?

După altercaţia cu Mekhnat, Sam fusese condus într-una din încăperile rezervate preoţilor, în aripa de vest a palatului. Aceasta era mobilată cu un pat pe care se afla o pernă mare, cu o banchetă cu picioarele în formă de labă de leu, cu două scaune simple tip taburet, cu o masă ticsită de papirusuri şi mai multe cufere. O strajă înarmată cu un paloş stătea de pază la uşă şi, prin minuscula fereastră de sus, Sam putea vedea soarele aruncându-şi primele raze.

Ce soartă îl aştepta?

În sfârşit, Ahmusis intră. Era tot în pagne, dar îşi azvârlise un şal alb peste umeri. Privirea lui părea cu atât mai pătrunzătoare, cu cât avea sprâncenele rase, iar ochii săi erau făcuţi cu negru. Măsura cel puţin un metru şaptezeci şi cinci, având

un corp mai degrabă atletic, fără să fie lipsit însă de o oarecare cochetărie: purta inele enorme la ambele mâini.

— Ia loc, te rog. Aşteptarea ţi s-a părut lungă, nu-i aşa? Îmi cer scuze, dar a trebuit să rezolv câteva probleme.

— L-aţi arestat?

— Pe arcaş? Nu. Dar cred că vom pune curând mâna pe el.

— Atunci, ştiţi cine e?

— Poate... Mekhnat a dispărut.

— Mekhnat a dispărut?

— Nu a făcut apelul la al optulea ceas. Era hotărât ca garda să se adune pentru a discuta în privinţa cercetărilor, dar, spre surprinderea tuturor, el nu era acolo.

— Credeţi că însuşi Mekhnat a tras cu arcul?

— Nu, riscul era prea mare. Dar, împreună cu el, a dezertat şi unul dintre oamenii lui. De unde deduc că Mekhnat trebuie să-l fi tocmit să mă asasineze.

Ahmusis relata toate acestea cu un aer liniştit şi binevoitor.

— Când i-am auzit, ţinu să remarce Sam, mai era cineva la mormânt. Mekhnat îi spunea „stăpâne", ca şi cum ar fi fost superiorul lui.

— Într-adevăr. De altfel, mă întrebam de ce ţineau amândoi să mă însoţească.

Samuel nu înţelegea.

— Poftim?

— Vărul meu Khamosis. Este scribul Instituţiei. El şi Mekhnat au insistat zilele trecute să vină cu mine la inspecţia mormântului tatălui meu. După spusele lor, lucrătorii nu erau de încredere şi ar fi putut să mă atace. Acum îmi dau seama.

Scribul! Cea de-a doua voce îi aparţinea scribului! El îi dădea ordine lui Mekhnat! El pusese la cale uciderea lui Ahmusis!

— Dar dacă vă este văr, obiectă Sam, ce motive ar fi avut să plănuiască uciderea voastră?

Preotul surâse.

— Aceleaşi motive, probabil, pentru care te afli tu aici.

Samuel se înroşi până în vârful urechilor.

— Nu... nu văd ce...

— Nu te nelinişti, băiete, îi spuse Ahmusis, bătându-l uşor peste genunchi, toate acestea rămân între noi. Tatăl meu mi-a vorbit despre tine.

Într-un desen animat, Sam ar fi căzut pe spate, cu un roi de stele învârtindu-i-se deasupra capului.

— Dar este imposibil!

— Să nu crezi asta. Setni nu era un om obişnuit. A fost unul dintre cei mai de seamă preoţi ai lui Amon şi consilierul cel mai ascultat a trei faraoni la rând. Părea...

Tonul lui Ahmusis era impregnat de tristeţe:

— Părea să vadă ceea ce nimeni altcineva nu vedea. Să înţeleagă oameni pe care nimeni altcineva nu-i înţelegea. Uneori... pleca. Într-o bună dimineaţă dispărea şi... îl vedeai apărând seara sau la câteva zile după aceea, sau după o decadă, depinde. Aducea obiecte ciudate, care nu se fac nicăieri, din ţări atât de îndepărtate, încât nu li se cunoaşte numele. Nu explica niciodată cum îşi petrecuse timpul, dacă fusese într-o călătorie, sau pur şi simplu se întâlnise cu o caravană de negustori. Era taina lui.

Samuel nu se putea împiedica să facă o apropiere cu tatăl lui. Simţi o strângere de inimă.

— Nu... nu aţi fost ispitit să descoperiţi această taină?

— Ba da, bineînţeles! Dar el era mai şiret decât mine! Atunci când am împlinit cincisprezece ani, am urcat împreună în vârful colinei de nord, acolo unde sălăşluieşte zeiţa Meresger. „Vezi tu", mi-a spus el, arătându-mi oraşul şi fluviul ce se aşterneau la picioarele noastre, „acolo este adevărata viaţă. Acolo şi numai acolo... Ştiu că vrei să mă urmezi, Ahmusis. Îţi cer să nu o faci. Sunt prea multe primejdii şi ispite, prea multe nenorociri şi prea multe întâlniri triste. Ia-ţi o femeie, Ahmusis, însoară-te, fă copii, priveşte-i cum cresc. Slujeşte-ţi zeii şi pe faraonul tău, îndrăgeşte-i pe cei care te înconjoară. Nimic altceva nu merită osteneala. Dacă ai şti a suta parte din ceea ce ştiu eu, Ahmusis, nimic n-ar mai avea sens pentru tine. Nici trecutul, nici viitorul. Nu ţi-ar rămâne, ca şi mie, decât un prezent de pulbere, un gust al amărăciunii şi al unui eşec fără de sfârşit. Şi nu asta vreau eu pentru fiul meu."

Preotul ridică din umeri.

— Îţi mărturisesc că, la vremea aceea, toate aceste cuvinte mi s-au părut cât se poate de ciudate. Dar era atâta gravitate în glasul său, atâta tristeţe covârşitoare în ochii lui, încât am preferat să-i ascult sfatul.

Samuel era fascinat. Era ca şi cum, după ce mersese la nesfârşit prin întuneric, după ce se poticnise, după ce se izbise de ziduri nevăzute, întrezărea foarte departe o lumină. O lumină pâlpâitoare şi fragilă, dar o lumină. Se simţea mai puţin singur.

— Adineauri aţi dat de înţeles că mă cunoştea.

Ahmusis declară din capul locului:

— Da. Acum vreo doi ani, mi-a spus că vei veni.

— Că... voi veni?

— Un băiat cu pielea albă, a precizat el. Paisprezece ani, părul negru, ochii albaştri şi trăsăturile destul de fine, încăpăţânat şi voluntar. Îţi va lăsa impresia că nu ştie unde se află, a adăugat el, şi poate că nici *cine* este. Va trebui totuşi să îl ajuţi, căci, în felul lui, şi el m-a ajutat pe mine.

Samuel nu-şi imagina că poate depăşi gradul de stupefacţie în care se afla. Eroare.

— L-am ajutat eu? Dar trebuie să se fi înşelat. Nu l-am întâlnit în viaţa mea.

— Şi totuşi, te afli aici, nu-i aşa? Mi-a mai explicat şi că nu te voi vedea decât după moartea lui. Or, el a părăsit această lume exact acum şaizeci şi opt de zile. Funeraliile vor avea loc poimâine.

Sam avea urgentă nevoie de ceva concret de care să se agaţe sau, dacă nu, avea să se prăbuşească lăuntric.

— Şi... şi mă vei ajuta?

Preotul se ridică şi se îndreptă spre cel mai mare dintre cufere. Îl deschise, scoase din el o amforă şi două căni din lut ars.

— Am aici o bere îndulcită cu miere. Ţi-ar plăcea să o guşti?

Sam făcu „da" din cap. Luă cana ce îi era întinsă şi îşi muie buzele într-o băutură dulce şi amară totodată, ce-i pişca uşor limba. Nu era rea deloc.

— Când eram mic, reluă Ahmusis, aşezându-se, exista în casă o încăpere în care nimeni nu avea dreptul să intre. Tatăl meu ţinea acolo faimoasele obiecte despre care ţi-am vorbit.

Cele din călătoriile sale. Cu vremea, s-au răspândit unele zvonuri. Din pricina slugilor, presupun. Lumea a început să spună cum că Setni ar poseda nişte obiecte magice, cu puteri nemaipomenite. Dacă vrei părerea mea, aceste obiecte îl interesează pe vărul meu, scribul. Dacă aş fi murit în noaptea asta, fără îndoială că ar fi putut spera să le recupereze. Khamosis a fost întotdeauna pizmaş şi setos de glorie. Bău o înghiţitură de bere cu o grimasă amuzată. Din nefericire pentru el, ar fi fost dezamăgit!

— Vreţi să spuneţi că aceste obiecte nu există?

— Că nu mai există! Înainte de a muri, tata le-a distrus aproape pe toate. Era foarte sigur că zvonurile vor stârni pofte nemăsurate. Nu voia să i se profaneze casa sau mormântul pentru a-i fi luate. Şi nu greşea.

— Dar atunci, spuse Samuel, din nou neliniştit, cum veţi putea să mă ajutaţi?

— Setni mi-a încredinţat acest obiect pentru tine.

Fără grabă, Ahmusis îşi scoase unul dintre inelele mari pe care le purta pe mâna dreaptă. Era un inel de aur, pe care era montat un scarabeu rotund şi translucid, cu reflexe de culoarea chihlimbarului, având pe spate o perlă roşie.

— Ştii ce reprezintă pentru noi scarabeul? Înseamnă, în acelaşi timp, „a fi" şi „a deveni". Presupun că ai văzut deja unii alergând pe sol şi rostogolind un bulgăre de iarbă în faţa lor. Scarabeul este atât cel ce se deplasează, cât şi cel ce transportă. Tata m-a pus să jur că voi păstra bijuteria asta asupra mea până la înmormântarea sa. M-a asigurat că, dacă tu eşti într-adevăr băiatul la care se gândea, vei şti ce să faci cu ea.

Cineva bătu de două ori în uşă.

— Ahmusis! strigă o voce înăbuşită. Tocmai a fost anunţat trimisul vizirului!

Preotul păru contrariat.

— Iartă-mă, trebuie să te las singur din nou. N-o să lipsesc mult.

Ieşi repede din încăpere, fără să-i ia inelul lui Sam. Băiatul suci şi răsuci scarabeul în palmă. „Cel care se deplasează şi cel care transportă..." Setni îl întâlnise poate pe Sam în visele lui de mare preot, dar, dacă aşa se întâmplase, nu-i lăsase modul de întrebuinţare a scarabeilor. O scăpare cât se poate de regretabilă!

Samuel dădu peste cap cana cu bere. Băutura îi provoca o agreabilă senzaţie de căldură şi avea tendinţa să-i calmeze angoasele. „Să am grijă pe viitor, să nu devin alcoolic", îşi spuse el. Aşadar, inelul... Scarabeul avea un diametru de aproximativ doi centimetri. Era turtit, cu carapacea şi picioarele gravate delicat în sticlă. În ceea ce priveşte perla roşie, aceasta forma o cocoaşă perfect rotundă şi perfect netedă. De ce avea Sam nevoie pentru a se întoarce în lumea lui? De un soi de monedă sau de o medalie cu gaură la mijloc. Era oare bijuteria potrivită, aşa cum se prezenta, pentru piatra sculptată ce se afla, fără îndoială, ascunsă undeva în mormântul lui Setni? Nu. Concluzia? Scarabeul trebuia separat de piatră şi de inel. Uşor de zis! Şi dacă, forţând, strica frumosul inel lăsat moştenire lui Ahmusis de tatăl său venerat? Un risc acceptat. Doar erau bogaţi, aveau probabil o situaţie sigură! Samuel rânji prosteşte. Nu ţinea la băutură, de-acum înainte trebuia să nu uite asta.

Încercă să deşurubeze inelul şi, după câteva eforturi, obţinu un soi de „clic". Inelul era în realitate încastrat în perlă prin corpul insectei: cele trei elemente se desprinseră fără probleme. Scarabeul avea acum o minunată gaură în mijloc şi putea fi o piesă magică acceptabilă. Biletul său de întoarcere! Căci avea să se întoarcă acasă!

Cu condiţia totuşi ca pereţii şi plafonul să nu se mai clatine.

— Îmi pare rău, spuse Sam.

Era sfredelit de o migrenă înspăimântătoare, ca şi cum şi-ar fi petrecut douăsprezece ore cu capul prins într-un cleşte. Soarele îi înţepa ochii şi de-abia-şi târa picioarele.

— E numai vina mea, îl linişti Ahmusis. N-ar fi trebuit să-ţi dau să bei bere pe stomacul gol.

Ajunseră în faţa mormântului lui Setni. De la înălţimea aceea, panorama văii Nilului era impresionantă. Soarele se afla la zenit şi strivea cu dogoarea lui micul sat Set-Maat. Sam se gândi la Peneb, la Nut, la Didu şi Biatu. Pentru el erau aproape ca o familie. I-ar fi plăcut să-i revadă, dar Ahmusis avea la dispoziţie foarte puţin timp: vizirul îl convocase la începutul după-amiezii. Ancheta avansa cu paşi mari, şi culpabilitatea lui Mekhnat şi a scribului era în afară de orice îndoială. Ahmusis ţinuse totuşi să-l însoţească pe Sam până aici.

— Te gândeşti la lucrători, Sem? Fii liniştit, voi vorbi pentru ei vizirului. Dacă va fi nevoie, am câteva rezerve de grâu. Ca să reziste până ce vor fi aprovizionaţi.

— Este... este într-adevăr foarte drăguţ din partea voastră. Nu ştiu cum să vă mulţumesc.

— Eu trebuie să-ţi mulţumesc, Sem. Ai săvârşit ceea ce tata îşi dorise să faci: este ca şi cum s-ar afla încă un pic printre noi.

Îl îmbrăţişă potrivit obiceiului local.

— Acum, te las să continui singur. N-ar fi bine să ştiu prea multe despre asta. Aceasta era şi dorinţa lui Setni.

Sam era împărţit între emoţia şi teama de a pleca din nou într-o lume necunoscută.

— Nu... nu v-a spus, într-adevăr, nimic altceva? Vreau să spun... Nu sunt sigur că mă voi întoarce acasă. Mi-ar plăcea atât de mult, dar nu ştiu cum să ajung exact acolo.

Ahmusis îl privi cu un aer surprins. Apoi reflectă, înainte de a declara:

— Ştiu mult mai puţin despre asta decât tine, Sem. Sau poate... Odată tata a fost plecat foarte multă vreme. Zile şi zile la rând. Mama se întreba chiar dacă nu i s-a întâmplat cumva vreo nenorocire. Atunci când, în cele din urmă, s-a întors, slăbise mult şi era istovit. Zâmbea, totuşi. Ne-a îmbrăţişat drăgăstos: „Unul dintre voi s-a gândit la mine atât de intens", repeta el, „încât m-a călăuzit pe drumul de întoarcere". Din păcate, nu ne-a dat mai multe explicaţii! Fie ca Amon-Ra să-ţi arate calea.

Sam înşfăcă torţa pe care i-o pregătise Ahmusis şi pătrunse în mormântul lui Setni. Întunericul îi făcea bine la ochi. Coborî repede cele două scări, străbătu coridoarele atât de minunat împodobite şi ajunse la scara de frânghie. Acolo îşi aruncă torţa prin gaură şi se lăsă în jos până în fundul sălii. Era şi mai frumoasă decât celelalte, decorată în întregime cu un strat subţire de aur, cu numeroase reprezentări ale zeului Thot. Elemente de mobilier — scaune, taburete, statuete,

coşuri, vase — erau deja instalate pentru a-l însoţi pe defunct cu ocazia ultimei sale călătorii.

Sam examină enormul bloc de piatră din mijlocul încăperii, acolo unde urma să fie aşezat curând sarcofagul. La bază era cioplită o bornă, cu un soare şi şase raze nesfârşit de lungi, cu vârfurile îndreptate în jos. Versiunea egipteană a pietrei sculptate. Respiraţia i se acceleră: voia să termine cât mai repede. Luă scarabeul în mână şi îl simţi aproape călduţ. Îl apropie de discul solar, apoi improviză un soi de rugăciune.

— Fie să se gândească acum cineva la mine! Fie să se gândească acum cineva la mine!

IX
Consiliu de familie

Focul încetă treptat să-i pârjolească trupul şi un ţipăt strident răsună la câţiva metri de el:

— Samuel!

Recunoscu praful de ciment de sub degete şi mirosul caracteristic de hârtie veche.

— Samuel?

Pivniţa. Era din nou acasă.

Un val confuz de emoţie amestecată cu greaţă i se urcă la cap. Se rostogoli pe jos, tuşind şi plângând în acelaşi timp.

— Sammy!

O mână i se aşeză pe umăr.

— Sammy!

Era mâna lui Lili. Niciodată, nici în visele lui cele mai nebuneşti, nu-şi imaginase că ar putea fi atât de fericit să-şi revadă verişoara!

— Lili! Tu... tu te gândeai la mine? îngăimă el, între două sughiţuri.

— Sammy, cum ai...?

Ochii ei se rotunjiseră de surprindere, iar gura forma un O caraghios.

— Sammy, cum ai...?

Avea, în plus, impresia că ea începea de două ori fiecare frază, ca şi întrebările şi grimasele ei consternate.

— E în regulă, Lili, te aud perfect.

Ea îl ajută să se ridice şi îl susţinu până la pat, repetând fiecare gest — întindea braţul spre el, apoi îl retrăgea, apoi îl întindea din nou — şi Sam avu nevoie de două minute bune pentru a-şi da seama că era victima unei iluzii: fiecare mişcare îi parvenea dublată de un soi de ecou, aşa cum, într-o cameră goală, un strigăt se izbeşte de pereţi şi este trimis înapoi. Salturile lui în timp îi alteraseră probabil percepţia lucrurilor, de unde acel sentiment de repetiţie şi de *déjà-vu*.

După ce se aşeză un moment, efectul păru totuşi să se estompeze — Lili era la genunchii lui şi îl observa, cu o expresie răvăşită:

— Dar, în sfârşit, Sammy, unde ai fost? Şi cum te-ai întors? Nu era nimeni aici, eram singură!

Sam se frecă la ochi pentru a se convinge că nu visează. Dar nu: pivniţa, patul de campanie, veioza... Îşi dădu seama în treacăt că era tot în pagne şi că jeanşii şi tricoul de *dinainte* erau împăturite pe pernă. Nu înţelegea nimic, doar că se întorsese într-adevăr acasă.

— În ce... în ce zi suntem?

— Duminică, spuse Lili, privindu-şi ceasul. Duminică, 6 iunie, orele 17 şi 12 minute.

Duminică? Doar o zi după sâmbătă! Pe când el fusese plecat cel puţin o săptămână!

— Până la urmă, o să-mi explici, Sammy, da sau nu? De ieri-seară, toată lumea te caută. Bunica era să înnebunească de grijă! Chiar şi poliţia a fost prevenită! Am crezut că ai plecat într-o escapadă sau ai făcut cine ştie ce!

— Poliţia, articulă Sam. Şi tata?

Lili ezită, înainte de a-i răspunde.

— De la tatăl tău, nicio veste, mărturisi ea, în cele din urmă. Bun, dacă vrei, odihneşte-te aici, mă duc s-o chem pe bunica. O să ne ia cu maşina şi...

— Nu, Lili, aşteaptă, fără bunica. Fără poliţie. Mai întâi, ascultă-mă.

Şi începu să-i povestească. Un şuvoi de cuvinte de nestăvilit, ca un torent prea multă vreme reţinut care se revarsă. Vorbea, vorbea, fără să se oprească. Felul în care dăduse peste piatra sculptată din spatele tapiseriei, cum aceasta îl dusese pe insula Iona, descoperirea mănăstirii, vikingii, fuga lui, satul distrus, Fleury, bombardamentele, caporalul Chartrel, cum se trezise apoi în mormântul lui Setni, satul Set-Maat, Palatul de milioane de ani şi atâtea altele.

Lili se uita la el cu gura căscată, scoţând uneori exclamaţii de stupefacţie — „hieroglife?" — sau de entuziasm — „e super tare"!

Ceea ce îl încuraja totuşi pe Sam era faptul că nu păreau să-l ia drept un tip căruia totul i se năzare.

— Palatul pentru milioane de ani, zici tu? îl întrebă ea, atunci când încheie. Ai citit asta?

Şi îi arătă cartea roşie, mare, cu coperte groase, pe care o remarcase înainte să plece, lângă pat.

— Acolo, adăugă ea.

Cartea era deschisă la un capitol intitulat: „Teba, oraşul cu o sută de porţi". O gravură puţin gălbejită reprezenta templul lui Ramses — Ramses al III-lea, află Sam cu această ocazie — aşa cum îl puteai vizita la începutul secolului trecut: în ruină, afundat în parte în nisip, cu incinta sa gigantică şi coloanele parcă dezosate după ce fuseseră lăsate în paragină trei mii de ani.

— Acolo am fost, suspină Sam. Acolo am fost! Mă crezi?

Lili îl fixă intens:

— Nu ştiu unde ai fi putut găsi şorţul şi sandalele astea! Toate hainele tale erau pe podea, acolo, eu le-am strâns şi le-am pus pe pat. Şi mai era şi moneda asta.

Îi întinse moneda găurită, cu inscripţii arabe, aceea care făcuse posibilă prima lui călătorie.

— Era lângă piatra sculptată, cum îi spui tu.

Samuel clătină încet din cap. Era asaltat de prea multe emoţii contradictorii.

— Atunci, mă crezi?

— Evident că te cred, Sammy! Sunt doar verişoara ta, nu? Şi pe urmă, n-ai văzut încă totul! Uite!

Întoarse rapid paginile cărţii roşii, chiar sub nasul lui: 70, 72, 74... *Toate paginile duble erau similare!* De o sută, de două sute de ori „Teba, oraşul cu o sută de porţi"! Aceeaşi gravură a Templului de milioane de ani, acelaşi text referitor la Ramses al III-lea! Ca o spectaculoasă eroare de tipar!

— Dar... dar nu era aşa ieri! strigă Sam. Când am deschis-o era vorba despre un anume Vlad Ţepeş, un tiran sângeros din Balahia sau Valahia, nu-mi mai aduc bine aminte.

— *Toată* cartea?

— Nu, în sfârşit... M-am uitat la o singură pagină.

— Aşadar, nu poţi confirma că erau toate identice şi atunci?

— Nu am fost foarte atent, tocmai descoperisem depozitul şi... Şi tu, îşi dădu el brusc seama, cum se face că ai venit aici?

Lili se uită la el de sus, aruncându-i o privire plină de aroganţă — o atitudine destul de conformă cu acea Lili pe care o cunoştea el —, şi îşi dădu părul pe spate, cu un gest studiat neglijent.

— Bunica le-a adus la cunoştinţă poliţiştilor dispariţia ta în dimineaţa asta şi a trebuit să-i însoţească la librărie. Cheile erau încă în uşă, iar geanta ta în faţa scărilor! Au presupus că ai şters-o sau că ai plecat la un prieten. Mie mi s-a părut bizar, având în vedere că tu nu prea ai prieteni şi că, dacă ai fi vrut să fugi de-acasă, nu ţi-ai fi abandonat geanta şi nici nu ai fi lăsat librăria deschisă. Iar dacă ar fi fost vorba despre o răpire, îmi închipui că răpitorii ar fi încercat să profite mai mult: aici e plin de cărţi vechi care fac o grămadă de bani. Or, după câte se pare, nu s-a furat nimic. Mi-am spus, aşadar, că, într-un fel sau altul, tu te aflai încă în casă. Şi cum geanta ta era în dreptul pivniţei, mi-am zis că trebuia să încep de acolo.

Samuel nu îşi putu reţine un fluierat admirativ:

— Pfiu!

— Coincidenţa a făcut ca mama să se întoarcă ieri, împreună cu tatăl meu vitreg, iar imbecilul ăsta a insistat să ne petrecem

noaptea la bunica. Aşadar, cum s-ar spune, acest domn eu-sunt-mai-deştept-ca-toată-lumea voia „să ne ofere un sprijin în aceste momente dificile, pentru că suntem o adevărată familie". Ca şi cum ar avea cineva nevoie de sprijinul lui! mormăi ea. Pe scurt, nu aveam nicio intenţie să-l ascult cum face pe deşteptul toată ziua, cu mama gata să-l aplaude. Am spus că în după-amiaza asta mă duc la Jennifer, am recuperat cheile tale şi am venit să mă lămuresc eu însămi de ceea ce se întâmplase.

Era surprinzător din partea ei!

— Ai făcut asta pentru mine!

— Pentru tine, pentru tine, se apără ea, să nu exagerăm! Pentru bunici, mai ales! Dacă ai fi văzut atmosfera din casă! De altfel, spuse ea, consultându-şi ceasul, am face mai bine să ne întoarcem. Poliţiştii vor veni mâine să examineze piatra şi, în cele din urmă, vor înţelege.

— Cu siguranţă nu, decretă Sam. Dacă tu laşi să intre o echipă a poliţiei aici, ei vor confisca totul, moneda, cartea, şi vor lua piatra pentru a fi analizată în laboratorul lor. Tatăl meu nu se va mai putea întoarce niciodată.

— Poftim?

— Haide, Lili, n-ai priceput încă? Tata este acela care a regizat toate astea. Pe acolo a plecat spre nu ştiu ce epocă! Dacă, din întâmplare, cineva distruge piatra sau o ia, va rămâne blocat la secole de aici. De aceea a ascuns totul atât de bine.

— Crezi?

— Evident! Nu trebuie să vorbim despre asta sub nicio formă.

— Nici măcar cu bunicul sau cu bunica?

— Asta nu i-ar face decât să se sperie şi mai tare. Mai ales că nimeni nu îl poate ajuta. Vreau să spun aici, în vremea noastră. Trebuie să aşteptăm să se întoarcă şi, mai cu seamă, să nu ne atingem de piatră. Este o chestiune de viaţă şi de moarte, înţelegi?

Tonul lui era atât de vehement, încât Lili avu o mişcare de recul. O muzică săltăreaţă răsună în clipa aceea de cealaltă parte a draperiei: muzica din *Băiatul de pe plajă*, revăzută şi dreasă cu sos de celular.

— E pentru mine!

Lili se repezi spre uşă, şi Samuel o urmă. Ea recuperă din geanta ei roz un telefon nou-nouţ care aşa cum ştia el.

— Alo? Da... Da, mama. Nu, eu... eu sunt tot la Jennifer. Da, nu te nelinişti, vin acum. În douăzeci de minute? De acord...

— E drăguţ, ca sonerie, chicoti Sam.

Lili dădu din umeri.

— Nu-ţi cer să-ţi placă. Tatăl meu vitreg mi-a adus un nou celular din Singapore. Ultimul strigăt, după câte se pare: Internet, aparat foto, jocuri în culori. Dar dacă speră să mă cumpere cu gadgeturile astea, se înşală amarnic!

— Şi mama ta?

— Vrea să mă întorc. Ce-o să le spunem?

— Că ne-am întâlnit întâmplător în faţa casei.

— Dar... tu?

— O să inventez eu ceva. Nu poate fi mai rău decât cu vikingii, nu-i aşa?

Cântări din ochi geanta lui Lili.

— Crezi că am putea pune cartea în ea?

Incredibil gustul ruladei cu brânză! Şi arahidele! Şi apa minerală! Nu mai băuse apă minerală de o eternitate! Mult mai bună decât berea!

— S-ar spune că nu ai pus nimic în gură de când ai plecat, zâmbi bunica, inspirând adânc.

Stătea pe scaun lângă el şi nu se putu abţine să nu-i petreacă un braţ pe după umeri.

— Am tras o spaimă!

— Adevărul e că ai fi putut să ne previi, interveni mătuşa Evelyn, subţiindu-şi buzele. Îţi dai seama în ce stare i-ai adus pe bunicii tăi?

Samuel stătea cu capul în jos şi înghiţea, fără să scoată o vorbă, bucăţile de ruladă cu brânză atât de crocante şi alunele atât de delicios de sărate. Virtuţile tăcerii!

În jurul mesei se mai aflau bunicul, cu ochii pierduţi în tavan, şi Rudolf, tatăl vitreg al lui Lili. Tată vitreg era de altfel cam mult spus, pentru că el şi Evelyn nu erau căsătoriţi. Aveau o legătură de câţiva ani, la început foarte discretă, apoi, după vreo şapte, opt luni, mai oficială. Sam nu o prea agrea pe mătuşa Evelyn. Pe vremea când locuiau în casa mare din Bel-Air, venea destul de des să li se plângă şi să se văicărească. Sam păstra amintirea discuţiilor penibile în care ea se arăta înduioşată de propria soartă, compătimindu-se şi reproşându-i fratelui său Allan că nu înţelegea cât de dificil era să crească singură un copil. După care Evelyn îl întâlnise pe Rudolf şi se

schimbase: vărsa mai puţine lacrimi şi ţipa mai mult. Atunci când fratele ei îşi pierduse soţia, se apucase chiar să-i facă morală: nu trebuia să vândă casa din Bel-Air, nu trebuia să cumpere o librărie, nu trebuia să se îmbrace în negru, nu trebuia să-l mute pe fiul său la altă şcoală, nu trebuia să-l dea la judo, ci la hochei şi tot aşa.

În ceea ce-l priveşte pe Rudolf, nu-l vedeau niciodată. Avea o afacere de import-export şi călătorea de pe un continent pe altul. Câştiga destul de mult şi nu rata nicio ocazie de a-i oferi lui Lili „jucăriile" cele mai sofisticate şi cele mai scumpe. Fără a izbuti totuşi s-o îmblânzească: Lili îl considera un cretin cu pretenţii care îi răpea mama, ducând-o cu el în cele patru colţuri ale lumii. În ceea ce îl priveşte pe Samuel, acesta nu avea o părere formată. Acum era pentru prima oară când se afla la aceeaşi masă cu Rudolf.

— Şi ce-ai făcut în aceste două zile? atacă mătuşa Evelyn.

— M-am plimbat, răspunse Sam.

— Te-ai plimbat? Îţi baţi joc de noi? Bunica ta se dădea de ceasul morţii şi tu te plimbai?

— Nu fi aşa de dură, interveni bunica. Ştii bine că Sammy e cam dezorientat acum. Allan n-a mai dat niciun semn de viaţă de zece zile şi nu este uşor pentru el.

— Ehei, lansă Evelyn, cu un rictus plin de subînţeles, dacă m-aţi fi ascultat, de mult ar fi trebuit forţat să consulte un psihiatru. Nu e normal să trăieşti ca un urs în mijlocul terfeloagelor tale, înconjurat de vechile amintiri. Cum vrei ca Samuel să n-o ia razna?

Samuel cel aflat în chestiune se decise să nu ridice mănuşa. De fapt, puţin îi păsa lui de mătuşa Evelyn. De punga cu arahide, însă...

— Şi unde ai dormit? nu îl slăbi Evelyn.

— În gară, minţi Sam.

— În gară? Dar ai fi putut fi agresat!

— Era un tren în depou ale cărui uşi nu se închideau bine. M-am strecurat înăuntru.

— Ce fel de tren? întrebă Rudolf, pe un ton detaşat.

Samuel îl privi. Era mai în vârstă cu vreo zece ani decât Evelyn, cu tâmplele grizonante şi bărbia pătrată, alura perfectă a businessmanului hiperbronzat — costumul şi ceasul costau de zece ori mai mult decât salariul unui muncitor. Dar îngrijorător era faptul că părea să nu creadă versiunea lui Sam.

— Un tren obişnuit, cu banchete şi ferestre, replică el.

— În depou, ai? Am auzit totuşi că municipalitatea a pus sub pază depoul. Au fost stricăciuni, anul trecut. Nu ţi-a fost frică de câini?

— Am visat mereu să-mi fie frică de ei, răspunse, sfidător, Sam.

— Poftim, îl auziţi pe obraznicul ăsta!? se enervă Evelyn. Îl auziţi cum îi vorbeşte lui Rudolf? Iată ce înseamnă să nu-ţi ţii băiatul din scurt!

— Lasă, scumpa mea, spuse Rudolf, ca un mare domn, nu-i vina lui. Ceea ce i-ar trebui ar fi mai multă rigoare, mai multă autoritate. Allan nu s-a gândit niciodată la un internat? Cunosc eu unul excelent în Statele Unite, care primeşte copiii dificili sau puţin rătăciţi. Îi lecuieşte în numai doi ani şi, credeţi-mă, după aceea, merg pe calea cea dreaptă.

Sam se ridică ostentativ de pe scaun.

— Scuzați-mă, mă duc să mă culc. Banchetele din tren nu sunt prea confortabile pentru dormit.

Când trecu pe lângă el, Rudolf îl prinse de încheietură și îi examină semnele de pe braț.

— Un tip dat naibii, Sammy al nostru, nu-i așa? exclamă el. Și zgârieturile astea, te-ai bătut?

Sam se eliberă, neimpresionat. I-ar fi aruncat în față că se julise în tufele din curtea templului lui Ramses, dar nu era sigur că Rudolf i-ar fi înțeles exact răspunsul.

— Era o pisică în vagon, aruncă el.

Rudolf nu îl slăbea din ochi, și Sam putu citi în privirea lui o pornire ostilă. Tipul ăsta nu era doar un cretin cu pretenții, era și un cretin periculos.

— Nu cumva te droghezi, Sammy? întrebă el. Pentru că, dacă ar fi așa, asta ar explica o mulțime de lucruri.

— Este drăguț din partea ta, Rudolf, că te interesezi de soarta mea. Dar liniștește-te, am deja un tată care să se ocupe de asta.

Ieși din încăpere, într-o tăcere tensionată. De-abia ajunse în camera sa de la etaj, că Evelyn se indignă din nou.

— Ei nu, tată, zău așa, ai văzut ce tupeu are? Și tu nu spui nimic? Puștlamaua asta trebuie că are o influență detestabilă asupra lui Lili!

— Sărmana mea Evelyn, suspină bunicul, fără s-o cruțe, tu n-o să înțelegi niciodată un copil.

Samuel trânti uşa ca să nu mai audă urmarea. Chiar dacă, de fapt, puţin îi păsa de tot ce îndruga mătuşa Evelyn despre el: erau alte lucruri mult mai grave.

Ezită să se culce imediat — pica de oboseală —, dar în cele din urmă înşfăcă albumul cu Linkin Park şi îşi fixă căştile pe urechi în faţa computerului. În alte împrejurări s-ar fi conectat la serverul lui favorit pe Internet pentru a juca *Counter Strike*. O oră de tras la grămadă în bandele de terorişti de pretutindeni, nimic mai odihnitor! Dar în seara asta nu avea chef să se relaxeze. Nu, simţea mai degrabă o nevoie presantă de a restabili legătura cu acele lumi pe care le părăsise. De a se asigura că urmele lor încă mai existau, că fuseseră cândva cât se poate de reale şi nu doar produsul imaginaţiei lui.

Tastă „Teba" pe motorul său de căutare apoi „Setni", apoi „Ahmusis". Pe monitor se afişară imagini, cele ale oraşului de astăzi, vestigii ale palatelor de pe ţărmul occidental al Nilului, ruinele satului lucrătorilor — îţi venea să plângi —, faleza de culoarea ocrului, presărată cu morminte. Despre Setni şi Ahmusis nu găsi nimic lămurit, doar o veche legendă egipteană: conform tradiţiei, Setni era un vrăjitor care, într-o bună zi, furase Marea Carte de Magie a zeului Thot, declanşând prin asta o serie de drame. Să fi fost vorba despre acelaşi Setni? Apropierea era tentantă, desigur.

Intră după aceea pe „fortul Souville + Primul Război Mondial" şi găsi un rezumat complet al bătăliei de la Verdun, din 1916. Luptele duraseră vreme de mai multe luni la rând, soldându-se cu sute de mii de morţi. În ceea ce priveşte cătunul Fleury, acesta fusese unul dintre locurile cele mai disputate de

pe linia frontului, înainte de a fi pur şi simplu ras de pe hartă. Samuel se înfioră: în felul lui, şi Internetul era o maşină de călătorit în timp.

Dar cel mai mare şoc îl avu când ajunse pe site-urile consacrate insulei Iona. După ce tatonă un timp pentru a reconstitui istoria lui Colum-Chill, dădu peste imagini ale insulei exact aşa cum o cunoscuse: câmpia, pereţii de piatră, cerul schimbător. Mai mult, vizitând o suită de linkuri, obţinu imagini extraordinare ale culegerii de Evanghelii pe care i-o arătase Lunganul în scriptorium! Acelaşi scris, aceleaşi figuri, aceleaşi culori! Citind textul care însoţea reproducerile, Samuel se porni să plângă de-a binelea: „Una dintre ipoteze", avansa comentariul, „este că acest manuscris, unul dintre cele mai frumoase care ne-au parvenit din Evul Mediu, a fost început în jurul anului 800 de călugării abaţiei de pe insula Iona. După un atac cumplit al vikingilor, a fost salvat în mod miraculos şi transportat în Irlanda, unde alţi călugări l-au terminat."

Samuel nu se putea opri să nu râdă şi să nu plângă în acelaşi timp. Miracolul era el!

X

Revista presei

Din fericire, se apropia vacanţa: după o singură zi de curs, Samuel deja nu mai putea. Necazurile începuseră încă de la şapte şi jumătate dimineaţa, când îşi dăduse seama că tâmpenia aia de exerciţii la mate, pe care toată săptămâna dinainte se încăpăţânase să le dea deoparte, trebuiau terminate pentru lunea aceasta. Prevăzuse în mod vag să se apuce de ele duminică, dar acolo unde îşi petrecuse el weekendul nu se cunoştea calculatorul.

Or, doamna Cubert era dotată cu un al şaselea simţ pentru acest gen de lucruri. Privise mai întâi cu atenţie clasa în ansamblu, cu nasul în aer ca un câine la pândă — adulmeca mirosul temelor neglijate —, apoi, sigură pe ea, îşi aţintise degetul spre Sam:

— Domnule Faulkner, eşti amabil să ne demonstrezi, te rog, în ce măsură efortul sistematic este fundamentul oricărui progres matematic?

Era o maestră a acestor formule obscure, care te fac să eziţi între a rămâne imobil în banca ta sau a te îndrepta în mare grabă spre tablă. După toate aparenţele, Sam alese tabla. Se ridică fără nicio urmă de entuziasm.

— Nu-ţi iei foile, Faulkner? Din curaj sau din temeritate?

Înşfăcă o pagină pe jumătate mâzgălită din maculator, în vreme ce vecinul lui de bancă, Harold, îi şoptea:

— Îţi trimitem ambulanţa, Sam. Nu fi îngrijorat, o să previn familia.

Petrecu efectiv unul dintre cele mai neplăcute sferturi de oră din existenţa lui, luptându-se, cu creta în mână, cu o serie de ecuaţii încâlcite şi cu valurile de stropi de salivă cu care îl împroşca gălăgioasa doamnă Cubert. Cu o cască cu vizieră şi o sabie de un metru cincizeci, ar fi fost un viking excelent. Fapt este că, după ce demonstrase mai ales vastitatea ignoranţei sale, Samuel se alesese cu un „Insuficient" în carnet şi trei exerciţii suplimentare.

În recreaţie, Harold îl luă deoparte:

— Tatăl tău nu s-a întors?

— Nu, răspunse sec Sam, încleştându-şi maxilarele.

Ardea de dorinţa de a-i povesti totul, dar o mică alarmă se declanşă în creierul lui: „Dacă faci asta, ştii doar ce riscă să se întâmple... Iar dacă Harold nu te crede, te vei acoperi de ruşine cel puţin până la sfârşitul anului. Asta vrei?" O dată mai mult, constrâns şi forţat, făcu apel la virtuţile tăcerii. Oricum, Harold era deja lansat pe un alt subiect:

— N-ai putut să vii la petrecerea lui Maddy, sâmbătă?

— Păi, nu...

— M-a întrebat dacă eşti bolnav...

— Ah...

Maddy era o fată din clasa lui care-i dădea târcoale de la începutul anului. Sammy o găsea mai degrabă drăguţă şi simpatică, dar, cum să spunem... n-o iubea. Pentru a fi sincer, avea chiar o problemă în legătură cu asta. De pe când locuia în cartierul din Bel-Air, era nebun după Alicia Todds, micuţa lui vecină. Pe vremea aceea — aveau amândoi zece, unsprezece ani — erau nedespărţiţi şi îşi petreceau vacanţele în casa pe care familia Todds o avea pe malul mării. Alicia era o blondă încântătoare, cu ochi mari, albaştri, cu pielea foarte albă şi mereu pusă pe şotii, care veşnic se întreba ce festă le-ar mai putea juca celor din jurul ei. Aşa se face că un băiat de la pizzerie se prezentase într-o zi la uşa bătrânului — şi cusurgiului — domn Roger cu şapte porţii de „anşoa/slănină", şaptè „dublă-brânză/corizo" şi şapte cutii de bere pe care acesta nu le comandase niciodată. Alicia imortalizase clipa cu aparatul ei de unică folosinţă, ceea ce o obligase puţin mai târziu — poza fiind descoperită — să meargă să se scuze în modul cel mai nesărat cu putinţă în faţa întregului personal al pizzeriei din Bel-Air. Loc unde reuşise totuşi să-l facă pe patron să-i ofere o îngheţată, pentru că nimeni nu putea rezista farmecului Aliciei Todds.

Atunci când murise mama lui Sam, vai! totul se prăbuşise. Samuel se retrăsese brusc în sine şi aproape că refuzase să-i mai vorbească Aliciei. Ca şi cum pagina momentelor bune ar fi fost întoarsă şi orice nouă clipă de fericire ar fi fost o insultă

la adresa memoriei mamei sale. Nimic nu trebuia să-l distragă de la imensa lui durere. Gata cu gustările de după-amiază, gata cu întoarcerile complice de la şcoală, gata cu bătăile cu perne de sâmbătă seara, gata cu sejururile la malul mării. Totul se isprăvise. În lunile care urmaseră, familia Faulkner se mutase, Sam schimbase şcoala şi Alicia ieşise din viaţa lui.

Dar nu şi din inima lui.

De câte ori nu-şi dorise să se întoarcă în Bel-Air! Să se ducă să bată la uşa ei, să-i spună cât de vinovat se simţea şi că îşi reproşa amarnic că o făcuse să sufere! Dar nu îndrăznise niciodată. Şi-n afară de asta, trecuseră aproape trei ani. Din când în când, Sam o zărea pe Alicia în centrul oraşului. Devenise o adevărată domnişoară: fină, zveltă, cu părul ei lung şi blond care îi încadra chipul dulce, şi cu un mers de felină... Tot atâtea lovituri de pumnal pentru el. De două, trei ori, Sam formase numărul de telefon al familiei Todds, dar nu avusese curajul să-l lase să sune. Dacă ea îşi mai aducea aminte de el uneori, probabil că îl blestema. Şi apoi, ea era atât de diferită acum!

— Samuel, mă asculţi?

— Poftim?

— Îţi spun că, întrucât tu nu erai acolo, Simon a ieşit cu Maddy.

— Aha!

Sfârşitul recreaţiei îl scuti pe Sam să-i explice lui Harold din ce motiv era cu gândul aiurea. Maverick, profesorul de ştiinţe, avu grijă totuşi să-l aducă la realitate: le înapoie ultimele lucrări de control din acel an, şi Sam constată că nu obţinuse decât un

mediocru „Suficient". Oare şansele lui de a trece clasa erau compromise? Se putea teme de asta. De zece zile de când tatăl lui dispăruse, nu prea se omorâse cu firea învăţând, şi nota de plată îi sosea acum sub forma unei înşiruiri de aprecieri nu prea grozave. Şi fără posibilitatea de a mai putea schimba ceva, evident.

Îi zări cu coada ochiului pe Maddy şi pe Simon care, la două rânduri de el, se ţineau discret de mână pe sub bancă. Maddy şi Simon... Sâmbătă seara... Într-un mod greu de explicat, Sam simţi cum îl cuprinde un acces de gelozie: astfel de lucruri nu i se întâmplau niciodată!

Fără să se gândească, ridică degetul, doar pentru a se face remarcat de Maddy.

— Scuzaţi-mă, domnule, aş putea să vă pun o întrebare? Nu are, de fapt, nicio legătură cu lecţia, dar...

Maverick se uită la ceas pentru a putea evalua timpul pe care i-l putea consacra lui Sam, fără a aduce prea multe prejudicii orei sale.

— Pune-o totuşi, Faulkner.

— Este posibil să ne întoarcem în timp?

Toţi elevii îşi aţintiră privirile asupra lui Sam, întrebându-se ce naiba îl apucase. Chiar şi Maddy dăduse drumul mâinii lui Simon.

— Ei bine, Faulkner, este o întrebare interesantă. Şi care, într-adevăr, n-are nimic de-a face cu lecţia de zi.

Îşi miji maliţios ochii:

— Ai dori să te întorci cu o săptămână în urmă, pentru a reîncepe lucrarea ta la ştiinţe, Faulkner? Mi se pare că ar merita mai multe revizuiri din partea ta!

Se auziră mai multe râsete.

— Pentru a merge direct la ţintă şi a nu mai pierde vremea, să spunem că, în teorie, întoarcerea în timp nu este imposibilă. Cel puţin pentru particule. Să ne imaginăm că tu te afli pe Pământ, iar vecinul tău de bancă, Harold, pe Marte. Dacă îi trimiţi un semnal luminos suficient de puternic la orele 11 dimineaţa, vor fi necesare aproximativ 25 de minute pentru ca semnalul respectiv să ajungă pe Marte. La orele 11,05 vom putea deci considera că semnalul acesta aparţine de cinci minute trecutului tău, atunci când el continuă să facă parte din viitorul vecinului tău — care va trebui să aştepte încă douăzeci de minute pentru a-l primi. Ceea ce ne arată, de altfel, că timpul este o noţiune relativă: prezentul, trecutul, viitorul nu sunt aceleaşi pentru fiecare dintre noi, modificându-se în funcţie de ceea ce suntem şi de locul în care ne aflăm. Bun. Să presupunem acum, Faulkner, că tu dispui de o rachetă care se deplasează de două ori mai repede decât semnalul tău luminos. Decolând de pe Pământ la 11,05, ai toate şansele să ajungi din urmă semnalul tău luminos pe la 11,10. Altfel spus, la 11,10 îţi vei ajunge din urmă trecutul! Şi, într-un anume fel, te vei întoarce în timp. În tot cazul, acesta este principiul. Rămâne de construit racheta capabilă să zboare mai repede decât semnalul luminos, adică mai repede decât însăşi viteza luminii. Care este, aşa cum ştii, viteza cea mai ridicată pe care o cunoaştem noi în univers. Practic, experienţa este, prin urmare, imposibilă. Altfel spus, Faulkner, eu cred că, având în vedere că nu ne putem întoarce cu o săptămână în urmă, va trebui să ne mulţumim cu nota ta!

Samuel aprobă, chiar dacă nu înţelesese totul în detaliu. Se feri mai ales să-i mărturisească lui Maverick că racheta în chestiune se afla în pivniţa *Anticariatului Faulkner* şi că semăna cu un automat de arahide preistoric!

După prânz, Samuel se putu bucura de două ore de destindere, graţie cursului de arte plastice al domnişoarei Delaunay. În sfârşit, o materie unde se simţea în largul lui, cu sentimentul de a efectua ceva care i se potrivea cu adevărat. Să deseneze un copac pe pânză, să simtă frunzele mişcându-se sub cărbunele de salbă-moale, să vadă scoarţa îngroşându-se prin tuşele mărunte ale pensulei, culorile, calde şi lucioase, să dea viaţă deodată materiei, iată ceea ce îl umplea de fericire.

— Nu e rău, Samuel, aprecie doamna Delaunay. Adaugă o picătură de terebentină, vopselurile vor fi mai uşor de lucrat. Dar eşti înzestrat!

Singurul compliment al zilei, de fapt.

Ora următoare, cursul de literatură, nu a fost decât o lungă înşiruire de remarci fastidioase în jurul unui poem de-a dreptul stupid. Samuel îşi simţea capul încins ca un cuptor şi se ruga ca totul să se termine cât mai repede — ca tipul din poem, de exemplu, în loc să-şi plângă în versuri interminabile aleasa inimii, să se ducă să-şi schimbe ideile la cinematograf sau la bowling.

Atunci când, în sfârşit, sună clopoţelul, îşi înşfăcă skate-ul şi se năpusti spre ieşire. Aer, oxigen! Fără pereţi, fără ferestre! Fără Simon, fără Maddy!

Se lăsă să alunece de-a lungul trotuarului în direcţia staţiei de autobuz, fără să acorde nicio atenţie celor câţiva colegi care îl salutau. Simţea nevoia să fie singur.

Cotind la marea intersecţie, se simţi totuşi scăldat brusc în sudori reci. Monk şi doi dintre acoliţii săi erau sprijiniţi de panoul care indica staţia de autobuz. Samuel ar fi vrut să facă stânga-mprejur, dar Monk îl ochise deja!

— Faulkner! zbieră, ţâşnind spre el cu o surprinzătoare agilitate. Prăpăditule!

Mâna lui, de două ori mai mare decât a lui Sam, îl prinse ca o menghină.

— Te aşteptam, Faulkner!

— Mă, mă... mă aşteptai? bolborosi Sam.

— Mi-ai adus cei douăzeci de dolari ai mei?

— Ce să-ţi aduc?

— Cei douăzeci de dolari... Pe care mi-i datorezi pentru circuitele integrate.

— Ah! Nu, eu...

Samuel pândea cu coada ochiului pumnul enorm al lui Monk care se încleştase brutal şi dădea toate semnele de nerăbdare. Ceilalţi doi tovarăşi îl fixau pe Sam cu delectare, aşteptând momentul în care masa aceea de cartilagii şi de carne avea să-i strivească nasul.

— Atunci, aşa cum ţi-am spus, o să plăteşti cu dinţii tăi.

Niciun trecător din spate nu părea dispus să intervină, iar cei care aşteptau autobuzul erau cufundaţi în ziarul lor.

— Monk! se aventură Sam. N-ai... n-ai să faci asta, nu-i aşa? Gândeşte-te la competiţia de sâmbătă! Dacă maestrul Yaku află că mi-ai cârpit o scatoalcă în afara tatamiului...

— O să-i spui tu? se zbârli Monk, şi mai ameninţător.

— Nu, dar să admitem că n-o să mai fiu în stare să mă prezint şi o să pierd prin forfait. Din cauză că... în sfârşit, înţelegi...

El îmi va cere explicaţii şi... Ştii ce repetă mereu maestrul Yaku: „Nu comiteţi niciodată o violenţă gratuită, apelaţi la stăpânirea de sine! Consumaţi-vă energia pe tatami".

Sam nu era sigur că o să meargă, dar nu găsise altceva. Şi apoi, Monk îşi manifestase întotdeauna admiraţia fără margini pentru maestrul Yaku.

— Pe tatami, ai? exclamară buzele lui groase, cu o uşoară ezitare.

Pumnul lui înfricoşător se descleştă brusc. Îi dădu drumul şi o licărire vicleană i se aprinse în ochi.

— OK, prăpăditule! Ne dăm întâlnire sâmbătă, la turneu. O să te strivesc ca pe un ţânţar, de faţă cu toată lumea. Şi ai tot interesul să fii acolo, că dacă nu...

Schiţă un gest care arăta că avea să-l rupă în două ca pe un beţigaş de îngheţată.

— Bineînţeles că voi fi acolo! răspunse Sam, cu o veselie prefăcută. N-aş rata asta pentru nimic în lume!

Monk îi netezi tricoul cu o politeţe suspectă, de parcă ţinea să-şi menţină victima intactă până în ziua sacrificiului.

— Atunci, pe sâmbătă, Faulkner, şi nu încerca să mă duci cu preşul.

— S-a făcut, Monk!

În forul lui interior, Samuel îşi spuse că mai degrabă ar lua avionul spre Pol.

— Nu te simţi bine, Sam? Eşti alb ca varul.

Bunicul tocmai se aşezase în faţa lui, în bucătărie, pe când îşi mesteca fără nicio tragere de inimă cea de-a doua prăjiturică.

— Ba da, ba da...

— Îți faci griji pentru tatăl tău, nu-i așa? E normal, dar nu cred că trebuie să ne pierdem cu firea atât de repede. I s-a mai întâmplat să dispară.

— Două, trei zile, obiectă Sam, niciodată douăsprezece!

— Nu mă gândesc la perioada de acum. Mă refer la cea de dinainte, când tu încă nu te născuseși.

Samuel aproape că se înecă la ultima înghițitură.

— S-a întâmplat și înainte de nașterea mea?

— Da, acum vreo douăzeci de ani, când Allan era încă student la Istorie. Într-o vară, a plecat pentru trei luni la un stagiu în Egipt. Cu un arheolog reputat, profesorul Chamblin sau Chamberlain, nu mai știu.

Bunicul se forță să surâdă, ca și cum ar fi povestit doar o banală anecdotă. Dar Sam simțea că, în spatele acestei întâmplări aparent amuzante, se ascundea altceva. Săpături arheologice în Egipt... nu putea fi doar o simplă coincidență!

— Știi că tatăl tău a fost întotdeauna colecționar: a păstrat un dosar întreg acolo sus, cu note și tăieturi de ziar. Eu însumi am decupat câteva articole, cred.

— Acolo sus? În pod?

— Da, bunica ta le-a pus probabil într-una din afurisitele ei de valize. Nici ea nu aruncă nimic!

— Și ce s-a petrecut, de fapt?

— Asta mi-ar fi greu să-ți spun. Doar că, în timpul săpăturilor, au făcut unele descoperiri. Morminte, obiecte sacre... N-ai decât să citești articolele, dacă te interesează. Dar nu asta este principalul. Principalul este că, la începutul stagiului, tatăl tău ne suna în mod regulat. Și apoi, la un moment dat,

nu a mai dat niciun semn de viaţă. Nimic, dintr-odată! Îţi imaginezi spaima bunicii tale! Putea să i se fi întâmplat orice! După multe dificultăţi, am reuşit să obţin numărul şantierului arheologic. Şi de acolo mi s-a adus la cunoştinţă că Allan dispăruse. Toată echipa era convinsă că meseria de arheolog i se păruse prea grea şi că se întorsese în ţară. Nu singur, de altfel, ci cu un alt băiat de vârsta lui, aflat şi el în perioada de stagiu. Numai că Allan nu ne spusese nimic!

Ca de atâtea ori în cazul bunicului, privirea lui începu să rătăcească undeva pe tavan. În realitate, vorbea în acelaşi timp atât cu sine însuşi, cât şi cu Allan:

— Asta a durat două săptămâni încheiate, două săptămâni îngrozitoare. Şi apoi, într-o dimineaţă, Allan ne-a telefonat. Explicaţiile lui nu erau clare, pretindea că dorise să călătorească în deşert, că nu era întotdeauna uşor să ne sune. Dar că reluase stagiul pentru continuarea săpăturilor. Şi apoi, cinci, şase zile mai târziu, aceeaşi poveste, din nou nicio veste! Au trecut două luni în felul acesta: o săptămână era acolo, în următoarea dispărea, apoi reapărea şi tot aşa. Bunica ta şi cu mine am fost chiar pe punctul de a ne duce acolo, într-atât nu mai ştiam ce să credem. Dar cu băcănia nu era deloc comod.

Samuel îşi dădea foarte bine seama ce gen de „călătorie" putuse efectua tatăl lui!

— În cele din urmă, s-a întors în octombrie, încheie bunicul.

— Aţi aflat de la el ce se întâmplase?

Bunicul îşi lăsă în jos privirea spre Sam, ca şi cum tocmai ar fi coborât din tavan:

— Ei bine nu, închipuie-ţi, nu era în stare să ne spună. Se infectase cu un virus destul de rar, care îl costase zece kilograme

şi câteva smocuri de păr. A rămas o lună sub supraveghere medicală, într-o clinică specializată în boli exotice.

„Boli *antice*", rectifică Sam, în sinea lui.

— După aceea, bunica ta şi cu mine n-am mai avut, sincer vorbind, inima să-l luăm la întrebări. Era vindecat, era cu noi, ăsta era esenţialul.

— Şi dispariţiile de genul acesta... au mai urmat şi altele?

— Nu, din câte ştiu eu. Sau doar câteva foarte scurte, fără importanţă. La doi ani după aceea, a cunoscut-o pe mama ta şi asta l-a schimbat mult. S-a liniştit. Puţin mai târziu s-au căsătorit, iar apoi ai venit tu pe lume.

— Tata nu mi-a vorbit niciodată despre asta, spuse Sam, silindu-se să-şi termine paharul de suc de portocale şi să-l aşeze pe masă, cu aerul cel mai calm din lume. Pot să arunc o privire peste dosar?

— Dacă n-o să te pierzi în tot acel bazar! Eu trebuie să mă duc să o iau pe bunica ta de la clubul de bridge. Putem relua discuţia când mă întorc, dacă vrei.

Samuel nu aşteptă să i se repete. Alergă în pod şi începu să exploreze cuferele şi tot acel talmeş-balmeş de obiecte vechi pe care bunica le păstra cu religiozitate. Mobile din alte vremuri, haine de cine ştie când — grămezi de bluze, mai cu seamă cu inscripţia *Băcănia Faulkner,* de pe timpul când bunicii lui nu părăsiseră încă Statele Unite pentru a se stabili în Canada —, albume cu fotografii în alb-negru, în care se vedea vechiul magazin din Chicago, cu tatăl bunicului, jucării de lemn de-ale lui Allan, caiete de şcoală, veşminte de copil, celebra colecţie de unghii tăiate, şi, în sfârşit, dosarul inscripţionat cu fetru negru: „Egipt".

Samuel se instală sub lucarnă şi îşi începu lectura. Cam douăzeci de articole cu totul, îngălbenite de vreme şi mai mult sau mai puţin bine decupate, aranjate în buzunăraşe transparente în ordine cronologică. La prima vedere, erau extrase din mai multe reviste de specialitate şi dintr-un ziar egiptean în limba engleză, *Cairo Times*.

Arheologia, aprilie 1985:

Stagiu de arheologie în Egipt

Profesorul Chamberlain plănuieşte o nouă campanie de săpături arheologice, din iunie până în decembrie 1985, în apropiere de Valea Regilor din Teba. Obiectivul său: să scoată la lumină mormintele celei de-a XX-a dinastii. Dacă sunteţi student la istorie, istoria artei sau arheologie, dacă sunteţi disponibil în vara aceasta, profesorul Chamberlain vă propune să vă alăturaţi echipei lui şi să participaţi la o aventură arheologică de primă importanţă (atenţie! cazarea este asigurată, dar nu şi transportul). Trimiteţi-vă dosarul, plus o scrisoare de motivaţie la: Profesor Chamberlain, Lower Street 7, Cambridge, Tel: (01223) 2589734.

Cu acest anunţ decupat de tatăl lui începuse totul.

Cairo Times, 21 iunie 1985:

Speranţele profesorului Chamberlain

Eminentul arheolog englez, care conduce actualmente un important şantier de săpături arheologice în regiunea Tebei, se arată încrezător în posibilitatea de a descoperi unele morminte

necunoscute din cea de-a XX-a dinastie. „Colinele care străjuiesc templele lui Ramses al III-lea sau ale reginei Hatşepsut sunt departe de a-şi fi dezvăluit toate tainele", a declarat el ieri-seară corespondentului nostru. Până acum, lumea ştiinţifică s-a arătat interesată în special de Valea Regilor şi de mormintele faraonilor. Părerea mea este că sepulturile altor mari personaje, ca şi cele ale oamenilor din popor, ne pot învăţa cel puţin tot atât în ceea ce priveşte viaţa şi obiceiurile epocii.

Samuel trecu peste cinci, şase articole care brodau pe aceeaşi temă pentru a ajunge direct la acesta:

Cairo Times, 2 august 1985:

Mormântul unui preot descoperit la Teba
De la corespondentul nostru special.

Ieri, la orele 17, profesorul Chamberlain şi echipa sa au putut pătrunde pentru prima oară într-un mormânt bogat decorat, care ar fi aparţinut unui preot al lui Amon din cea de-a XX-a dinastie (aproximativ acum 3.200 de ani). După o lună de cercetări pe şantierul din vestul Tebei, ei au reuşit în sfârşit să degajeze un loc de trecere spre culoarul principal al sepulturii. „O splendoare", a comentat arheologul englez care nu vrea totuşi să-şi asume vreun risc şi a decis să nu grăbească explorarea: „Ne-am acordat două săptămâni pentru a ajunge până la camera funerară, ca să evităm orice degradare. Având în vedere starea în care se află primele două săli, am mari speranţe că ansamblul sepulturii s-a menţinut intact şi că mormântul nu a fost prădat." Dacă va fi cazul, îi urăm profesorului Chamberlain

să descopere tot atâtea minunăţii ca odinioară Howard Carter, când a deschis mormântul lui Tutankamon!

În următoarele două săptămâni, mai multe hebdomadare s-au făcut ecoul descoperirii, dar, din nou, *Cairo Times* a oferit cele mai multe detalii:

Cairo Times, 14 august 1985:

Exclusiv! Misterele preotului Setni!

Aşa cum am lăsat să se înţeleagă în ediţiile noastre precedente, profesorul Chamberlain, împreună cu câţiva colaboratori ai săi, a reuşit să acceadă, în cele din urmă, în camera funerară a marelui preot Setni. După numeroase lucrări de debleiere şi relevare a inscripţiilor care au permis stabilirea proprietarului mormântului, se pare că...

Samuel citi cu aviditate descrierea sălii funerare, aproape aceeaşi cu cea pe care o vizitase cu câteva zile mai înainte la lumina torţei sale. Totul era întocmai ca atunci, cu singura deosebire că un sarcofag enorm de aur fusese aşezat în centrul încăperii. Dacă nu se făcea nicio menţiune în legătură cu piatra sculptată, jurnalistul îşi punea, dimpotrivă, întrebări asupra naturii anumitor obiecte care îl însoţeau pe defunct:

*Cea mai incredibilă rămâne, desigur, prezenţa într-un creuzet de cupelare** *a unei duzini de monede din diverse epoci:*

* Cupelaţie: procedeu de extragere a aurului sau argintului din minereuri bogate în plumb (n.red.).

sesterți romani, talanți greceşti, livre france din Evul Mediu etc. Altfel spus, monede care n-au circulat decât la mai multe secole după înmormântarea preotului Setni. Interogat în legătură cu acest mister, profesorul Chamberlain a sugerat că mormântul ar fi putut fi deschis într-o epocă ulterioară, fără ca vizitatorii să fi sustras ceva. Monedele acestea ar fi fost depuse atunci ca un omagiu adus memoriei marelui preot al lui Amon. Această ipoteză este însă departe de a fi acceptată în unanimitate, chiar şi în anturajul profesorului...

Seria articolelor din *Cairo Times* se întrerupea aici, ca şi cum Allan Faulkner n-ar mai fi fost în măsură să-şi procure acest ziar. Îşi începuse, oare, de la această dată, „călătoriile"? Articolele următoare, toate extrase din publicaţii ştiinţifice, nu aduceau deloc informaţii suplimentare. Poate doar o ultimă notiţă din revista *Arheologia:*

Arheologia, octombrie 1985:

Zvonuri de pe şantier

Zvonuri persistente, provenind de pe şantierul profesorului Chamberlain din Teba, fac referire la dispariţia mai multor obiecte descoperite în mormântul preotului Setni (a XX-a dinastie, acum 3.200 de ani). Printre aceste obiecte, faimoasele „monede" pretins datate din epocile greacă, romană şi medievală şi deci ulterioare sculpturii însăşi. Mai mulţi oameni de ştiinţă consultaţi au fost de părere că ar fi vorba despre o farsă şi că autorul acestei glume proaste ar fi recuperat probabil monedele

pe care le introdusese el însuşi, pentru a nu se vedea pus în situaţia de a fi demascat de justiţia egipteană. Orice s-ar fi întâmplat, de acum înainte, şantierul se află sub supravegherea poliţiei.

Dosarul se oprea aici.

Şterpelise oare tatăl lui monedele pentru a pune în funcţiune piatra sculptată? Era lucrul cel mai plauzibil, desigur... Dar bunicul evocase şi un al doilea stagiar, dispărut în acelaşi timp cu el şi în aceleaşi condiţii. Utilizaseră oare amândoi piatra? Sau celălalt stagiar era autorul acestor furturi? Ardea de nerăbdare să cunoască părerea lui Lili în această privinţă.

XI
O nouă plecare

Samuel trebui să aştepte trei zile pentru a discuta cu adevărat cu verişoara lui. Până atunci, sperând să-şi facă iertate absenţele, mătuşa Evelyn îşi târâse fiica puţin cam peste tot: cinema, piscină, buticuri şi tot aşa. Imposibil să ai o discuţie serioasă şi discretă. Joi, în sfârşit, mult timp după şcoală, Lili intră în camera lui Sam, cu geanta pe umăr:

— Îmi pare rău, Sammy, am crezut că mama n-o să mă mai lase niciodată. Am exact trei sferturi de oră la dispoziţie, înainte de a mă duce la dans. Ce mai faci?

Samuel se ridică pentru a închide uşa în urma ei şi îi arătă dosarul pe care îl ascunsese, împreună cu cartea mare, roşie, într-un colţ al dulapului de haine din camera lui. Îi explică în câteva cuvinte conţinutul articolelor şi concluziile la care ajunsese în legătură cu tatăl său, cu misteriosul stagiar şi cu

piatra sculptată. Lili încruntă din sprâncene, ca şi cum s-ar fi străduit să înregistreze datele unei probleme complexe.

— Profesorul acesta, Chamberlain... ai încercat să afli câte ceva despre el?

— Am găsit câteva informaţii pe Internet. Chamberlain era un arheolog destul de cunoscut în anii 1970 şi 1980, dar cazul acela din Teba l-a costat scump. Unii dintre colegii lui l-au bănuit că a plasat el însuşi monedele în mormântul lui Setni, pentru a face să se vorbească despre el şi despre descoperirea lui. Nu ştiu dacă este adevărat sau nu, dar după aceea a cam dispărut din circuitul ştiinţific. A murit de cancer, în 1995.

— Şi adresa menţionată în articolul care prezintă stagiul?

— Am sunat, dar numărul a fost desfiinţat.

— Păcat, se amărî Lili. Cineva ar fi putut să ne furnizeze lista participanţilor şi...

O întrerupse soneria grotescă a *Băiatului de pe plajă: Sper că va fi cuminteee/Băiatul de pe nisipul fierbinteee!*

— Mamă? M-am întors, da... Mă pregătesc. La 17,30. Nu, nu, n-o să întârzii... În seara asta? De acord, mă voi descurca. OK, te sărut.

Închise, cu un aer contrariat.

— Nu sunt copil mic, ce naiba! Şi cum fac când ea nu este aici?

— Ce s-a întâmplat?

— Rudolf are două locuri la Operă pentru astă-seară. Se duc să cineze înainte şi n-o să poată veni să mă ia de la dans.

— Te însoţesc eu, dacă vrei!

— La dans? De ce nu, acceptă ea, flatată. Deşi... Ţi-am adus ceva de la bibliotecă, poate vrei să rămâi să citeşti.

— Despre ce anume e vorba?

— Lasă asta acum, să terminăm mai întâi cu articolele. Tu crezi că, acolo, la Teba, tatăl tău a descoperit piatra şi s-a folosit de ea pentru prima oară?

— Ai vreo altă idee?

— Şi ar fi încetat să „voiajeze", cum spui tu, timp de vreo douăzeci de ani?

— Îţi amintesc că piatra se află într-un mormânt din Egipt! Şi e păzită zi şi noapte, cu siguranţă.

— A fost nevoit, deci, în schimb, să găsească o altă piatră, aceea din librărie. Probabil că de asta s-a şi instalat în cartierul ăsta bizar. Fie că piatra se afla deja aici, fie că această casă îi permitea să o utilizeze.

— Asta e şi părerea mea, aprobă Sam, impresionat de cât de repede îi mergea mintea verişoarei lui.

— Ceea ce ar însemna, continuă ea, că şi-a reînceput călătoriile acum doi ani, atunci când a deschis *Librăria veche.* Nu te-ai întrebat de ce?

De nevoie, Samuel îşi pusese această întrebare. Iar răspunsul nu era dintre cele mai plăcute.

— Dacă plecăm de la principiul că are un amestec în furtul monedelor din mormântul lui Setni, bombăni el, putem presupune orice. Că se foloseşte de piatra sculptată pentru a aduce manuscrise vechi, de pildă. Exemplare rare şi scumpe.

Nu-i venea uşor să facă această mărturisire, dar simţea bine că doar adevărul îl va putea ajuta să-l aducă înapoi pe tatăl său.

— Aşa cred şi eu, Sammy. Chiar dacă, *a priori*, nu-l prea văd pe tatăl tău un jefuitor de biblioteci. Dar hai să admitem pentru moment că se foloseşte de piatră pentru a-şi procura

lucrări de preţ. Treaba asta pune cel puţin două probleme. Pe de o parte, cum face să ajungă exact la destinaţia dorită? Căci nu poate totuşi „călători" la întâmplare. Pe de alta, cum aduce apoi cărţile până la el acasă?

— Probabil că ştie mai multe decât noi în ceea ce priveşte funcţionarea pietrei sculptate. Poate că există un mijloc de a-ţi alege epoca în care vrei să mergi.

Lili suspină, privindu-şi ceasul.

— De acord, să păstrăm punctul ăsta pentru mai târziu. Să trecem la cartea roşie, adăugă ea, cu o expresie ciudată. Te-ai gândit la ceea ce te-am întrebat alaltăieri, dacă toate paginile erau identice atunci când ai deschis-o prima oară?

— Aşa cum ţi-am spus, pe moment nu am dat prea multă atenţie. În schimb, mi-am adus aminte de altceva. Pe insula Iona, în grota în care îşi ascunseseră călugării cărţile, era un mic caiet, cu un inel, care conţinea de douăzeci de ori aceeaşi pagină. Desenul unei insule, imaginează-ţi, care ar fi putut să fie chiar insula Iona. Şi asta nu este totul. Într-una dintre sălile mormântului lui Setni am zărit un teanc de papirusuri cu aceleaşi desene pe fiecare foaie.

— Şi în epoca războiului? se interesă Lili.

— Acolo n-am remarcat nimic. Dar totul s-a desfăşurat atât de rapid, totul era distrus în jurul meu şi...

Lili se aşeză lângă el şi îşi puse cartea groasă pe genunchi.

— Vrei să-ţi spun ce cred eu, Sammy?

Îi străluceau ochii, şi Sammy începea să înţeleagă de ce verişoara lui înhăţa majoritatea premiilor la şcoală. Era pur şi simplu cea mai ageră la minte dintre toţi.

— Spune!

— Cred că această carte este ceea ce s-ar putea numi o „Carte a Timpului". Ea indică în ce perioadă se află cei care călătoresc. Când am descoperit-o în pivniță, vorbea despre Teba și despre Ramses al III-lea pentru că tu te aflai acolo. Dacă m-aș fi uitat în ea cu câteva ore mai devreme, ar fi fost, fără nicio îndoială, vorba despre mănăstirea de pe insula Iona sau despre Primul Război Mondial.

Samuel era uluit de evidența deducției ei. Bineînțeles! Cartea roșie era un soi de GPS sau de busolă care se cala pe epoca în care aterizau călătorii! O Carte a Timpului!

— Dar, atunci, tata... începu el.

Lili scoase din geanta ei o mică broșură, cu un chip schimonosit pe copertă.

— Numele pe care mi l-ai dat duminică, reluă ea, acela pe care l-ai citit în carte, era într-adevăr Vlad Țepeș?

Samuel o aprobă și luă micul volum pe care ea i-l întindea cu băgare de seamă. Deasupra portretului bărbatului cu chipul strâmbat de o grimasă era acest titlu: *Vlad Țepeș zis Dracula, între mit și realitate.*

— Asta... e o glumă? șopti el, deși cunoștea deja răspunsul.

— Am răsfoit-o întorcându-mă de la școală. Vlad Țepeș nu e deloc o glumă. El este acela care a inspirat povestea lui Dracula. A trăit în secolul al XV-lea.

Samuel deschise broșura la prima pagină: „Vlad Țepeș, fiul lui Vlad Dracul, zis de asemenea Vlad cel care trage în țeapă și Dracula 1428?–1476". Urma o biografie a lui Vlad Țepeș, garnisită cu reproduceri și gravuri fotocopiate. Broșura trebuie să fi fost rezultatul muncii unui elev, căci era printată.

Încă de la primele rânduri, aflai că Vlad Ţepeş a fost principele Valahiei şi că isprăvile lui sângeroase îi dăduseră lui Bram Stoker ideea personajului Dracula.

— După ceea ce este scris aici, continuă Lili, Vlad Ţepeş nu avea nimic dintr-un vampir. Dar era un tip crud, care adora să ucidă oamenii şi care nu stătea nicio clipă pe gânduri să-şi măcelărească duşmanii. De unde reputaţia sa.

Samuel tremura uşor.

— Când am deschis cartea roşie, murmură el, era indicat: „Crime şi pedepse sub domnia lui Vlad Ţepeş". Crezi... crezi că tata s-a dus acolo?

Lili nu răspunse imediat, dar tăcerea ei era elocventă.

— Necazul, reluă ea, este că, de la întoarcerea ta, nimic nu s-a clintit în Cartea Timpului.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că, dacă tatăl tău ar fi schimbat epoca, cartea, probabil, ne-ar fi avertizat: ar fi apărut un nou capitol.

Vocea lui Sam era fără inflexiuni:

— După părerea ta, a rămas blocat acolo?

— N-ar... n-ar fi imposibil, nu crezi? Îţi aminteşti ce se afla pe pagina dublă, în afara titlului?

— Ei bine... nu prea... recunoscu Sam, făcând un efort de memorie. Nu puteam să ghicesc că era atât de important! Era vorba despre torturi şi crime, dar...

— Nu erau ilustraţii?

— Da, acum când îmi vorbeşti despre ele... O gravură a castelului, cred. Da, aşa este, un drum care şerpuia în spatele unui castel.

— Atunci, tatăl tău se află acolo, precizează Lili, pe un ton lugubru.

— Să fie prizonierul lui Vlad Ţepeş?

— Dacă nu ne-am înşelat încă de la început, sunt şanse foarte mari.

Samuel simţi lacrimi de mânie umplându-i ochii şi azvârli cu un gest violent broşura pe pernă.

— Ba ne-am înşelat, asta-i limpede. Nu există niciun motiv ca tata să fie prizonierul acestui... acestui Dracula! De altfel, dacă aşa s-a întâmplat, Cartea Timpului nu ne este de niciun folos aici. Poate că trebuia să o lăsăm acolo, lângă piatră!

Zări mobilul verişoarei lui pe pat şi îl străfulgeră o idee. Mânia îl părăsi dintr-odată.

— Max! Max are desigur informaţii!

— Max?

— Max, un vecin de lângă librărie. Tatăl meu i-a telefonat înainte de a dispărea. Poate că i-a mărturisit ce are de gând să facă. Ori i-a lăsat un indiciu sau un nu ştiu ce! Vom merge să vorbim cu el. Vom profita şi vom trece din nou prin pivniţă, să verificăm dacă nu cumva Cartea Timpului ne arată lucruri noi.

Samuel se ridică, prinzând-o autoritar pe Lili de braţ.

— Vino!

— Dar... Şi dansul meu?

— Am nevoie de tine, Lili. Este vorba despre tata!

Strada Barnboïm era la fel de veselă şi de animată ca de obicei: nicio maşină, niciun trecător, nicio pisică! Samuel apăsă îndelung pe butonul soneriei, pentru a treia oară consecutiv.

— Domnule Max! Domnule Maaax!

— Poate că nu e acasă, sugeră Lili.

— Nici vorbă! E surd ca o oală, da! Domnule Maaax!

În cele din urmă, uşa se deschise lăsând să se vadă un Max într-un halat tocit, cu mustaţa zbârlită şi ochii împăienjeniţi de somn.

— Samuel Faulkner, măi să fie! Şi cine este tânăra aceasta?

— Este verişoara mea, domnule Max.

— Prietena ta? Ei bine, felicitări, băiete, e tare drăgălaşă!

— Nu prietena, verişoara mea, rectifică Sam.

— Roşcată? Nu, nu, îi stă foarte bine aşa, inutil să-şi schimbe culoarea părului. Şi cum o cheamă?

— LILI! zbieră aceasta, roşie ca un bujor.

— Lili e un nume foarte frumos. Dar nu e nevoie să ţipi, nu sunt surd! Nu vreţi să beţi ceva, ca să sărbătorim întâlnirea noastră?

Îl urmară pe Max în bucătărie, unde nimic nu se schimbase de cel puţin patruzeci de ani: masa şi scaunele laminate, frigiderul alb cu forme rotunjite, chiuveta cu robinetele de cupru şi emailul deteriorat, colecţia de farfurii de pe perete — un loz câştigat într-o staţie de benzină —, legumele din plastic îngălbenit de pe etajere.

— Freshh! Vă place?

Era momentul delicat al vizitei. Cu douăzeci de ani în urmă, Max trebuie să fi cumpărat mai multe navete de Freshh, o limonadă aromatizată, o marcă ce dispăruse, din fericire, din galantare. Era probabil singura persoană din lume care încă mai poseda câteva sticle — şi care, mai ales, se încăpăţâna

să le ofere invitaţilor săi. Necazul era că el nu se atingea niciodată de ele: „O să beau mai degrabă un whisky", se scuza el, în general. „Băuturile gazoase nu-mi spun nimic." Numai că nu mai exista nici cea mai mică bulă în Freshh-ul lui din 1978. Şi cum, cu excepţia lui Sam, nu primea niciodată copii...

Max scoase trei pahare din dulap şi le puse pe masă.

— Cred că o să beau mai degrabă un whisky, reflectă el, cu glas tare. Limonada, eu...

Le servi generos dintr-un lichid galben, în care pluteau cristale de zahăr, în vreme ce lui însuşi îşi administră o porţie zdravănă de alcool. Samuel îi făcu semn lui Lili că se putea preface că bea.

— De fapt, Samuel, am observat că librăria e închisă de ceva vreme! Tatăl tău este în concediu?

— Ei bine, domnule Max, chiar despre el voiam să vă vorbesc. Au trecut treisprezece zile de când nu mai avem nicio veste de la el.

— Nu mai aveţi pubele? De treisprezece zile? Asta, băiete, nu prea e practic, dar nu văd ce legătură are cu tatăl tău!

— A DISPĂRUT DE TREISPREZECE ZILE, urlă Sam. ESTE MOTIVUL PENTRU CARE AM TRECUT SĂ VĂ VEDEM!

— Uşurel, băiete! E inutil să te enervezi! Ştiu că sunt cam tare de urechi în ultima vreme, dar... Aşteaptă...

Se ridică şi se îndreptă spre cealaltă parte a salonului. Samuel profită pentru a goli rapid paharul în chiuvetă. Aceasta făcu un zgomot ciudat, ca şi cum ţevile s-ar fi pornit să protesteze cu gâlgâituri puternice.

— Este dezgustător! şuşoti Lili.

— Dar rentează!

Max reveni aducând o cutie mică de lemn, pe al cărei capac era gravat: „Amintire din Acadia".

— L-am adus de la Rustico, se înduioşă el. Am rămas acolo o săptămână cu fratele meu, în 1947. Cea mai frumoasă vacanţă din viaţa mea!

Extrase din cutie un cornet de aramă, care te făcea să te gândeşti la cupa unei trompete şi-l lipi de ureche.

— Dă-i drumul, băiete, acum o să ne şi înţelegem mai bine.

— Tata a plecat de aproape două săptămâni. Ştiu că v-a telefonat chiar înainte de a pleca. Mă întrebam dacă nu v-a mărturisit unde s-a dus.

— Măi să fie! exclamă Max. Au trecut două săptămâni! Şi chiar că mi-a făcut o vizită. Ce mai vizită! O vizită de pomină! A fost în ziua în care mi-a vorbit de vacanţa aceea. Spera să facă nişte afaceri în Statele Unite sau mai ştiu eu ce.

Lili şi vărul ei schimbară o privire plină de subînţelesuri.

— „Şi Samuel", l-am întrebat eu, „merge şi el cu tine?" „Nu", mi-a răspuns el, „mai are câteva săptămâni de şcoală. Dar i-am pregătit o surpriză. Dacă vine cumva să te întrebe de mine, îi vei da asta din partea mea. S-ar putea să-i fie de folos, aşteptându-mi întoarcerea."

Max îşi introduse mâna în cutiuţa căptuşită cu un drapel albastru-alb-roşu, cu o stea galbenă. Extrase de acolo o mică pungă din pânză pe care i-o întinse lui Sam.

— „Dar numai dacă te caută el, Max", a insistat. „Dacă Samuel nu te întreabă nimic, atunci las-o baltă."

Sam desfăcu neîndemânatic şnurul de piele care lega punguţa. O răsturnă în palmă: din ea căzură o monedă şi un jeton, ambele găurite în centru.

— Bingo! exclamă Sam.

Cercetă jetonul care era confecţionat dintr-un material sintetic albastru, un gen de răşină sau de plastic, ca jetoanele de poker. În ceea ce priveşte moneda, aceasta era veche şi tocită, aproape neagră de cât de mult fusese întrebuinţată, dar se distingea încă un soi de şarpe ondulându-se pe partea plină. Samuel îi arătă totul lui Lili.

— Nu v-a spus nimic altceva?

— Sincer să fiu, spuse Max, scărpinându-se în ceea ce-i mai rămăsese din păr, nimic important, în orice caz. Ce sunt şmecheriile astea?

— Păi... sunt pentru o colecţie pe care am început-o. Şi... tata vi s-a părut... normal în ziua aceea?

— Normal? Tatăl tău a fost întotdeauna un tip cât se poate de normal, Sam, pentru asta îmi şi place atât de mult! Dar nu, arăta ca de obicei, poate un pic obosit, nimic mai mult. Prin urmare, nu s-a întors. Aţi anunţat poliţia?

— Este la curent, da.

— Dispărut, repetă Max, întunecându-se deodată la faţă. Ştiam eu bine că nu era o idee bună, casa asta.

— Care casă? Casa *noastră*? De ce nu a fost o idee bună, Max?

— Tatăl tău nu voia să vorbesc despre asta, nici cu tine, nici cu bunica ta, care este o femeie cumsecade. Dar când a venit să se instaleze aici, l-am sfătuit să nu cumpere casa.

— L-aţi sfătuit să nu o cumpere? Dar din ce motiv?

— Nu ţi-a povestit, îmi închipui? În oraş, cartierul are deja o reputaţie proastă. Din această cauză, aici locuiesc mai mult bătrâni, iar negustorii şi-au închis prăvăliile. Dar casa aceasta, casa lui Barnboïm, crede-mă, nu prea există cineva care şi-ar dori să stea în ea.

— Casa noastră, casa lui Barnboïm? se miră Sam. La fel ca numele străzii? Cine era acest Barnboïm?

— Un tip ciudat, de acum vreo sută de ani. Locuia acolo cu o bandă întreagă de ţicniţi, care ieşeau la orice oră noaptea sau ziua, îmbrăcaţi cum le trecea prin cap. Unii veneau, alţii plecau, niciodată aceiaşi. Un adevărat carnaval! Banda lui Barnboïm, aşa li se spunea. Nu cu adevărat răi, dar nişte prezenţe neliniştitoare pentru vecini. Se pare că au avut loc nişte încăierări şi că bătrânul Barnboïm nu se dădea niciodată în lături când era vorba de o bătaie. Cel puţin aşa spune legenda. În orice caz, în cele din urmă, i-au dat străzii numele lui.

— Şi mai ştiţi şi altceva despre acest Barnboïm?

— Nimic! spuse Max, golindu-şi paharul. Era o poamă bună! Tot ceea ce se poate adăuga este că această casă este o casă afurisită.

— Şi cine locuia în ea, înaintea tatălui meu?

— Un soi de nebună, Martha Calloway, care trăia ca o pustnică, mereu cu o puşcă la îndemână. Nici măcar poştaşul nu îndrăznea să sune la uşa ei. Când şi-a dat duhul, în urmă cu doi ani, puţea ca naiba acolo înăuntru. Avea cel puţin cincisprezece câini! Mare curaj a avut tatăl tău să deschidă o librărie într-un asemenea loc!

Bineînțeles că Allan Faulkner nu-și informase niciodată familia în privința acestor „detalii" mărunte. Și asta dintr-un singur motiv: voia casa cu orice preț. Și voia casa pentru că ea adăpostea piatra!

— Vă mulțumesc, domnule Max, piesele acestea două îmi lipseau cu adevărat din colecție! Vă voi da veşti despre tata, de îndată ce voi afla ceva.

Refuzară cu politețe fermă un al doilea rând de Freshh și îl părăsiră pe Max pentru a se duce la Librăria veche.

În interior, vai! nicio urmă a întoarcerii lui Allan. Samuel vru ca Lili să asculte mesajul amenințător pe care îl auzise el pe robot: „OK, Allan, te-am prevenit..." — dar banda fusese ștearsă și înlocuită cu apeluri anodine.

— Bunicul a pus probabil caseta de la zero, presupuse Lili, în cazul în care va suna tatăl tău.

— N-are importanță, oftă Sam, mesajul acela poate n-avea nicio legătură. Ia Cartea Timpului, mă întorc în două secunde.

O lăsă să coboare în pivniță, iar el urcă la etaj, în camera tatălui său. Deschizând unul dintre dulapuri, remarcă mormanul de lenjerie a cărei utilitate crezu că o descoperă, cu întârziere, acum. Două cămăși foarte simple și niște pantaloni de pânză prinși cu un cordon.

Cinci minute mai târziu, se strecura în spatele tapiseriei Doamnei cu licornul, smulgându-i lui Lili un mic strigăt de surprindere:

— Ce e cu pijamaua asta? Vrei să te culci?

— Nu este o pijama, sunt hainele tatei. Nimic mai potrivit pentru o călătorie.

— Nu... nu înţeleg...

— Este doar o ipoteză, dar îmi imaginez că nu te poţi deplasa în timp cu ţesături moderne. Materiale artificiale, sintetice, mai ştiu eu ce... Acesta este motivul pentru care blugii mei şi tricoul au rămas aici ultima dată. E nevoie de haine adaptate epocii. Probabil că tata şi-a făcut îmbrăcămintea asta în vederea unei călătorii. Sunt puţin cam mari pentru mine, dar suflecând mânecile...

Lili nu-şi credea urechilor.

— Sammy! Nu-mi spune că ai de gând să pleci din nou?!

— N-am de ales, Lili. E prizonier acolo, Dumnezeu ştie de câtă vreme! Dacă nu mă grăbesc, se poate întâmpla orice! S-ar putea ca deja să fie prea târziu!

— Dar cum o să procedezi? Cine îţi garantează că o să pici exact în locul cu pricina şi la momentul potrivit?

— Moneda, afirmă Sam, care încerca să se arate mai încrezător decât era cu adevărat. Tata i-a dat-o lui Max ca să-l pot găsi, dacă i se întâmplă ceva.

Flutură rondela de metal, împodobită cu şarpele.

— Sunt convins că datează de pe vremea lui Vlad Ţepeş şi că mă va conduce drept la castelul său. Era, de altfel, adineauri, şi raţionamentul tău, nu?

— Desigur, recunoscu, încurcată, Lili. Dar, odată ajuns acolo? N-ai nicio şansă! Tipul ăla este un nebun furios!

— Voi improviza! Am scăpat eu din ghearele vikingilor şi am mai şi făcut să eşueze un complot în templul lui Ramses. Nu se poate spune că m-am descurcat rău!

— Şi... şi cum te vei întoarce?

— Pentru asta am nevoie de tine, Lili. Trebuie să te gândeşti la mine cât mai des posibil. Nu ştiu prin ce magie, dar asta m-a făcut să mă întorc de acolo. Da, da, datorită ţie am revenit. Este de-ajuns să păstrezi Cartea cu tine şi... Chiar, e ceva nou?

Lili întoarse spre Sam cartea roşie, groasă, pe care o ţinea deschisă: „Teba, oraşul cu o sută de porţi". Nimic nu se schimbase.

— Aceasta este dovada că a rămas blocat acolo, întări Sam. Nu-l pot abandona.

Strânse moneda în pumn şi înaintă cu paşi hotărâţi spre piatra sculptată. Era cu atât mai grăbit să termine, cu cât se temea să nu renunţe, dacă nu acţiona imediat.

— Şi eu? întrebă Lili, panicată. Ce-o să le spun?

— Nimic, nu eşti la curent cu nimic. Dacă te vor întreba, faci pe nevinovata. Haide, luminează-mi cu lanterna!

— Dar bunicul? Şi bunica?

— Altă soluţie nu există, Lili. Dacă aş încerca să le explic, m-ar împiedica să merg acolo. Sau şi mai rău, ar anunţa poliţia. Or, nimeni nu trebuie să ştie nimic.

Se lăsă în genunchi în faţa pietrei, în vreme ce Lili se apropia.

— Este... este un soare? întrebă ea, îndreptând fasciculul luminos spre cerc şi spre gaură.

— Un gen de soare, da. Cred că există o legătură cu arta religioasă egipteană.

— Şi gaura de jos? Nu este pentru a pune ceva în ea? Să aduci un obiect sau...

— Nu ştiu, şopti Sam, care simţea că începe să ezite. Taci acum şi nu veni prea aproape.

Metalul se încălzea în mâna lui, iar vocea verişoarei sale i se părea mai îndepărtată. Se concentră asupra pietrei şi aşeză delicat moneda în centrul soarelui. Acelaşi zumzăit se stârni imediat şi aceeaşi vibraţie ca şi prima oară.

— Sammy? Sammy, mă auzi? striga Lili, ca din partea cealaltă a unui zid. Ar trebui să încercăm să...

Samuel îşi puse mâna pe ovalul de piatră şi, după câteva secunde, o căldură infernală îi explodă în corp.

XII
Ghilda imagiştilor

Samuel înălţă încet capul, reprimându-şi un sughiţ. Pereţii pivniţei dispăruseră. Se afla într-un cimitir sau ceva de genul ăsta, lângă un mormânt cenuşiu, acoperit de un strat gros de zăpadă. Pe piatra funerară nu se zărea nicio inscripţie, dar la baza rotunjită a crucii erau crestate semne familiare: soarele, şănţuleţele, nişa de dedesubt...

— Lili, murmură el, ştergându-se la gură, avea dreptate!

Telefonul verişoarei trona în mijlocul cavităţii. Probabil că depusese acolo primul lucru care-i picase în mână, iar acesta se întâmplase să fie celularul! Samuel îl apucă cu multă băgare de seamă: nu se topise sub efectul căldurii, iar ecranul lui, în continuare aprins, indica *joi, 10 iunie, 17:42.* Dar erau oare data şi ora de aici? Judecând după cerul cenuşiu, după zăpadă şi după vântul îngheţat, era mai degrabă iarnă: telefonul îşi

menținuse setările originale. Samuel se simți tentat să formeze un număr la întâmplare, dar pictograma albăstrie semnala absența rețelei. În orice caz, se dovedise că Lili avusese dreptate: cavitatea servea pentru transportul obiectelor! Iar tatăl lui o utiliza, desigur, pentru a-și aduce cărțile.

Samuel se ridică în picioare. Cimitirul părea pustiu. Nu era mare, cam o sută de morminte cel mult, delimitate printr-un zid și o capelă mică. Dincolo de copacii albiți de omăt, se zărea un val de coline ca niște bulgări de înghețată de vanilie care începuseră să se topească. Nicio urmă de castelul lui Vlad Țepeș, dimpotrivă. Oare moneda cu șarpele îl aruncase într-un loc greșit?

Samuel se îndreptă tremurând spre capelă. În trecere, râcâi zăpada de pe câteva morminte: *Gustav Veken, 1389–1427*; *Petrus van Hoot, 1368–1411*; *Marga Waagen, 1359–1429* și tot așa. Niște nume străine — dar nu-i spuneau nimic —, despre care era incapabil să-și dea seama dacă sunau „valahice" sau nu. Mormântul cel mai recent era din 1429 și, dacă își amintea el bine, Vlad Țepeș se născuse în 1428. Dificil de tras niște concluzii.

Se pregătea să deschidă ușa micii biserici, sperând să se încălzească puțin înăuntru, când auzi un zgomot înăbușit, ca un suspin. Se dădu repede înapoi, ascunzându-se în spatele primului mormânt: un bărbat mai în vârstă, însoțit de o tânără, apăru din sens opus, de după colțul capelei. Erau învești mântați în blănuri și urmele de pe hainele lor lăsau să se presupună că îngenunchează în fața unuia dintre morminte. Bărbatul avea o figură severă, iar chipul tinerei era ascuns sub o năframă. Atunci când și-o dădu la o parte, lui Samuel îi zvâcni inima: era incredibil de frumoasă. Ochi mari, negri, o

piele foarte albă, gura minunat desenată. Sam simţi chiar o oarecare tulburare: era mai în vârstă, desigur, silueta ei se distingea cu greu pe sub veşminte, dar avea ceva din Alicia Todds! Din Alicia lui.

Tatăl ei o cuprinse pe după umeri.

— Nu plânge, Yser, Dumnezeu a vrut să fie aşa.

Samuel se uită la ei cum se îndreptau spre poartă, întrebându-se ce ar fi fost potrivit să facă. Să-i abordeze? Să-i întrebe în legătură cu locul şi epoca în care se afla? În legătură cu castelul lui Vlad Ţepeş? Numai că nu era câtuşi de puţin prezentabil în soiul acesta de pijama, mai ales la o asemenea temperatură! Ar fi fost poate mai indicat să-i urmărească de la distanţă, aşteptând ocazia de a intra în vorbă cu ei?

În momentul acela, din pădurea care se întindea de-a lungul cimitirului, se făcură auzite nişte urlete:

— Sus! Yaah! Sus!

Tânăra scoase un strigăt, iar tatăl ei începu să bombăne:

— Ticăloşi blestemaţi!

Nişte bandiţi?

Samuel nu rămase mult pe gânduri. Se ridică, înşfăcând o piatră de pe alee, şi se repezi să le vină în ajutor. Trei băieţi cam de vârsta lui tăbărâseră asupra bătrânului, lovindu-l cu sete cu ciomegele lor.

— Ţine, gloabă bătrână! Na! Na!

Din doi paşi mari, Samuel ajunse în spatele ultimului dintre ei şi îl izbi destul de tare peste ceafă. Tânărul se prăbuşi la pământ, scăpând din mână toroipanul. Ceilalţi doi se întoarseră spre el şi îl înfruntară, împroşcându-l cu insulte:

— De unde a mai apărut şi rahatul ăsta? O să-ţi crăp capul ca la şarpe.

Cel mai înalt — chiar dacă nu-i ajungea decât până la umăr — se năpusti asupra lui Sam, făcându-l în toate felurile. În mod evident, nu beneficiase de cursurile maestrului Yaku, căci îşi împingea corpul înainte, fără să anticipeze nici cea mai neînsemnată ripostă a adversarului său. Or, tehnica judoului consta tocmai în a întoarce asupra agresorului energia şi puterea pe care le utiliza acesta asaltându-te. Samuel ridică braţul pentru a se proteja şi îşi arcui şoldul în faţă, în loc să dea înapoi. Surprins, golanul se împiedică de coapsa lui şi făcu o tumbă în zăpadă pe care Samuel o însoţi cu o lovitură zdravănă cu piciorul în rinichi. Fără a mai aştepta reacţia celui de-al treilea, înşfăcă reteveiul şi începu să îl învârtă deasupra capului aşa cum îl văzuse făcând pe maestrul Yaku la antrenamentul de kendo — căci maestrul Yaku preda şi arta de a lupta cu un baston. Mica haimana dădu un pas înapoi, impresionat de această nălucă albă, a cărei armă spinteca şuierând aerul. Făcu ochii mari, după care o zbughi spre pădure, ajuns curând din urmă de cel mai înalt. Nu mai rămase decât cea de-a treia puşlama, cu nasul îngropat în zăpadă.

— Tată! exclamă Yser, repezindu-se spre el.

— Încheietura mâinii, scrâşni acesta. Mi-a sfărâmat încheietura mâinii!

Ea îl ajută să se ridice, în vreme ce Sam verifica dacă vagabondul mai respiră încă. Era doar ameţit de lovitură şi cu siguranţă avea să rămână cu o migrenă teribilă.

— Derbedei afurisiţi, mârâi bătrânul. Dacă nu erai tu, băiete...

Îl cântări pe Sam din creştet până-n tălpi, cu un amestec de recunoştinţă şi de uimire.

— Dumnezeu mi te-a scos în cale! Dar pot să te întreb ce ţi s-a întâmplat de eşti înveşmântat astfel?

— Am... am fost la rândul meu atacat, minţi Sam. Erau mai numeroşi, mi-au luat hainele.

— Atunci, ia-ţi-le înapoi de la flăcăul ăsta, aşa e drept!

— E frig, ripostă Sam, care simţea cum îi amorţesc degetele. Dacă îl las dezbrăcat...

— Nu-ţi face scrupule, băiete! Complicii lui pândesc pe undeva prin spatele copacilor. De îndată ce vom pleca noi, vor avea grijă să-l pună la adăpost.

Samuel ezită, după care cedă în faţa argumentelor bătrânului. Luă încălţările banditului şi vesta lui de lână, dar îi lăsă jerseul gros şi pantalonii.

— Iată o hotărâre înţeleaptă din partea ta, îl asigură bărbatul înfofolit în blănuri. Şi dacă nu îţi strâng mâna, permite-mi, cel puţin, să mă prezint: Baltus, Hans Baltus, din ghilda imagiştilor. Îţi rămân îndatorat. Şi ea e fiica mea, Yser.

Tânăra îşi înclină uşor capul, continuând să îşi susţină tatăl. De aproape, era şi mai fermecătoare, cu o licărire sprinţară în ochi şi câteva bucle blonde care-i scăpau de sub pălărie. Întoarse totuşi privirea, ceea ce probabil că i se părea mai potrivit în prezenţa unui străin. Baltus păru să remarce tulburarea lui Sam, căci începu să vorbească mai tare:

— Să nu rămânem aici, prietene, s-ar putea ca netrebnicii ăştia să se fi dus să aducă întăriri. Te îndrepţi spre oraş?

— Păi... spre oraş, da...

— Ei bine, va fi o plăcere pentru noi să te invităm la cină. Îţi datorăm măcar atât, nu-i aşa?

Îl lăsară pe tâlhar în urma lor şi o apucară pe drumeagul noroios care şerpuia prin pădure. Hans Baltus îşi legase braţul stâng cu o eşarfă şi continua să tune şi să fulgere împotriva bandiţilor de tot felul.

— De cum treci dincolo de zidurile oraşului, nu mai eşti în siguranţă. Este şi din pricina acestei căsătorii, desigur. N-ar trebui să mă plâng, dar... Sunt atâţia oşteni în Bruges, încât toţi vagabonzii şi şnapanii şi-au luat tălpăşiţa. Acum dau târcoale prin împrejurimi, pândind primul călător care le iese în cale.

„Bruges", reflectă Sam. Numele nu-i aducea aminte de nimic. Castelul lui Vlad Ţepeş se afla la Bruges? Respiră adânc şi aerul i se păru aproape sărat.

— M-ai putea întreba, continuă Baltus, de ce ne-am aventurat dincolo de metereze! Cimitirul este foarte departe, o ştiu prea bine. Dar sărmana mea soţie era foarte legată de locul acesta. Venea adesea în copilărie, bunica ei aici a fost înmormântată. În ceea ce o priveşte... se face un an de când odihneşte aici.

Glasul i se stinse într-un suspin, iar Yser se refugie din nou în năframa ei.

— Îmi pare rău, murmură Sam.

— Dar tu? reluă Baltus. Ai venit să-ţi vizitezi unul dintre morţii tăi?

— Ei bine, într-o oarecare măsură, da.

— Într-o oarecare măsură?

Sam se obişnuise cu acest gen de întrebări. Cel mai bine era să inventeze o poveste destul de vagă, care să suscite, dacă era posibil, puţină milă, fără să-l facă totuşi să devină suspect.

— Nu pot spune că o cunoşteam cu adevărat. Marga Waagen este o verişoară îndepărtată a tatălui meu. (Era unul dintre numele pe care le citise în cimitir.) Nemaiavând familie, am venit la Bruges să o văd.

— Pe bătrâna Marga? Dar a murit de câteva luni! Nu ştiai?

— Am aflat astăzi.

— După câte ştiu eu, adăugă Hans, trăia singură şi nu era deloc bogată: nu vei găsi niciun descendent al ei pe-aici. Era, cred, originară din est, din Malines. Aşa este?

— Din... din Malines, chiar aşa. De acolo vin şi eu.

— Soseşti din Malines, afli de moartea mătuşii tale şi, pe deasupra, mai eşti şi atacat. Iată, hotărât lucru, o tristă înşiruire de întâmplări.

— Aşa... aşa este.

Ajunseră la marginea pădurii şi oraşul se concretiză dintr-odată în faţa privirilor uluite ale lui Sam: o navă de piatră brăzdată de mii de acoperişuri înzăpezite, înconjurată de ape şi de mori, care părea suspendată între cerul din ce în ce mai întunecat şi linia orizontului dincolo de care se ghicea marea. Două corăbii mari, cu forme rotunjite şi pânze rectangulare, păreau să alunece până sub ziduri, escortate de stoluri de pescăruşi ce se roteau în zbor. Ţesături colorate atârnau de metereze, iar făclii impresionante luminau avanpostul, descoperind o activitate intensă: se descărcau butoaie şi coşuri destinate aprovizionării oraşului. Curios era că toată această activitate se desfăşura aproape fără zgomot, înăbuşită parcă de mantia groasă de omăt. Un miraj îngheţat, îşi spuse Sam, o iluzie de iarnă.

În apropiere de primul pod, totuşi, zarva se revărsă şi deveni cât se poate de vie. Trecură printr-o poartă fortificată şi clipiră din ochi din pricina luminii torţelor. Zeci de oameni transbordau încărcătura de pe un vas în întregime din lemn şi frânghii, în ambarcaţiuni mai mici, cu o surprinzătoare economie de vorbe şi de gesturi. Doar câţiva şefi de echipaj îşi făceau auzite glasurile:

— Mai repede, băieţi! Contele vrea vânatul ăsta în bucătăriile lui la opt! E un banchet de logodnă diseară!

— Scrumbiile mele, nepricepuţilor, vedeţi să nu-mi răsturnaţi scrumbiile!

— Treizeci de baloturi de postav de descărcat, treizeci! Am nevoie de zece hamali!

Se strecurară printre butiile şi pachetele legate cu sfoară, până la o barcă lungă care-şi desfăcea parâmele. Baltus strigă la matroz:

— Hei, meştere pilot! Eu sunt Hans Baltus din ghilda imagiştilor! Am nevoie de cineva care să mă lase pe cheiul Sainte-Anne, împreună cu ai mei. Este în drumul tău?

— Imagiştii se bucură de întregul meu respect, se înclină celălalt. Urcaţi, o să vă duc până la Sainte-Anne!

Luară loc cum putură în mijlocul încărcăturii, în vreme ce marinarul şi fiul său îşi înfigeau prăjinile în apă şi o porneau de-a lungul canalului. Baltus se aşeză pe una dintre butii şi îi şopti la ureche lui Sam:

— Încă nu mi-ai spus cum te cheamă.

— Păi, Samuel... Samuel Waagen.

— Şi este pentru prima oară când vii la Bruges, Samuel?

— Speram să obţin un ajutor din partea mătuşii mele.

— Altfel spus, nu cunoşti pe nimeni?

Samuel încercă să profite de ocazie:

— Înainte de a trece în nefiinţă, tata mi-a pomenit de un anume Vlad Ţepeş care ar locui prin împrejurimi. Dar nu ştiu unde...

— Vlad Ţepeş? N-am auzit niciodată vorbindu-se despre el. Şi bagă de seamă că sunt mulţi străini pe-aici: englezii care ne aduc lâna lor, italienii care o cumpără, nemţii care fac negoţ cam cu de toate, francezii, spaniolii, care se îmbulzesc la târgurile noastre, şi burgunzii, desigur, care aparţin suitei contelui. Dar Vlad Ţepeş... numele acesta nu-mi spune nimic.

Samuel se înghesui pe butoi. De o bună bucată de vreme începuse să fie asaltat de mari îndoieli, şi iată că Baltus îi confirma temerile: nu se afla în locul potrivit şi nici în epoca potrivită. Bruges se situa evident în Europa de Vest, în vreme ce Valahia era mult mai departe în est. Şi chiar dacă, printr-o minune, reuşea să ajungă acolo, sosea cu douăzeci şi cinci sau treizeci de ani prea devreme: Vlad Ţepeş era doar un copil de ţâţă!

— Dacă doreşti, casa mea îţi este deschisă, îi propuse bătrânul, până când vei hotărî ce vrei să faci de-acum încolo. Se găseşte de lucru prin locurile astea, cel puţin pentru un băiat curajos. Mai ales cu ocazia sărbătorilor ăstora. Ştii că se află la Bruges chiar contele Filip şi că s-a căsătorit, nu-i aşa?

— Păi... nu am dat nicio atenţie acestui fapt.

— Cu Isabella de Portugalia. Căsătoria a fost celebrată săptămâna trecută. Tot oraşul este în sărbătoare, dacă rămâi, te poţi desfăta privind turnirurile şi te poţi ospăta împărăteşte.

Dar în ceea ce priveşte un culcuş, tare mă tem că nu vei găsi niciunul cinci leghe în jur. Aşa că cel mai bine pentru tine ar fi să-mi calci pragul.

Urcând pe canal, barca trecu pe lângă o a doua incintă, de unde răzbătea o melodie jucăuşă şi râsete.

— E zarvă mare acolo, în pieţele mari din centru, îl informă bătrânul. Prea multă lume, prea mult zgomot... Din fericire, fiica mea şi cu mine locuim într-o parte ceva mai ferită a oraşului. Vino, am ajuns.

— Sainte-Anne! anunţă marinarul.

Traversară cheiul alunecos şi nu îndeajuns de luminat. Hans se plânse atunci când se folosi de încheietura mâinii:

— Nemernicii ăia erau gata să mă lase ciung! Nu e totuşi momentul potrivit! Haide, să ne grăbim, avem nevoie de un foc zdravăn să ne încălzim oasele.

Străbătură o străduţă rece şi ajunseră la casa lui Baltus, unde le deschise o slujnică mare cât uşa. Nu păru deloc încântată la vederea lui Sam şi de-abia catadicsi să mormăie un „Bună seara". În ceea ce-l priveşte, acesta rămase surprins de mirosul puternic care se degaja din interior: de camfor sau eucalipt. Ceva care semăna în orice caz cu pomada cu care se fricţiona bunica atunci când suferea de bronşită.

— Bonă, pregăteşte patul de lângă atelier pentru acest tânăr.

— Este un nou ucenic? se interesă ea, părând uşor agasată.

— Consideră-l astfel. Dar, mai întâi, o să ne serveşti cina în faţa căminului. Am îngheţat. Şi adu-mi un bandaj, trebuie să-mi leg braţul înainte să se umfle prea tare.

Yser o conduse pe slujnică spre scară, explicându-i că avuseseră parte de o întâlnire nefericită în cimitir şi că, fără Sam...

— Pe aici, băiete, vreau să-ţi prezint noul tău cuib. Nu este mare, dar e mai bine decât să dormi afară.

I-o luă înainte pe culoar, până la o uşă deasupra căreia se afla un blazon înfăţişând trei bărbaţi în genunchi, plecându-şi capul în faţa celui de-al patrulea care stătea în picioare, cu mâna întinsă.

— Este blazonul ghildei imagiştilor, îi explică Baltus. Personajul din dreapta este Sfântul Luca, patronul nostru. Îi binecuvântează pe cei trei reprezentanţi ai meseriei: şlefuitorul de oglinzi, miniaturistul şi pictorul. Se recunosc, de altfel, uşor obiectele înşirate pe jos: o oglindă, o carte împodobită şi nişte pensule. În ceea ce mă priveşte, adăugă el, cu mândrie, eu fac parte din a treia categorie, cea mai nobilă, a pictorilor.

Samuel, care era îngheţat până la oase, simţi cum îl învăluie o undă de căldură. Ghilda imagiştilor. Imagişti, creatori de imagini. Nimerise la un pictor!

— Extraordinar, exclamă el.

— Nu-i aşa? se umflă în pene Baltus. Apreciezi pictura?

— Eu... Da.

— În cazul acesta, să intrăm.

Împinse uşa şi mirosul deveni şi mai intens. Înăuntru se afla o masă mare, acoperită de cupe, pensule, mojare pentru amestecat culorile şi de diverse unelte pentru pregătit tablourile. Două şevalete încadrau fereastra înaltă, dintre care unul cu un portret neterminat al lui Yser. La dreapta, acolo unde parfumurile erau mai puternice, pe un soi de maşină de gătit stăteau mai multe cazane de diverse mărimi, pline cu lichide negre şi vâscoase.

— Sunt lacurile mele, îl lămuri Baltus, o să-ţi prezint în detaliu reţeta, dacă te interesează. Iar tabloul la care lucrez, cel de acolo, este portretul fiicei mele. Contele a organizat un concurs pentru a alege pe acel membru al ghildei care va avea onoarea să o picteze pe tânăra lui soţie. Îndrăznesc să sper că această modestă operă îi va reţine atenţia.

— E minunată, şopti Sam, cu gândul mai degrabă la model, decât la reprezentarea acestuia.

— Cu atât mai bine, cu atât mai bine! Mai ales că este şi o sumă frumuşică în joc, care nu mi-ar strica deloc. Dacă cel puţin l-aş putea termina la timp. Ah! Am ajuns, continuă el, îndreptându-se spre partea din spate a atelierului.

Deschise uşa unei încăperi mici care servea drept debara, cu mobilierul strâns grămadă şi un pat sub o lucarnă în formă de ochi de bou.

— Bona o să ţi-o pregătească aşa cum trebuie, nu-ţi face griji. Aici îmi găzduiam ucenicii pe vremea când atelierul mergea mai bine. De la moartea soţiei mele, vai! nu prea îmi mai dă inima ghes să-i formez pe tineri. Mai degrabă sunt tentat să încerc noi preparate cu pigmenţii şi uleiurile mele, decât să mă aşez în faţa şevaletului. De aceea este important concursul acesta: trebuie să fac dovada că Hans Baltus nu se află la începutul carierei! În primul rând, mie însumi! Şi cred că sunt destul de aproape de a reuşi, adăugă el, cu un aer de conspirator.

În clipa aceea, Yser năvăli în atelier cu un vas de gresie şi un teanc de feşe în mână.

— Braţul tău, tată. Am adus şi un balsam pentru tendon.

Samuel o privea în vreme ce se ocupa de tată, fascinat de frumuseţea ei şi de tulburătoarea asemănare cu Alicia Todds.

Yser îşi scosese pălăria şi părul ei blond i se revărsa acum în cascadă pe umeri. Nu avea forma feţei Aliciei, ochii ei erau mai puţin migdalaţi, dar în rest, culoarea lor, conturul atât de delicat al nasului, gura aceea amuzată şi dinţii aceia atât de albi... Destul ca să te bage-n boală!

În timpul cinei care urmă — carne fiartă de oaie, garnisită cu morcovi şi pâine ţărănească —, Sam rămase voit tăcut. Din prudenţă, în primul rând, căci nu ţinea nici să iasă în evidenţă, nici să se trădeze, dar mai ales pentru că dorea să o admire în voie pe tânără. Nici ea nu spunea mare lucru, mulţumindu-se să dea din cap la poveştile pe care le depăna tatăl ei şi evitând cu grijă să se întoarcă spre Sam. La sfârşitul mesei, acesta se hotărî să pună întrebarea care îl preocupa de când îşi dăduse seama că trebuia să revină cât mai repede în epoca lui:

— Vorbeaţi de o slujbă, mai devreme. Aveţi idee de unde aş putea să o obţin?

— La Portul de vinuri, desigur. Au întotdeauna butoaie de cărat. Îţi voi arăta mâine locul, dacă vrei.

— Şi plătesc bine? Vreau să spun în monede, în bani buni?

— Buni, buni. Te plătesc ca pe un hamal, în funcţie de munca efectuată. Dar te avertizez că munca începe la 6 dimineaţa şi că, dacă nu vrei să ratezi angajarea, ar fi mai bine să te culci devreme. Te voi trezi în zori, dacă n-ai nimic împotrivă. La vârsta mea, oricum eşti în picioare cu noaptea în cap.

Samuel îi mulţumi lui Baltus şi-i adresă lui Yser un zâmbet pe care îl spera plin de căldură. Odată ajuns în camera lui, se dezbrăcă şi trase pe el vechile veşminte de noapte pe care slujnica i le lăsase pe pat, nu fără să-l facă să simtă că prezenţa lui era pentru ea o povară în plus. Se strecură sub pătură şi se

concentră asupra celei mai bune metode de a dibui moneda care să-i permită să se întoarcă acasă. La prima vedere, Bruges era un oraş important, nu se compara cu insula Iona sau cu satul Set-Maat. Era, prin urmare, ca şi cum căuta acul în carul cu fân. Deşi, dacă stătea să se gândească bine, în cursul celor trei călătorii precedente, moneda nu se aflase niciodată foarte departe de piatra sculptată: pe insula Iona, era ascunsă într-o grotă naturală, la câteva sute de metri de golfuleţul Colum-Chill. La Fleury, în timpul războiului, caporalul Chartrel fusese rănit la o distanţă de câteva case de piatră. În ceea ce-l priveşte pe Ahmusis, fiul lui Setni, acesta tocmai inspecta mormântul tatălui său — cu scarabeul pe deget —, atunci când apăruse Sam. Se putea oare deduce de aici că proximitatea monedei — sau a medaliei, sau a bijuteriei — era o condiţie absolut necesară pentru activarea pietrei sculptate? Că, dacă cele două nu erau „reunite" în acelaşi perimetru, nu exista posibilitatea accesului într-o epocă? Era o ipoteză. Ceea ce însemna că moneda de care avea nevoie era ascunsă undeva în împrejurimile cimitirului. Sau în partea unde se aflau tâlharii. Sau în partea unde se aflau Baltus şi fiica lui. Dar aceasta nu era o certitudine. Se putea ca toate monedele din Bruges să fie găurite? Sau măcar unele dintre ele? Mâine avea să se lămurească.

Sam era pe punctul să sufle în lumânare şi să se cufunde în somn, când îşi aduse aminte de celularul lui Lili. Îl scoase din buzunarul pantalonilor unde îl ascunsese cu conştiinciozitate şi examină ecranul: *joi, 10 iunie, 18:37.* Doar o oră în plus. O oră scursă în epoca lui, faţă de şase sau şapte petrecute la Bruges. Telefonul continua să măsoare timpul lui de origine!

Parcurse diversele meniuri să vadă dacă acestea nu conţineau şi alte surprize. Internet, jocuri, fotografii, sonerii, mesaje, calculator, calendar, G.P.S. — Rudolf dăduse probabil o mică avere pe această bijuterie. Sam încercă G.P.S.-ul — pentru a-i indica poziţia exactă în care se afla —, dar logicielul* de reperaj nu vru să funcţioneze. La urma urmei, se afla cu şase secole înaintea inventării sateliţilor. Navigând în reglaje, declanşă din eroare soneria — *Sper că va fi cumiiinte! Oh! da...* — pe care trebui să o înăbuşe sub aşternut. Nu mai lipsea mult ca Baltus să debarce în încăpere şi să-i ceară numele grupului şi titlul single-ului! În vremea asta, cuvintele cântecului îi răsunară curios în urechi, ca şi cum aproape că s-ar fi înstrăinat de limba lui maternă. Creierul său se obişnuise într-un mod cât se poate de remarcabil cu sonorităţile în *kerk, brugge, zwyn* şi altele pe care le auzise toată după-amiaza. Unul dintre numeroasele mistere ale magiei egiptene, fără îndoială.

Intră apoi în galeria de fotografii numerice stocate în celular. Era o mare indiscreţie din partea lui, dar împrejurările o cereau. Majoritatea clişeelor erau consacrate jucăriei fetiş a verişoarei sale, un soi de câine, parcă din pluş, cu blana cenuşie rasă, botezat Zan, pe care ea îl fotografiase pe toate feţele şi din toate părţile: Zan îmbrăcat într-un sac de plastic şi cu o caschetă de ploaie, Zan aşezat pe scaunul de la toaletă... Nu se putu împiedica să nu zâmbească. Ar fi dat mult, în clipa aceea, să poată strânge animalul în braţele lui. Mai erau şi trei autoportrete ale lui Lili, luate prea de aproape şi prost

* Logiciel sau aplicaţie: un ansamblu de programe care permite unui sistem informatic să prelucreze o bază de date.

încadrate, cu nasul şi obrajii deformaţi, mult măriţi. Sam simţi două lacrimi urcându-i în ochi. Lili...

Închise telefonul, căci era mai bine să nu se lase năpădit de blues. Şi apoi i se păru că aude un zgomot dinspre intrare. Se ridică în vârful picioarelor şi traversă atelierul cu lumânarea în mână. Trebuia să fie trecut de miezul nopţii, în mod normal toată lumea dormea dusă. Ieşi pe coridor şi îşi ţinu respiraţia. Nimic suspect. Înaintă până la uşă: zăvorul nu era pus. Oare, pentru a permite cuiva să intre sau să iasă? La ceasul acela din noapte şi cu o asemenea zăpadă... Samuel apăsă încet pe clanţă şi aruncă un ochi în exterior. Dinspre casă porneau nişte urme de paşi care se pierdeau pe strada pustie.

XIII
Hârciogii din Bruges

— Samuel... Samuel Waagen!

Samuel era departe, în cel mai adânc abis al oboselii şi al somnului. Deschiderea ochilor reprezenta pentru el un efort supraomenesc.

— E ora, băiete!

Avu nevoie de câteva secunde ca să recunoască chipul aplecat deasupra lui, cu o lumânare în mână. Baltus... Yser... Bruges...

— Hopa sus! O să ratezi angajarea!

Samuel avea gura cleioasă, muşchii amorţiţi şi creierul la fel de vioi ca o farfurie de piftie.

— Angajarea, repetă el, mecanic.

În cele din urmă, se ridică, se îmbrăcă şi se alătură bătrânului în semiobscuritatea din sufragerie. O oală aburindă era aşezată pe masă, lângă nişte felii de jambon uscat, brânză şi un codru de

pâine albă. Un foc îmbietor ardea în cămin, şi Baltus îi împinse în faţă o cană de metal, cu un lichid negru şi parfumat.

— Bea asta, o să te încălzeşti.

Samuel sorbi o înghiţitură din ceea ce părea să fie o cafea bine prăjită, cu iz de scorţişoară. O băutură ciudată, dar nu neplăcută.

— Ce vă mai face încheietura mâinii?

Baltus îşi scutură mâna bandajată.

— Mă face să sufăr, sper că nu este ruptă. O să profit de faptul că merg cu tine în oraş şi o să-i fac o vizită doctorului meu.

— Veţi mai putea să pictaţi? îl întrebă Sam, strecurând o felie de jambon şi una de brânză între două bucăţi de pâine.

— Va trebui! Am de terminat portretul fiicei mele, iar întrecerea este peste două zile! Ai un mod curios de a mânca, Samuel Waagen, adăugă el, văzându-l muşcând cu poftă din sendviciul lui improvizat.

— Este... mmm!... este un obicei... mmm!... pe care l-am deprins la Malines, îl asigură Sam. Există totuşi ceva bizar în această afacere... mmm!... remarcă el. Vreau să spun, apropo de tâlharii de ieri... mmm! Ce voiau ei, de fapt?

— Ei bine, să mă jefuiască, presupun. Ce să vrea nişte hoţi, dacă nu să fure?

— După câte am înţeles, cei care m-au atacat după-amiază căutau un obiect destul de special. O monedă sau o bijuterie, cred, cu o gaură în mijloc.

Pândi cu atenţie reacţia lui Baltus, dar acesta se arătă mai mult amuzat, decât interesat:

— O gaură în mijloc? Înseamnă că nu este vorba de un obiect de valoare, dacă artizanul care l-a confecţionat şi-a

economisit astfel materialul şi truda! De altfel, s-au mulţumit cu veşmintele tale, nu-i aşa? Pentru că se întâmplă să se descotorosească de victimele lor, ştii tu... Aşadar, nu se poate spune că am avea de ce ne plânge prea tare nici tu, nici eu.

Samuel dădu din cap: Baltus păru să nu ştie nimic despre moneda perforată. Sau, altfel, era un bun actor. Sam înghiţi restul tartinei lui şi, zorit de bătrân, se grăbi să îmbrace paltonul cu guler de blană pe care pictorul îl păstra pentru ucenicii săi. Îl urmă apoi pe strada înzăpezită, unde primele raze ale soarelui răzbăteau cu greutate printre norii cenuşii. Totul era rece şi nemişcat, ca în decorul unui film fantastic. Ai fi putut crede că ai de-a face cu minuţioasa reconstituire a unui sat medieval, cu casele sale înalte şi înguste, cu acoperişurile ascuţite, cu decoraţiunile gotice şi cu bârnele de lemn de-a curmezişul pereţilor. Traversară un pod cu două arcuri, sub care dormeau lebede, cu ciocul ascuns în pene, şi pătrunseră în interiorul incintei oraşului Bruges. Ajunseră apoi în inima oraşului — centrul era încă şi mai compact construit decât cartierul Sainte-Anne. Casele erau înghesuite unele în altele şi păreau să se încline pentru a se admira mai bine, oglindindu-se în canal. Silueta masivă a turnului cu clopot, care era mândria locuitorilor din Bruges, se înălţa deasupra clădirilor albe de omăt ca o santinelă protectoare. Baltus se lansă în istoria construirii lui, dar, fascinat de tot ceea ce vedea, Sam nu îi dădea nicio atenţie. Urmară o înşiruire de străduţe pustii, dădură ocol unei pieţe acoperite de corturi — acestea îi adăposteau pe slujitorii din suita contelui — şi ajunseră în sfârşit la Portul de vinuri. Dacă restul Bruges-ului se odihnea după petrecerile din timpul nopţii, negustorii şi hamalii forfoteau deja,

pregătind desfătările zilei. O duzină de ambarcaţiuni erau ancorate la chei, şi se discuta aprins în jurul butoaielor. Baltus se apropie de un bărbat care purta un fes roşu şi descria cercuri largi cu bastonul lui.

— Salut, stăpâne al portului. Iată unul dintre ucenicii mei care caută de lucru. Ai putea să-i dai ceva să muncească în zilele astea de nuntă?

Stăpânul portului îl cântări pe Samuel cu priviri experte.

— Ucenicul tău nu e croit să care. E aşa de plăpând, de parcă n-ar fi mâncat de o săptămână! Încearcă să clinteşti un pic butoiul ăsta, băiete...

Îi arătă un butoiaş pe care un vlăjgan vânjos tocmai îl rostogolise pe pavaj. Samuel se aplecă, înconjură butia cu braţele şi, străduindu-se să pară în largul lui, încercă să o ridice. Se lăsă repede păgubaş: cântărea cât un măgar mort şi refuza să se mişte din loc măcar un centimetru. Ceilalţi hamali care făcuseră roată în jurul lui râdeau cu gura până la urechi.

— S-ar spune că ucenicul tău de-abia dacă-i în stare să-şi poarte capul, prietene, îl luă peste picior omul cu fes roşu. Dar, dacă n-are braţe, poate că are picioare. Îmi lipseşte un *kranekind,* un băiat pentru macara. Plata este mai mică, dar efortul va fi mai pe potriva lui.

Samuel examină strania construcţie din scânduri care se ridica deasupra părţii stângi a cheiului şi pe care la început o luase drept un eşafod. Semăna cu o găină căreia i-ar fi fost retezat capul, grasă şi cu un gât din ce în ce mai subţire în partea de sus. În realitate era vorba despre o macara de lemn, ale cărei odgoane plonjau pe vapoare pentru a scoate de acolo încărcătura.

Era acţionată de un tambur mare, care se învârtea în loc şi pe care doi băieţi îl puneau în mişcare mergând în interior.

— Cât plăteşti? se interesă Baltus.

— Cinci dinari pentru o jumătate de zi, dacă nu e prea leneş, răspunse stăpânul portului.

Baltus îl întrebă pe Sam din priviri. Acesta habar n-avea ce ar putea reprezenta cinci dinari, dar, decât să dea înapoi, aprobă din cap.

— Ne-am înţeles pentru o jumătate de zi, conchise Baltus. Dacă munca îi convine, se va întoarce aici după-amiază. Îmi închipui că ştii să ajungi înapoi la casa mea, Waagen, nu-i aşa?

Samuel răspunse din nou afirmativ, apoi înregistră cu atenţie dispoziţiile şefului portului: era suficient, îi explică acesta, dacă cei trei băieţi mergeau cu acelaşi pas în interiorul tamburului, având grijă să nu se lase duşi de viteză şi să nu se dezechilibreze în momentul încetinirii. Dacă se descurca bine, avea să fie oprit pentru o săptămână.

Samuel aşteptă să se oprească macaraua şi intră prin lateral în cilindru. Cei doi noi tovarăşi ai lui îl salutară cu un mormăit, şi Sam băgă de seamă că, în ciuda frigului, curgeau apele pe ei. La semnalul şefului, începură toţi trei să tropăie în cadenţă, acţionând roata prin simpla mişcare a picioarelor lor.

— Bine, băieţi! Toţi împreună! strigă bărbatul cu fes roşu.

La început, părea să fie floare la ureche: Samuel nu avea decât să-şi adapteze ritmul la acela al celorlalţi doi *kranekinderi* — copiii macaralei —, căci în rest se mişca la fel de bine ca şi ei. După un sfert de ceas, totuşi, atenţia îi fu atrasă de mecanismul maşinii, un joc complex de frânghii şi de scripeţi care

produceau un zgomot infernal deasupra lor. Încălțările îi alunecară atunci între două scânduri și simți cum îi fuge pământul de sub picioare, înainte de a fi învârtit ca un maldăr de lenjerie într-o mașină de spălat. Din fericire, stăpânul portului nu întârzie să ceară o pauză, timpul necesar pentru manevrarea bărcilor. Cei doi tovarăși ai lui răsuflară adânc, trăgându-și sufletul, în vreme ce Sam se ridică anevoie.

— Este pentru prima oară când faci treaba asta, nu-i așa? îi aruncă unul dintre băieți, al cărui ochi stâng era pe jumătate închis (o rană, o malformație?).

— Chiar așa, spuse Sam, masându-și șalele.

— Ai grijă să n-o mai zbârcești, altfel o să-ți luăm noi toți banii, îi zise el, rânjind.

— Păi da, adăugă celălalt, era al'ceva cu Melchior. El, cel puțin, se ținea bine pe catalige.

Primul ridică din umeri.

— Numai că, după cât de tare și-a paradit tărtăcuța, n-o să-l avem prea curând printre noi. Se pare că are o gaură cât pumnul și i se vede creierul!

Samuel ciuli brusc urechile.

— O gaură în țeastă? Da' ce-a pățit?

— S-a bătut, după câte se povestește. Sau, mai degrabă, a fost atacat pe la spate, cu un pietroi.

— Cu un pietroi, repetă Sam, copleșit.

— Crede-mă că, dacă ne cade-n mână porcul care i-a făcut pocinogul ăsta... Melchior are mulți prieteni!

— Înțeleg, aprobă Sam, pe tonul cel mai detașat cu putință. Și... acum e la spital?

— Melchior la spital? De ce nu cu caraliii, cum eşti şi tu? Nu, aşa cum ţi-am zis, are o droaie de amici.

Cel pe jumătate chior îi aruncă o privire — o jumătate de privire — de un soi ostil.

— Ţi-ar plăcea şi ţie să-i vezi creierul, asta e?

— Ei nu, sigur că nu, se apără Sam. Spuneam şi eu aşa.

— Atunci ai face bine să nu-ţi mai răceşti gura de pomană: avem de descărcat încă o barcă.

Şeful portului pocni din degete şi cei trei *kranekinderi* trebuiră să-şi reia mersul lor absurd şi fără sfârşit în interiorul tamburului. Hârciogii din Bruges!

După trei sau patru ore de astfel de regim, cu picioarele şi degetele de la picioare zdrobite de oboseală, Sam putu în sfârşit să se smulgă din roata infernală: dimineaţa de muncă luase sfârşit, nu mai era nicio ambarcaţiune de golit şi toate încărcăturile de butoaie îşi aflaseră destinatarul. Îi lăsă pe cei doi tovarăşi ai săi să-şi încaseze ei primii banii, apoi înaintă spre omul cu fes roşu. Acesta făcu mutre.

— Ei... Ai noroc că ăştia doi îşi cunosc meseria, altfel nu te-aş fi păstrat. Eşti prea încet şi prea neîndemânatic! Pentru osteneală, le-am dat un dinar mai mult fiecăruia. Un dinar de-al tău, desigur.

Îşi afundă mâna în buzunar şi scoase de acolo trei rondele amărâte de metal pe care i le întinse. Sam era mai puţin decepţionat de evidenta lui rea-credinţă decât de absenţa găurii în mijlocul monedelor.

— Staţi puţin! Dacă mă întorc aici la amiază, aş putea primi o altă monedă? O monedă găurită, de pildă? Chiar dacă trebuie să lucrez mai multe zile?

Stăpânul portului păru descumpănit.

— O monedă găurită? Cum aşa, o monedă găurită? S-ar zice că nu eşti de prin părţile noastre. Nici bănuţul, nici dinarul de Bruges nu au avut vreodată gaură. Cu atât mai puţin livra! Dacă ai nevoie de bani străini, trebuie să te duci la cei care se ocupă cu schimbatul banilor. Oamenii ăştia manevrează toate monedele imaginabile, chiar şi pe cele mai bizare!

— Cei care se ocupă cu schimbatul banilor?

— Cei care se ocupă cu schimbatul banilor, da, în Piaţa Bursei! N-o să-mi spui că habar n-ai de cei care se ocupă cu schimbatul banilor...

Tonul lui deveni suspicios.

— Cei care se ocupă cu schimbatul banilor, exclamă Sam, firește! Piaţa Bursei! Ce prost sunt!

Şeful portului oftă şi-i întoarse spatele pentru a-i răspunde unuia dintre hamali. O clipă, Sam se simţi tentat să-i ajungă din urmă pe cei doi *kranekinderi* pentru a-i iscodi din nou în legătură cu faimosul Melchior — acelaşi, fără îndoială, pe care-l doborâse el în cimitir —, dar riscul ca ei să-l descopere, până la urmă, era mare şi puteau să se întoarcă împotriva lui.

După o apreciere rapidă, Samuel se îndreptă, aşadar, spre turnul cu clopot — care bătea toate sferturile de oră — şi o întrebă pe o bătrână doamnă, înfofolită într-un fel de sac, în ce direcţie se afla Piaţa Bursei. Pe drum, putu constata că oraşul se trezise de-a binelea: străzile erau înţesate de o mulţime compactă — oameni, câini şi cai — care înainta cu smucituri, în ritmul şaretelor şi al discuţiilor între comisionari. Buna dispoziţie domnea peste tot, în ciuda zăpezii, iar trecătorii comentau

cu entuziasm banchetele şi luptele la care asistaseră în ajun, deopotrivă cu distribuirea de pâine şi de carne la care nădăjduiau în cursul zilei. De departe, Sam zări arena, înconjurată de palisade şi împodobită cu fanioane, care găzduia turnirurile. Dar niciun cavaler în armură nu dădea târcoale prin preajmă. Păcat...

Nici în cartierul celor care se ocupau cu schimbatul banilor agitaţia nu era mai mică. Piaţa Bursei era rectangulară şi mărginită de case impunătoare, cu ferestre zăbrelite şi acoperişuri crenelate. Fiecare faţadă era străjuită de mese aşezate direct pe trotuare, sub mici copertine care le protejau de ploaie. De fiecare parte a mesei, oamenii se apostrofau cu foc, şi Sam avu nevoie de un oarecare timp, înainte de a înţelege despre ce era vorba: Bruges era un important centru comercial care atrăgea negustori sosiţi din toate cele patru colţuri ale Europei, fiecare utilizând o monedă diferită. Rolul celor care se ocupau de schimb era, aşadar, de a converti aceste monede în livre, bănuţi şi dinari de Bruges, pentru a face tranzacţiile posibile. Problema era de a se pune de acord asupra valorii exacte a acestor monede, negustorii cerând întotdeauna mai mult, iar cei care se ocupau cu schimbul oferind întotdeauna mai puţin. De unde vuietul glasurilor care se ridicau cam de peste tot. Unul dintre agenţii de schimb, care vorbea cu un pronunţat accent străin, se arăta deosebit de înzestrat pentru comedie:

— La preţul ăsta, Cortez, tu mă laşi falit! Nu te gândeşti la copilaşii mei?

— S-o spui lui mutu', Bartolomeo, replica numitul Cortez. Tu eşti bancherul cel mai bogat din piaţa din Bruges. Dă-mi cât îţi cer, sau mă duc să fac afacerea în altă parte!

— Ah! Cortez! Îmi smulgi inimá din piept! Noroc că eşti prietenul meu şi nu vreau să pleci nemulţumit de la mine. Dar aproape că m-ai omorât! Priveşte cum mi se scurge sângele şi cum îmi şiroiesc lacrimile!

Se adresă tânărului din spatele lui, care avea pe genunchi o planşetă cu jetoane:

— Enzo! Fii bun şi calculează: 15.625 împărţit la 125, minus cinci comision, plus trei remiză pentru Cortez.

Enzo nu părea să fie prea rapid şi, cum întârzia cu rezultatul, patronul lui îl ocărî.

— *Ma Enzo!* Hotărât lucru, tu eşti cel mai prost dintre toţi imbecilii din oraşul ăsta. Tu nu eşti un nepot, tu eşti năpasta familiei!

Atunci când Enzo propuse, în sfârşit, o cifră, bancherul deschise sipetul pe care-l avea sub picioare şi numără suma rostită. Samuel nu avu timp să vadă bine, dar i se păru că lada avea o mulţime de compartimente şi monede de toate dimensiunile. Măcar dacă i s-ar îngădui să arunce o privire! Cu pas hotărât, se apropie de tarabă, dar era deja prea târziu: Bartolomeo aşezase preţiosul tezaur înapoi, sub bancă. Sam trecu aparent nepăsător prin faţa lui şi se duse să se posteze ceva mai departe, în spatele unui stâlp. O bună bucată de vreme, observă mişcările bancherului. Trebuia să existe un mijloc de a scotoci în cufărul acela.

XIV
Secretul lui Van Eyck

Clopotul din turn bătu de trei ori, atunci când Samuel se hotărî, în sfârşit, să se întoarcă în cartierul Sainte-Anne din Bruges. Între timp, avusese parte de o împărţire de mere şi de pâini rotunde şi cumpărase o plasă de scrumbii afumate — incredibil de sărate — de la un negustor ambulant. Iar acum îi era atât de sete, că ar fi secat un canal.

Bona îi deschise uşa, boţindu-şi faţa într-o strâmbătură acră.

— Vezi să nu faci zgomot, domnul îl are în vizită pe şeful poliţiei.

— Pe şeful poliţiei?

— Da, a venit să se informeze în urma atacului de ieri. Şterge-o în camera ta, ca să nu te vadă!

Dar probabil că Baltus auzise ceva, căci strigă din salon:

— Bonă, s-a întors cumva tânărul nostru?

— Chiar în clipa asta, spuse ea, exasperată.

— Perfect! Adu-l aici, să-l prezint Excelenței Sale.

Bona se execută, înălțându-și ochii spre cer, și Samuel se trezi curând în fața unui personaj important, cu vesta brodată cu fir de aur și barba tunsă elegant, care îl fixă cu o privire pătrunzătoare.

— Acesta este, deci, băiatul care v-a salvat, meștere Baltus? întrebă el, cu o voce gravă și profundă.

— N-aș fi aici să vă vorbesc, dacă, printr-un miracol, n-ar fi intervenit, *messire!*

— Printr-un miracol zici dumneata? sublinie șeful poliției, cu un zâmbet ciudat. Și ce făceai în cimitirul *Pădurea Bătrână,* tinere?

— Mă rugam la mormântul mătușii mele, Marga Waagen.

— Bătrâna Marga! Am discutat cu ea la târgul de pește, cu puțin timp înainte de a muri. Era surdă de o ureche și își pierduse jumătate din dinți, știai?

Samuel mirosi capcana.

— O cunoșteam doar după nume: era o rudă a tatălui meu și nu o văzusem niciodată. Am rămas orfan, acum, și voiam să-mi încerc norocul la Bruges.

— Orfan, ce alibi convenabil, remarcă șeful poliției. Oricum, ai picat la țanc, după câte se pare! Hoții ăștia totuși... ce îndrăzneală! Cunoști povestea morarului Martens, Hans?

Bătrânul făcu semn din cap că nu.

— Asta s-a întâmplat, dacă nu mă înșel, acum opt, nouă luni. Închipuiește-ți că Martens a trecut printr-o întâmplare neplăcută, întru totul asemănătoare cu ceea ce ți s-a întâmplat ție. Într-o seară, plecând de la moară, a fost atacat de tâlhari.

Din fericire, trece un călător pe acolo şi reuşeşte să-i pună pe fugă. Bineînţeles, Martens al nostru îi mulţumeşte, îşi arată recunoştinţa, îi oferă adăpost, îl aşază la masă şi, dintr-una într-alta, devin prieteni la toartă. Ei bine, Hans, mă crezi sau nu, dar trei zile mai târziu, de-abia s-a întors morarul nostru cu spatele, că aşa-zisul salvator îi băgase în moară pe tâlhari şi, împreună, au furat totul.

Privi cu subînţeles spre Sam.

— Nu mai poţi avea încredere în nimeni!

Baltus nu păru să priceapă tâlcul poveştii. Se mărgini să-i propună un pahar de vin din Germania oaspetelui său, care refuză:

— Mulţumesc, Hans, voiam doar să mai aflu câte ceva de la tine şi să profit pentru a-i oferi fiicei tale acest modest dar. Aş fi vrut să i-l dau chiar ei, dar...

— Aşa cum ţi-am spus, s-a dus la verişoara ei. Sunt sigur că nu mai întârzie mult, trebuie să sosească dintr-o clipă în alta.

— Din nefericire, dragul meu, contele mă aşteaptă pentru pregătirea serbărilor din această seară. Prezintă, aşadar, omagiile mele domnişoarei Yser şi să-mi trimită vorbă ce impresie i-a făcut darul meu.

Se ridică, pocni din călcâie şi îşi luă rămas-bun de la bătrânul Baltus, ignorându-l cu desăvârşire pe Sam.

— E un om de toată isprava şeful poliţiei, exclamă Baltus, după plecarea acestuia. Va fi un soţ excelent pentru Yser.

— Un soţ? strigă, cu glas sugrumat, Sam. Dar e cel puţin de două ori mai în vârstă decât ea!

— Bineînțeles, și ce dacă? A rămas văduv acum trei ani, e avut, ocupă un frumos apartament în Prinsenhof, noul palat pe care contele Filip a pus să fie înălțat în oraș, ce vrei mai mult? Yser are șaptesprezece ani, o vârstă la care trebuie să se gândească să se așeze la casa ei. Așa cum ți-am spus, afacerile mele nu merg prea bine și tare mă tem că nici nu poate fi vorba să câștig concursul și să iau banii cuveniți ca premiu: încheietura mâinii mele e făcută praf, nu mai pot mânui pensula. Căsătoria asta îi va asigura traiul și confortul, va avea tot ce-i trebuie.

— Dar ea, ea e de acord?

— Pe legea mea, șeful poliției e încă un bărbat chipeș, nu-i așa? Și atent, pe deasupra. Uite ce a făcut, cu mâinile lui, pentru ea!

Îi arătă pe masă un sfeșnic din fier forjat, care avea mai mult sau mai puțin forma unui arbore ale cărui crengi răsucite puteau susține trei lumânări. Fascinant.

— Și pe lângă faptul că, în felul lui, este un artist, continuă Baltus, este și un învățat. Când slujba lui de la poliție îi lasă puțin răgaz, deslușește cu îndârjire tainele alchimiei, în speranța de a fabrica într-o bună zi aur! Alchimiștii sunt oameni cultivați, știi, plini de interes pentru științe și față de lume. Și n-a ascuns că, dacă Yser va deveni soția lui, o va asocia bucuros la studiile lui. Nu e mai bun un soț care îi deschide soției lui orizonturile cunoașterii, decât un tânăr imbecil care n-ar avea altă ocupație decât să-i toarne la plozi? Nu, șeful poliției e o partidă excelentă și...

Un miros de ars se răspândi în acel moment pe coridor, și Baltus se lovi cu palma peste obraji.

— Dumnezeule Atotputernic, preparatul meu de ulei!

Se repezi spre atelier a cărui uşă o deschise dintr-o izbitură. Un fum negru se ridica din cuptor şi umplea încăperea.

— Fereastra! Deschide fereastra să intre aer proaspăt!

Samuel alergă spre fereastră şi, după ce se luptă cu zăvorul, reuşi să dea drumul aerului în cameră.

— Căpăţână seacă! Am uitat complet de fiertura mea. Nu mai sunt bun de nimic, nici să pictez, nici să pregătesc lacurile.

Prinse căzănelul cu o cârpă, apoi, ţinându-l cu braţul întins, răsturnă mixtura peste pietrişul din curte. Totul mirosea a ciorapi vechi carbonizaţi şi a pomadă pentru bronşită.

— Eram atât de aproape! Sunt sigur că eram atât de aproape să reuşesc!

— Era... chiar atât de important? riscă Samuel.

— De doi ani, băiete, de doi ani încerc să pătrund secretul lui Van Eyck! Dacă reuşeam să obţin reţeta lui pentru uleiuri, tablourile mele s-ar fi vândut mult mai bine.

Samuel nu îşi putu ascunde surpriza.

— Van Eyck? Vreţi să spuneţi... pictorul?

Domnişoara Delaunay le vorbise, odată, despre Van Eyck. Dar lui Sam nu-i trecuse prin cap să facă apropierea cu Bruges!

— Pictorul, desigur, cine altcineva? Este favoritul contelui Filip şi acesta îl ia cu el peste tot. De ceva vreme, a pus la punct o nouă tehnică pentru a da culorilor sale mai multă strălucire şi luminozitate, ca şi cum lumina ar ţâşni literalmente din tablou! Efectul este impresionant şi, graţie calităţilor sale de imagist, portretele lui provoacă admiraţia tuturor. Fiecare

dintre operele lui valorează de douăzeci de ori mai mult decât ale mele şi sunt plătite cu o sumă de douăzeci de ori mai mare.

Samuel se abţinu să obiecteze că Van Eyck avea probabil şi de douăzeci de ori mai mult talent: era, potrivit opiniei profesoarei sale, unul dintre cei mai importanţi artişti ai Evului Mediu.

— Anul trecut, printr-o indiscreţie venită din anturajul lui, am aflat că, pentru a obţine culori atât de desăvârşite, adăuga uleiurilor şi pigmenţilor săi un produs special. De atunci, mă străduiesc din răsputeri să descopăr care ar putea fi acest produs. Crede-mă, am petrecut multe nopţi albe deasupra cuptorului, încercând tot soiul de formule. Azi ajunsesem la cuişoare şi trăgeam nădejde să izbutesc! Din nefericire, totul s-a dus de râpă! Dar este şi greşeala lui Van Eyck! În loc să facă atâta mister, ar fi trebuit să împărtăşească ghildei descoperirile lui.

Baltus era scos din fire şi nu băgă de seamă că Sam se albise la faţă. Secretul lui Van Eyck! El cunoştea secretul lui Van Eyck! Domnişoara Delauney le explicase că, fără a fi fost inventatorul picturii în ulei, Van Eyck revoluţionase utilizarea acesteia: pigmenţilor frământaţi pe paletă, care dădeau tentele, şi uleiului care servea la amestecarea lor, le adăuga o substanţă ce scotea în evidenţă culorile şi le făcea, totodată, mai uşor de lucrat. Or, această substanţă misterioasă...

Pentru prima oară de când „călătorea", Sam se afla în faţa unui caz de conştiinţă. Putea el, oare, să-i mărturisească lui Baltus secretul? Nu însemna asta să-şi asume riscul de a schimba cursul istoriei? Erau atâtea filme în care simpla modificare a unui singur detaliu al trecutului putea avea repercusiuni

incalculabile asupra viitorului. Era același lucru și în cazul de față? Samuel ezită... Bineînțeles, totul ar fi fost diferit dacă Baltus ar fi trăit *înaintea* lui Van Eyck. Să-i descopere metodele marelui pictor, atunci când acesta nu le inventase încă, ar fi fost o gravă eroare. Dar Baltus și Van Eyck trăiau în aceeași epocă, locuiau chiar în același oraș... Pe de altă parte, Baltus se arătase foarte generos cu Sam, și a-l ajuta în cercetările sale era un mod de a-i mulțumi. Numai că trebuia să procedeze cu multă abilitate și tact.

— Ați încercat cu esența de terebentină?

Baltus rămase mut de uimire.

— Cu ce? Vrei să spui cu terebentina de Veneția?

— Ei, da! Bunicul... bunicul meu îi spunea esență de terebentină.

— Ce are asta de-a face cu bunicul tău?

Sam tocmai își punea și el aceeași întrebare.

— Ei bine... Întâmplarea face că bunicul meu picta și el puțin.

— Bunicul tău era pictor?

— Nu, nu chiar. El...

Lui Samuel îi căzură ochii pe o ulcică de pământ de pe masa de lucru în care erau așezate pensulele.

— Picta pe oale.

— Oale?

— Mă rog, pe vase. Da, așa e, vase. Împodobea vasele cu imagini pictate.

— Pe legea mea, e o idee ciudată, dar nu e o idee rea. Și ce legătură are asta cu terebentina de Veneția?

— Bunicul meu repeta adesea: „Vezi tu, Samuel, dragule, ca să dai lumină culorilor, trebuie să pui un pic de esenţă de terebentină".

— Terebentină de Veneţia, reflectă Baltus. La urma urmei, de ce nu? Este o răşină nobilă care s-ar putea adăuga în mod avantajos culorilor. Evident, trebuie să determinăm temperatura de fierbere, dar, amestecată cu pigmenţii şi cu uleiul, ar da un liant şi o anume transparenţă. Terebentina de Veneţia! Mărturisesc că nu mi-a trecut niciodată aşa ceva prin cap!

Uşa de la stradă se deschise, şi Yser, îngrozită de miros şi de fum, începu să strige:

— Tată! Tată, ai păţit ceva?

— Sunt în atelier, draga mea!

Tânăra intră în fugă, cu obrajii înroşiţi de frig.

— Tată, ce s-a...

— Nu-i nimic, o linişti Baltus, un preparat care a ars. Dar prietenul nostru aici de faţă mi-a dat o sugestie de primă importanţă! Mă duc la băcanul din Piaţa Mare, să cumpăr câteva produse. Între timp...

Se uită rând pe rând la Samuel şi la fiica lui.

— Îţi place pictura, aşa mi-ai spus, domnule Waagen. Ai fi capabil să termini tabloul acesta?

Arătă spre portretul lui Yser ce se afla pe masa înclinată.

— Eu?

— Da, tu! Ce am avea de pierdut? Eu nu pot să-l isprăvesc decât peste câteva zile şi atunci va fi prea târziu! Chipul e mult avansat, gâtul şi pălăria de asemenea, mai rămân de terminat doar mâinile şi pliurile rochiei. În cel mai rău caz, dacă nu iese

bine, îl vom păstra pentru noi. Şi dacă va fi acceptabil, ne vom încerca şansa. Cine ştie, poate ai moştenit ceva din însuşirile bunicului tău.

Samuel nu-şi revenea. Baltus îi propunea să picteze pe bune! Şi încă pe Yser!

— Nu sunt sigur că mă pricep, eu...

— Haide, haide, între noi nu încap asemenea lucruri! Ţi-o cer ca pe un serviciu! Yser, frumoasa mea, nu îl lăsa pe acest tânăr să aştepte şi du-te să îţi pui rochia. Culorile mele sunt deja pe paletă, vezi, le-am preparat adineauri. Va fi de ajuns să le împrospătezi cu puţin lichid pe care îl ai aici. Foloseşte tuşe subţiri, mai ales pentru mâini. În ceea ce priveşte rochia, asta-i partea cea mai întunecată, îţi va fi mai puţin greu. E simplu, fereşte-te să retuşezi ceea ce am făcut eu deja şi mergi cu prudenţă. Şi ţine minte, orice s-ar întâmpla, n-avem nimic de pierdut!

Baltus îşi înşfăcă mantoul de blană şi ieşi în trombă, ca şi cum casa urma să ia foc. Samuel se pomeni singur în atelier, nesigur în privinţa a ce avea de făcut. Examină portretul, reuşit, pe ansamblu, dar fără amprenta unui geniu veritabil, cu părţi încă albe, unde formele erau doar creionate. Samuel nu lucrase niciodată pe o placă de lemn acoperită cu in, dar de vreme ce Baltus îl împingea de la spate...

Yser coborî după câteva minute, înveşmântată într-o splendidă rochie din catifea neagră. Se aşeză în fotoliul cu rezemătoarele pentru coate aurite, chiar în faţa şevaletului. Fără un cuvânt, luă poza necesară, iar Sam începu să-şi amestece culorile. Alese o pensulă şi, atunci când rozul portocaliu i se păru destul de pal, potrivit gustului lui, schiţă mâinile fetei.

Ale sale tremurau, în timp ce aplica primele tuşe, dar, pe măsură ce degetele fine şi delicate prindeau viaţă pe pânză, începea să capete încredere. Îndrăzni chiar să o privească, precum un pictor care caută să surprindă expresia modelului său. Asemănarea ei cu Alicia Todds era la fel de tulburătoare, o Alicia Todds în vârstă de şaptesprezece ani, mai matură, cu ochii uşor rotunjiţi şi chipul mai grav. După jumătate de ceas de stat faţă în faţă, fără să scoată o vorbă, Yser sparse, în cele din urmă, gheaţa.

— Hotărât lucru, eşti un băiat foarte ciudat, domnule Waagen. Ţâşneşti din cimitir pentru a ne salva, îl aduci pe tatăl meu într-o stare de nedescris, livrându-i nu ştiu ce reţetă, şi iată că mai ştii şi să pictezi!

Samuel nu era sigur că este vorba despre un compliment.

— S-ar zice că eşti la fel de bănuitoare ca şi şeful poliţiei!

— Şeful poliţiei? A fost pe aici?

— Adineauri, da. Cred că te căuta. Ţi-a adus chiar un dar.

Samuel văzu mâinile tinerei contractându-se uşor.

— Tatăl tău mi-a spus că urmează să vă căsătoriţi.

— Este dorinţa lui, răspunse Yser, coborând vocea.

— Nu este şi a ta?

— O fiică trebuie să dea ascultare tatălui ei, nu-i aşa?

În glasul ei era tot atâta căldură ca şi în apele îngheţate ale canalului. Samuel nu insistă. Îşi curăţă pensula şi adăugă o picătură de lichid peste culorile întunecate ale paletei. Îi trebuia un negru care să fie în acelaşi timp profund şi care să evoce catifeaua rochiei. Un negru mai gros şi bătând în vineţiu ar fi fost foarte potrivit.

— Vei rămâne multă vreme la noi? îl întrebă, după o pauză, Yser.

— O să caut să scurtez perioada, fii liniştită. Cât... cât să câştig ceva bani.

— Făcând să se învârtă macaraua?

— Dacă nu am alte mijloace...

— Se spune că nu e bine să ai relaţii cu acei *kranekinderi*. Unii dintre ei se pare că nu-s decât nişte mici pungaşi.

Şi ea îl considera un complice al bandiţilor din cimitir! Obsesie, cu siguranţă.

— Îţi amintesc că tatăl tău este acela care mi-a propus să mă angajez în port. De-abia am sosit la Bruges, nu cunosc pe nimeni. Şi mai ales pe cei care v-au atacat ieri, dacă asta vrei să ştii.

Yser ezită înainte de a răspunde.

— Aş vrea să te cred, Samuel, rosti ea, în cele din urmă.

Baltus se afla într-o stare de surescitare avansată: trecuseră mai bine de trei ceasuri de când se învârtea în jurul cuptorului său, alimenta focul cu lemne, adăuga un pic de ulei şi de terebentină, amestecând totul cu delicateţea unui meşter bucătar de mare clasă. Mirosul ajunsese atât de greţos, încât, în ciuda temperaturii polare, fusese nevoit să lase ferestrele larg deschise. Sam, cu degetele înţepenite de frig, cu gulerul ridicat până în dreptul nasului, se străduia cât putea el mai bine să pară atent, atunci când, în realitate, nu avea decât o singură dorinţă: să doarmă. Dar îi mai rămăsese o ultimă îndatorire de îndeplinit şi ar fi fost nepoliticos să-şi manifeste nerăbdarea.

— Gata! se entuziasmă Baltus. Uită-te la culoarea pastei ăsteia! Şi cât de uleioasă e! Cred că mi-am atins scopul. Adu-mi, te rog, borcanul.

Samuel se execută ca un zombi. Bătrânul aşeză ceva ce semăna cu o butelie pe colţul cuptorului şi vârî o pâlnie pe gâtul ei. Apoi vărsă cu mare băgare de seamă conţinutul cratiţei, un lichid cu parfum de ambră, ai cărui aburi îţi înţepau ochii.

— Iată! Vom lăsa preparatul să se răcească până mâine. Îl voi filtra printr-o mică sită şi îl voi pune la fiert pentru a doua oară. Apoi...

Ochii îi străluceau ca unui copil.

— Apoi, voi face o primă încercare de a picta. Şi dac-o vrea Dumnezeu... Dar te-am sâcâit destul în seara asta, băiete, e timpul să mergem la culcare.

Acoperi flaconul cu o cârpă umedă şi, în vreme ce Sam închidea fereastra, începu să sufle în lumânări.

— Noapte bună, Samuel Waagen, rosti el, şi mulţumesc pentru terebentina de Veneţia!

Samuel se prefăcu că se îndreaptă spre camera lui, dar, de îndată ce lumina bătrânului pictor se pierdu pe scară, se întoarse. Avea nevoie de un instrument capabil să taie o ţesătură sau pielea. Nu găsi un foarfece şi luă două cuţite ascuţite de pe masa de lucru. În penumbră, portretul lui Yser avea ceva lugubru, dar Sam era totuşi mulţumit de mâinile tinerei: aproape ai fi crezut că fuseseră executate de Baltus însuşi. Aproape...

Odată ajuns în patul lui, scoase telefonul din ascunzătoarea aflată deasupra unei bârne şi se uită la dată: *joi, 10 iunie, 23:11.*

Aproximativ şase ore de când îşi părăsise epoca. Era încă acceptabil, chiar dacă bunica trebuia să fi înnebunit de îngrijorare, cum şi Lili era neliniştită. Mai ales, se ruga, să nu înceteze să se gândească la el!

Samuel se concentră atunci asupra funcţiilor mobilului: avea mai multe planuri pentru ziua următoare. Mai întâi, să fotografieze oraşul! Bruges sub zăpadă, în 1430, succes planetar garantat! Dar, pentru asta, trebuia, bineînţeles, să acţioneze discret. Dacă îl prindeau cu un asemenea material, avea închisoarea sau rugul asigurate.

Se dezbrăcă şi începu să examineze vesta pe care o „împrumutase" în ajun de la unul dintre briganzi — Melchior, conform discuţiei cu cei doi *kranekinderi.* Vesta era confecţionată din piele, cu o căptuşeală de lână. Exista poate o modalitate de a decupa în această dublură un soi de buzunar în care să strecoare celularul, lăsând în acelaşi timp o mică deschizătură, pentru a-l utiliza fără a fi văzut. La nevoie, mâine, la deşteptare, i-ar fi putut cere bonei un ac şi aţă.

Sam inspectă interiorul veşmântului, în căutarea celui mai potrivit loc pentru a practica o deschizătură. Dădu peste o fantă practic invizibilă, sub mâneca stângă: vesta avea deja un buzunar secret! Vârî două degete între căptuşeală şi piele: spaţiul era suficient pentru a adăposti un celular, cu condiţia de a lărgi puţin partea înaltă şi... simţi deodată o hârtie sub degete. O hârtie împăturită cu grijă. O scoase la lumină şi o despături. Era foarte prost scrisă, aproape ilizibilă, şi Sam trebui să reia de mai multe ori lectura, înainte de a o descifra:

În numele Domnului, amin! 7 ianuarie, Bruges. Purtătorul va primi din contul meu de la bancherul Grimaldi 3 livre şi 12 bani, plătibili începând din 11, dar numai după executarea întocmai a celor hotărâte. Domnul să vă aibă în paza Lui!

Mai exista şi o semnătură, dar şi mai ilizibilă decât restul. Ce semnificaţie putea să aibă textul acesta? Era vorba despre nişte bani, despre un bancher Grimaldi, despre un purtător — un hamal aidoma celor de la Portul de vinuri? —, despre o dispoziţie şi despre o executare. Totul derulându-se în zilele acestea. Oare faimosul Melchior şterpelise hârtia de la vreuna dintre victimele sale, cu nădejdea de a ciuguli câteva monede? Samuel avea oricum de gând să se întoarcă în ziua următoare la bursă. Dacă un bancher era amestecat în această afacere, chiar acolo exista şansa de a afla mai multe. Şi apoi avea o altă idee în cap.

Sam căscă să-şi rupă fălcile. Buzunarul ăsta pica la ţanc, îl făcea să câştige minute preţioase. Cu cel mai ascuţit dintre cuţitele sale, decupă în piele o fereastră cam de patru centimetri pe patru, care urma să-i permită să facă, fără teama de a fi văzut, câteva fotografii la întâmplare. Dacă pozele nu erau bune, nu avea altceva de făcut decât să o ia de la capăt. Iată în ce consta magia secolului al XXI-lea!

Se ghemui cu încântare sub pătură. Să doarmă, în sfârşit! I se păru că aude un soi de foşnet dinspre intrare, dar era prea epuizat pentru a-şi mai deschide pleoapele.

XV

Trei livre şi douăsprezece parale

— Când trebuie să te duci undeva, te duci şi gata, se încurajă Sam, trăgând adânc aer în piept.

Traversă cu pas hotărât Piaţa Bursei şi despică gloata de negustori şi de gură-cască. Gerul se mai îmblânzise şi zăpada începuse să se topească pe pavaj, transformându-se într-un soi de pastă bătătorită şi rebătătorită de încălţări şi de potcoave. Oraşul era la fel de aglomerat, şi Sam putu, în sfârşit, să zărească pe locul turnirurilor cavalerii îmbrăcaţi în armurile lor, înconjuraţi de scutieri şi de heralzi care le lăudau faptele de vitejie, suflând din trâmbiţe. Coifurile şi scuturile străluceau, scăldate în lumina soarelui de amiază, şi Sam se simţi impresionat de pavezele de metal şi de talia armăsarilor: adevărate maşini de război. Loviturile erau formidabile, lăncile se frângeau cu scrâşnete sinistre în aclamaţiile mulţimii, iar combatanţii se prăbuşeau la pământ, ridicând nori de praf şi răscolind

glodul. Dând la o parte pulpana mantoului său, Sam reuşi, în ciuda înghesuielii, să facă două, trei fotografii. Nu întârzie prea mult, căci avea altceva mai bun de făcut.

Ajuns sub copertină, nu avu nicio dificultate să-l repereze pe bancherul Bartolomeo: era cel care vorbea cel mai tare. Nepotul său se afla tot în stânga sa, cu capul aplecat spre numărătoarea lui. Sam aşteptă până se prezentă un nou client: strecură atunci mâna în ascunzătoarea din vestă, apucă telefonul şi îl trecu pe funcţia de calculator. O parte din viitorul lui se juca acum.

După formulele de politeţe de rigoare, cei doi trecură la negociere: negustorul, un personaj mărunt şi durduliu, cu capul chel ca o bilă, care venise la Bruges să cumpere postav, dorea să schimbe şase sute patruzeci şi doi de ducaţi de Veneţia în livre şi bănuţi de Bruges. După observaţiile lui din ajun şi după precizările făcute de Baltus, Sam aflase că livra avea douăzeci de bani, iar banul doisprezece dinari, ceea ce făcea livra de două sute patruzeci de dinari. Pentru el, care era obişnuit cu sistemul zecimal, asta complica puţin lucrurile, dar se antrenase.

— Un ban şi cinci dinari ducatul, propuse Bartolomeo.

— Un ban şi şapte dinari, replică negustorul.

— Gabriel! Vrei să închid prăvălia? Vrei să rămân falit până la târgul viitor? Un ban şi şase dinari ducatul, Gabriel, mai mult *non e possible!*

— S-a făcut! mormăi celălalt.

— Enzo, te rog! 642 de ducaţi cu un ban şi şase dinari ducatul.

Nepotul începu să-şi pună în mişcare jetoanele, în vreme ce Sam, cu capul pe jumătate ascuns în mantoul lui — Slavă

Domnului că avea ecran luminos! —, tasta frenetic: 1 ban face 12 dinari, reflectă el, deci 1 ban şi 6 dinari = 1,5 bani. 642 ducaţi × 1,5 bani = 963 bani. O livră face 20 de bani, atunci: 963/20 = 48,15 livre în 642 de ducaţi. Iau 48 şi îi ţin minte. Rămân 0,15 livre de convertit în bani. O livră = 20 de bani, deci 0,15 livre = 0,15 × 20 de bani = 3 bani — tocmai pentru genul ăsta de socoteli se pregătise. Câte livre erau deja? Butonul memorie: 48.

— 48 de livre şi 3 bani, anunţă el, clar şi răspicat.

Calculul îi luase, poate, patruzeci de secunde cu totul. Bartolomeo şi clientul lui se întoarseră spre el, intrigaţi.

— 48 de livre şi 3 bani, repetă el, vă asigur.

Enzo, tulburat de această neaşteptată concurenţă, reluă calculele de două ori, înainte de a putea confirma, cu o întârziere de cel puţin douăsprezece minute:

— Ei da, unchiule, 48 de livre şi 3 bani, aşa e.

Fără să scoată o vorbă, Bartolomeo îl fixă pe Sam şi achită suma cumpărătorului de postav, după ce îşi trase iute lădiţa de sub bancă. Un al doilea negustor nu întârzie să avanseze, dorind să schimbe 300 de reali în monede de Bruges. Discuţia se dovedi a fi şi mai încinsă — Bartolomeo ameninţa să-şi taie venele —, până când cei doi cumetri ajunseră să se înţeleagă asupra cursului de schimb: 1 real pentru 35 de dinari.

— Enzo, rosti Bartolomeo, pândindu-l pe Sam cu coada ochiului, 300 de reali, la 35 de dinari realul.

Samuel nu pierdu nicio clipă. 300 de reali înmulţit cu 35 de dinari făcea 10.500 dinari. Dacă o livră valora 240 de dinari, 10.500 de dinari echivalau cu: 10.500/240 = 43,75 livre.

Acelaşi calcul cu zecimalele ca adineauri: o livră = 20 de bani, deci 0,75 livre = 0,75×20 de bani = 15 bani.

— 43 de livre şi 15 bani, declară el, ţanţoş.

Bietul Enzo, vizibil zdruncinat, avu nevoie de un timp interminabil pentru a ajunge la acelaşi rezultat. Odată clientul plecat, Bartolomeo i se adresă direct lui Sam:

— Ce vrei de fapt, micuţule?

— De lucru, răspunse Sam, cu aplomb.

— Vrei să spui... să faci socoteli?

— Exact.

— *Ma,* tu ai un secret, nu?

Samuel prevăzuse întrebarea: arătă în interiorul vestei lui de lână, unde desenase un vag pătrat cu creionul din cărbune de salbă-moale, cu vagi cifre destinate să-i servească drept alibi.

— Am propriul meu sistem. Număr pe degete şi cu asta.

— Dacă îţi pun întrebarea 543 ori 956?

Samuel repetă manevra, camuflat sub mantou:

— 519.108! spuse el, aproape instantaneu, din motive cât se poate de întemeiate.

Bartolomeo îl examina gânditor. Dar deodată, păru să se hotărască.

— Enzo, de ce nu te duci să caşti puţin gura la turniruri? Astăzi sunt cavalerii din Italia. Vii înapoi când clopotul din turn va bate de cinci ori, *capito?*

Nepotul său nu se lăsă rugat şi, trecând în spatele lui Sam, pentru a-i ceda locul, îi şopti:

— Mulţumesc! Întoarce-te în fiecare după-amiază, dacă îţi convine.

Samuel se aşeză în faţa măsuţei cu jetoane, având grijă să se sprijine pieziş de zid, pentru a manevra telefonul la adăpost de privirile celor din jur. Prima etapă reuşită.

— Enzo este nepotul meu. Este bun la socotit, *ma* este încet ca melcul! Iar eu nu mai am ochii de acum douăzeci de ani, am nevoie de *uno* ajutor... Dacă aş avea pe cineva ca tine în fiecare zi...

Începu să vorbească mai încet, să nu fie auzit de ceilalţi:

— Cât ceri, micuţule?

— Păi... începu Sam. Caut o monedă. O monedă cu o gaură în mijloc. Aveţi aşa ceva?

Bartolomeo se scărpină în vârful capului: hotărât lucru, băiatul acesta nu era un băiat ca toţi băieţii! Se aplecă pentru a-şi lua lădiţa şi scotoci o clipă în interior.

— Cred că am recuperat una sau două de la un vânzător de blănuri. Părea să fie ziua mea norocoasă, dar apoi, mi-am muşcat degetele: nimeni nu vrea monedele din Ungaria sau de pe mai ştiu eu care coclauri.

I le arătă de departe: două cercuri de metal de un galben trist şi fără strălucire — de aramă? Aveau, aparent, dimensiunea potrivită şi, mai ales, erau găurite în mijloc. Bingo!

— Dacă vei lucra aşa cum se cuvine, le vei avea pe amândouă, micuţule.

Sam se înfioră: avusese dreptate pe toată linia! Monedele se aflau, într-adevăr, la mânuitorul de bani! Câteva calcule încă şi...

Chiar atunci se apropie un nou client care ţinea în mână o pungă de piele. O goli pe tejghea.

— Am 1.000 de florini pentru tine, Bartolomeo, spuse el. Vreau un preţ bun pe ei şi repede, înainte să se închidă hala de postavuri!

O sută de înmulţiri, tot atâtea împărţiri, zeci de adunări şi de scăderi, la care trebuiau adăugate câteva procentaje: doamna Cubert ar fi fost mândră de el — Samuel nu depusese niciodată atâta pasiune în operaţiile matematice! Avusese, o dată sau de două ori, anumite dificultăţi — cu grasul din Strasbourg, în special —, dar Bartolomeo se arătase mai degrabă răbdător, explicându-i că Roma nu se construise într-o zi — într-o *giornata* mai exact. Succesele sale sfârşiseră chiar prin a atrage atenţia câtorva curioşi, care aplaudau rapiditatea răspunsurilor sale. Cu siguranţă, Sam avea o strălucitoare carieră de „socotitor" în faţa lui, cel puţin atâta vreme cât telefonul avea suficientă baterie. Într-un târziu, totuşi, când negustorii deveniseră mai rari, Bartolomeo aprecie că terminaseră pe ziua aceea. Îi propuse lui Sam să revină a doua zi, ademenindu-l cu alte monede extraordinare — acelea de care, probabil, avea de gând să se descotorosească —, dar Sam rămase evaziv. Odată ce avu în mâini cele două rondele metalice şi se asigură că diametrul lor corespundea — aproape — cu cel al pietrei sculptate, îi ceru bancherului o ultimă favoare:

— Există această hârtie, domnule Bartolomeo, pe care voiam să v-o supun atenţiei. Mi-a fost dată, dar nu am înţeles bine totul.

Îi întinse mesajul pe care îl descoperise în buzunarul secret al lui Melchior. Bartolomeo îşi potrivi lornionul pe nas şi începu să citească:

— „În numele lui Dumnezeu, amin! 7 ianuarie, Bruges. Purtătorul va primi din contul meu de la bancherul Grimaldi 3 livre şi 12 bani, plătibili începând din 11, dar numai după executarea întocmai a celor hotărâte. Dumnezeu să vă aibă în paza Lui!" Este *una cambia* asta.

— O cambie?

— *Si.* Acela care a scris biletul la ordin are *uno* cont la bancherul Grimaldi, iar cel căruia i-a dat biletul la ordin poate să se ducă să ridice suma de 3 livre şi 12 bani, începând cu data de 11.

— Şi purtătorul?

— Purtătorul? *Ma,* tu eşti purtătorul. Asupra ta se află biletul la ordin, nu?

— Vreţi să spuneţi că, prezentându-mă în faţa bancherului Grimaldi, pot încasa aceşti bani?

— *Si, ma* există *una condizione:* ca semnatarul biletului de ordin să nu intervină pentru a depune ordinul contrar, iar tu să fi executat misiunea pe care ai avut-o de îndeplinit.

— Misiunea?

— Misiunea, *certo!* Este menţionat în scrisoare: „numai după executarea întocmai". Bancherul va plăti dacă misiunea a fost executată înainte şi dacă cel care a dat ordinul de plată nu s-a răzgândit. Dacă nu ţi-ai făcut treaba, acesta îi va spune lui Grimaldi să nu plătească. Nu aşa era prevăzut?

— Ei, da, firește. Dar este un pic complicat pentru mine.

— Şi munca, despre ce era vorba?

— Despre... despre nişte socoteli. O grămadă de socoteli. Dar de ce să mă plătească prin acest soi de scrisoare şi nu cu monede veritabile!?

— Biletul la ordin este foarte obişnuit aici. Îngăduie negustorilor să-i plătească pe oameni la distanţă. Scriu biletele la Roma, ţi le trimit, iar tu primeşti banii la Bruges. În felul acesta, banii rămân pe loc, doar documentul călătoreşte. Este mai puţin primejdios.

— Şi pe acest bancher Grimaldi unde îl pot găsi?

Bartolomeo întinse degetul.

— Chiar în faţă!

Samuel îi mulţumi şi traversă piaţa, strângând monedele în palmă. Doar un mic ocol, înainte de a se întoarce acasă. La treizeci de metri mai încolo, se proţăpi în faţa unei tarabe pe care erau aşezate în stive cărţi groase şi mari, în spatele cărora era pitit un moşneguţ.

— Tânărul doreşte? se interesă Grimaldi, cu un surâs forţat.

Samuel puse cambia pe masă. Cu cât vorbea mai puţin, cu atât risca să aibă mai puţine necazuri. Degetele lungi, pătate şi zbârcite ca un pergament vechi înşfăcară hârtia şi cei doi ochi bănuitori o parcurseră. O licărire de interes se aprinse în ei, la vederea semnăturii.

— Ah, veniţi din partea domnului Klugg, foarte bine.

Sam nu auzise în viaţa lui de domnul Klugg, ceea ce nu-l împiedică să dea din cap afirmativ. Pe măsură ce bancherul lua cunoştinţă de conţinutul scrisorii, totuşi, Sam observă cum se schimbă la faţă.

— Trei livre şi douăsprezece parale, murmură el, cu o voce fals plină de convingere. Da, da, e perfect. Mă duc să vă aduc banii.

Se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre uşa prăvăliei din spatele lui.

— Nu te mişca, adăugă el, mă întorc imediat.

Sam îl văzu dispărând în interior, apoi reapărând ca o umbră chinezească în spatele unuia dintre geamurile băncii. Grimaldi făcea gesturi largi cu braţele, ca pentru a-şi chema slujitorii. Două siluete se materializară la stânga şi la dreapta lui, şi el păru să le distribuie o serie de ordine, arătând spre exterior. „Aoleo", îşi spuse Sam, „despre mine e vorba." Îl avertizase domnul Klugg pe bancher că i se luase biletul de schimb? Dacă aşa stăteau lucrurile, Grimaldi avea să prevină poliţia. Or, nu era momentul — nu era deloc momentul.

Fără să mai aştepte să iasă cineva, strigând: „Hoţul, puneţi mâna pe hoţ", Samuel se îndepărtă pe sub copertină. Ajuns la marginea pieţei, o luă la fugă pentru a se topi în mulţime. Iată ceea ce îl va învăţa minte să mai fie vreodată curios!

Monedele nu se potriveau... MONEDELE NU SE POTRIVEAU! În zadar le sucise şi le răsucise în toate sensurile, piatra sculptată nici nu se sinchisise. Erau totuşi de mărimea indicată, deşi aveau marginile neregulate. Dar nu făceau nimic: niciun semn de căldură, niciun început de freamăt. O piatră rece şi moartă, ca toate cele din cimitir! De furie, Sam le aruncase într-o groapă. Era blocat la Bruges!

E de prisos să mai spunem că, seara, Sam fusese mai degrabă morocănos. Yser i se adresase, întrebându-l cum îşi petrecuse lunga după-amiază, dar Sam nu răspunsese decât prin aluzii îndepărtate la nevoia de a câştiga ceva bani. În ceea ce îl priveşte pe Baltus, acesta era de două ori surescitat. Mai întâi, la ideea de a-şi prezenta în ziua următoare tabloul la concurs,

iar apoi pentru că își închipuia că se află pe cale de a descoperi secretul lui Van Eyck.

— Sunt foarte aproape, o simt. Uleiul este încă vâscos pentru a-l amesteca deja în culoare, dar nu mai e mult până atunci! Ghilda mă va alege curând prim-maestru.

Aparent, uitase de rolul lui Sam în aceste spectaculoase progrese. Colac peste pupăză, bona era la fel de amabilă ca întotdeauna, servindu-i sos gras numai pe jumătate decât celorlalți sau dându-i în loc de carne o bucată de os. Oricum, nu-i era foame.

Trecuse de-acum de miezul nopții, și Sam era întins în pat, cu ochii larg deschiși. Se crezuse isteț cu povestea aceea a celui care schimba bani, dar pierduse un timp prețios. De-acum înainte, în ce direcție să se îndrepte? Capela cimitirului era închisă ermetic și nu descoperise nimic aventurându-se în Pădurea Bătrână. Prin urmare, unde se afla moneda? Și tatăl lui? Cum ar fi putut să-și salveze tatăl, dacă nu era în stare să se salveze pe sine însuși?

Singurul motiv de mulțumire: fotografiile. Nu cele de la turnir, încețoșate și prost încadrate — cavalerii păreau să fie deghizați ca la serbarea de la sfârșitul anului —, ci peisajele din Bruges pe care le surprinsese în drumul spre cimitir. Zidurile, turnul, clopotele, panorama orașului... Era un succes.

Un scârțâit ușor pe coridor. Ușa de la intrare, din nou. De data asta, lui Sam nu îi era deloc somn. Se îmbrăcă în grabă și ieși din atelier în vârful picioarelor. Cheia era răsucită în broască, zăvorul dat în lături. Afară, zăpada din ultimele zile făcuse loc unui strat fin de noroi negricios. Urmele de pași duceau

spre dreapta. Ce avea de pierdut? O porni pe stradă, închizându-şi paltonul la toţi nasturii. Misteriosul plimbăreţ se îndrepta aparent spre canal. Samuel îl urmă de la distanţă şi, după ce tăie mai multe străduţe, ieşi pe podul care trecea peste Reie. Nu se zărea nici ţipenie de om.

Deodată, se simţi înhăţat pe la spate.

— Iat-o, aşadar, pe mica iscoadă.

O mână puternică îl înşfăcase de braţ, silindu-l să se întoarcă. Un tânăr înalt, cu părul blond, îl privea, cu faţa schimonosită de furie.

— Ştiam eu că e şi el băgat în asta. Baltus s-a lăsat dus de nas.

În spatele umerilor lui largi şi a pletelor răvăşite, zări silueta lui Yser cu o glugă pe cap. Yser!

— O urmăreai, ai?

— Nu, replică Sam, încercând să se desfacă din strânsoare. Nu ştiam că este ea. Este a treia oară când cineva iese din casă şi...

— O urmăreai, da. Aşa cum faci parte din banda care i-a atacat. E rândul meu să-ţi trag o mamă de bătaie!

— Aşteaptă, Friedrich! interveni Yser. Nu este sigur că minte. S-ar putea să fie vorba despre o coincidenţă.

— O coincidenţă? A răsărit aşa din senin, doar ca să vă sară în ajutor? Şi, în cele din urmă, s-ar fi instalat definitiv în locuinţă! Îţi spun eu că e o iscoadă a şefului poliţiei! Şi că tot ce merită este o chelfăneală pe cinste!

— Mai încet, Friedrich, pentru numele lui Dumnezeu. Dacă află tata că...

— Eu pot să urlu, dacă vreţi, strecură Sam. Măcar, o să ştim ce părere au vecinii despre asta!

— Lasă-l, Friedrich, ceru Yser. Nu o să scăpăm, sculând tot cartierul în picioare!

Tânărul îl eliberă, cu părere de rău, pe Sam.

— Dacă măcar mi-ați explica, propuse băiatul. V-am spus de ieri, șeful poliției nu este prietenul meu! Și el mă ia drept unul dintre hoții aceia!

— M-ar mira, mormăi Friedrich, el i-a trimis.

— El i-a trimis?

— Friedrich este convins de asta, întări Yser. De la început crede cu toată tăria că șeful poliției i-a angajat să ne atace.

— Să vă atace? Dar nu speră să fii soția lui?

— Este viclean ca o vulpe, șuieră Friedrich. Voia să-i rupă brațul lui Baltus, ca să nu mai poată picta. Fără tablou, s-a dus premiul de la concurs.

— Și dacă s-a dus premiul de la concurs, pentru el asta înseamnă o șansă suplimentară de a se căsători cu mine, completă Yser. Știe bine că tatăl meu este de acord cu această căsătorie pentru că, înainte de orice, își dorește să nu duc lipsă de nimic. Dacă banii ar intra din nou în casă, s-ar mai gândi.

Șeful poliției îi întinsese o cursă lui Baltus pentru a-l împiedica să câștige concursul. Iată de ce nu aprecia prezența lui Sam! Sam era intrusul pe cale să strice totul!

— Și pe deasupra, adăugă Friedrich, se mai ocupă și de niște lucruri nu prea creștinești. Am intrat de mai multe ori în laboratorul lui. Acolo e vorba de magie. E plin de prafuri ciudate, de grimoare* vechi, de borcane cu animale moarte... N-o putem lăsa pe Yser să se ducă acolo, și-ar pierde mințile.

* Culegeri de formule magice.

— Poţi să intri în laboratorul lui?

— Sunt valet la Prinsenhof, palatul în care locuieşte. Uneori, eu sunt acela care îl serveşte în turn. Şi când lucrează la afurisitele lui de metale, crede-mă, e un fum de crezi că a luat foc castelul!

— Acolo ne-am întâlnit, la Prinsenhof, preciză Yser. De atunci noi... noi ne iubim.

Samuel crezu că ghiceşte.

— Şi vă vedeţi noaptea?

— Tata nici nu vrea să audă de această căsătorie. Friedrich poate că nu este bogat, adăugă ea, cu amărăciune în glas, dar e cinstit şi curajos. Nicio legătură cu înfumuratul ăsta de Klugg, oricât ar fi el de şef al poliţiei.

— Klugg? sări Sam. Şeful poliţiei se numeşte Klugg?

— Bineînţeles, de ce?

— Klugg! Dar... atunci aveţi dreptate! El este! Şeful poliţiei! El i-a plătit pe tâlhari, am dovada!

Friedrich îl privi pe Sam, ca şi cum acesta tocmai ar fi fost muşcat de şarpele care te face să înnebuneşti.

— Îşi bate joc de noi, nu-i aşa?

— Yser, adu-ţi aminte! Vesta pe care i-am luat-o hoţului, alaltăieri după-amiază... Avea un buzunar în căptuşeală, cu un bilet de ordin semnat Klugg. Klugg, ca şef al poliţiei! Făgăduia trei livre şi doisprezece bani pentru executarea unei anumite misiuni. Iar această misiune era de a-l ataca pe tatăl tău.

— Ticălosul! se enervă valetul. Ar merita să...

— Mai încet, Friedrich, te rog! Şi biletul acesta, îl întrebă Yser, plină de speranţă, l-ai păstrat? Arătându-i-l tatălui meu, îi vom deschide ochii!

— Vai! Biletul i l-am dat bancherului Grimaldi, mărturisi Sam. Nu puteam să-i ghicesc importanţa!

Se lăsă o tăcere penibilă. Cei doi îndrăgostiţi îşi plecară privirile consternaţi. Fuseseră atât de aproape să se descotorosească de şeful poliţiei!

— Am o idee, începu Sam.

Încetul cu încetul, lucrurile începeau să se lege, şi în mintea lui se făcea lumină. Dacă Klugg fusese la originea afacerii, se putuse afla la fel de bine în pădure, pentru a supraveghea buna desfăşurare a planului. Or, dacă teoria lui Sam era justă, moneda trebuia să se afle în apropierea pietrei pentru ca aceasta să poată funcţiona. Sau, cel puţin, nu prea departe. Oare, în ziua cu pricina, Klugg avea moneda asupra lui?

— Lucrează metale, nu-i aşa? reluă Sam. Nu ştii dacă nu i se întâmplă să fabrice şi monede?

— Monede... nu, asta este interzis, răspunse Friedrich. Dimpotrivă, am văzut tot soiul de vase, de farfurii în laboratorul lui, de medalii şi alte obiecte.

Medalii!

— Care-i ideea ta? întrebă Yser.

— Vă trebuie o dovadă împotriva şefului poliţiei pentru a împiedica această căsătorie, nu-i aşa? Mă voi duce să o caut chiar în laboratorul lui. Friedrich o să mă conducă.

XVI
Alchimistul

— Psstt!

Samuel se întoarse. Friedrich se afla în cadrul uşii, tocmai în fundul încăperii, şi îi făcea semne cu mâna. Nimeni din cei trei sute de invitaţi, reuniţi în imensa sală boltită din Prinsenhof, nu le acorda vreo atenţie. Cele aproximativ treizeci de tablouri aflate în concurs erau dispuse de-a lungul pereţilor, dar majoritatea oaspeţilor se înghesuiau în faţa unei mese mari, unde slujitorii în cenuşiu şi alb — culorile contelui — distribuiau vin cald cu mirodenii. Un murmur străbătu asistenţa, atunci când Filip cel Bun, înveşmântat într-o mantie roşie, cu reflexe lucioase, îşi făcu maiestuos intrarea în mijlocul consilierilor săi. Şeful poliţiei se afla în rândul al treilea.

— Acum, şopti Yser.

Samuel se prefăcu că admiră tablourile şi se îndreptă, pe nesimţite, spre capătul sălii, ţinând în mână cana fierbinte.

— Dragi prieteni, declară contele, cu o voce amabilă, fiţi bine veniţi la Prinsenhof! Sunt sigur că imagiştii din Bruges au realizat adevărate minuni. Să privim, prin urmare, aceste portrete şi să înceapă concursul!

Izbucniră aclamaţii, iar Sam se strecură prin uşa întredeschisă.

— Sunt ocupaţi pentru moment, şopti Friedrich, vino!

Străbătură un şir de culoare rezervate slujitorilor, înainte de a ajunge în turnul care forma un colţ al palatului.

— Aici locuieşte şeful poliţiei, explică Friedrich. Scara care coboară duce la bucătării, cea care urcă, la apartamente şi la laborator.

— Nu riscăm să ne întâlnim cu cineva?

— Toată lumea e prinsă cu recepţia, chiar şi şeful poliţiei.

— Şi pentru a deschide laboratorul?

Friedrich flutură în aer un inel de fier, de care era prinsă o ditamai cheie.

— Perfect, aprobă Sam. Cel mai bine este ca tu să rămâi aici, ca să mă previi în caz de pericol.

— Nu vrei să vin cu tine?

— Dacă ne prind pe amândoi, n-o să ne fie mai bine! Este de preferat ca tu să stai de pază, este mai sigur. Există un loc unde să ne ascundem, dacă lucrurile iau o întorsătură proastă?

— La catul de deasupra laboratorului, în vârful turnului.

— Bine. Dacă vine cineva, alergi să mă avertizezi şi ne vom refugia acolo sus. Cu puţină şansă, vom trece neobservaţi.

— Şi cu dovada, cum ai de gând să faci?

— Văd eu cum o să fac. Oricum, şi eu am ceva de recuperat.

Samuel se avântă pe scară. Ajuns la al doilea palier, introduse cheia în broasca mare, în formă de bot de lup, apoi împinse ușa care scârțâi din balamale. Încăperea nu era așa de întunecată cum și-o imaginase, datorită celor două deschizături destul de largi prin care intra lumina. Era de formă circulară — normală pentru un turn — și plină cu un incredibil talmeș-balmeș de cărți, de flacoane, de mese supraîncărcate cu pergamente, de păsări împăiate, de gravuri străine, de instrumente metalice care spânzurau de plafon ca niște cârnați ruginiți, totul învăluit într-un miros persistent de ars — având astfel măcar un punct comun cu atelierul lui Baltus. În partea opusă șemineului se afla cuptorul, acolo unde Klugg se deda, desigur, experiențelor sale. Mai erau și niște etajere cu un fel de alambic pentru distilarea alcoolului, oale pline cu ierburi și prafuri, borcane cu mici animale uscate — șoareci și șopârle — sau cufundate într-un lichid verzui. Sam încercă să-și adune laolaltă slabele sale cunoștințe în materie de alchimie: auzise vorbindu-se despre piatra filosofală — mulțumesc, Harry Potter! —, despre fabricarea aurului pornind de la plumb sau de la mercur (nu-și mai aducea aminte exact) și cam atât. Trebuia să se lase condus de instinct.

Se apropie de cuptorul de cărămidă care îi ajungea până la brâu și care degaja o căldură blândă. În compartimentul inferior licărea jăraticul, iar dedesubt, săpat ca un soi de chiuvetă de lut ars, se afla un recipient oval, pe jumătate cufundat în cenușa caldă. Oare așa se fabrica aurul? Nu se afla totuși nici urmă de aur în tot laboratorul. Deschise apoi un cufăr mare, aflat sub prima fereastră, și dădu peste rezerva de talere și de

medalii despre care îi vorbise Friedrich. Aparent, era vorba despre creații originale, cu forme mai mult sau mai puțin reușite, reprezentând diferitele încercări ale lui Klugg în materie de metalurgie. Samuel recunoscu chiar și ramurile răsucite care slujiseră drept model sfeșnicului pe care i-l dăruise lui Yser. Dar nicio monedă.

Se îndreptă atunci spre biroul din apropierea celei de-a doua ferestre și pulsul i se acceleră dintr-odată: aruncat neglijent peste cărți, era un teanc de schițe ale pietrei sculptate! Crochiuri creionate cu cărbune de salbă-moale, în special, cu mormântul văzut din diverse unghiuri și, pe unul dintre pergamente, soarele cu cele șase raze ale sale, înconjurate de indicații cifrate. Un plan la scară cu măsuri exacte! Șeful poliției încerca să descifreze secretul pietrei, asta era evident!

Sam dădu ocol biroului, cu picioarele tremurânde. Se așeză în fotoliul din fața vechiului grimoar deschis, pe care mai mult ca sigur Klugg îl consulta cu asiduitate. Paginile erau acoperite cu simboluri de neînțeles, dar și cu mici desene care reprezentau o jumătate de duzină de pietre sculptate în diferite cadre: un templu — grecesc? —, trunchiul unui copac, o stâncă pe marginea unei coline, baza unei statui asemănătoare celor din Insula Paștelui și multe altele. Un catalog de pietre sculptate, oarecum! Samuel inspiră adânc, încercând să-și păstreze capul limpede. Ochii îi parcurseră foaia așezată în fața lui, pe care fuseseră așternute câteva cuvinte scrise cu majuscule. O traducere în latină, presupuse el, a unuia dintre fragmentele din vechiul grimoar:

Si quis septem calculos collegerit, solis potietur.
Si effecerit ut sex radii fulgeant, cor ejus tempus resolvet.
Tum perpetuum aestum cognoscet.[*]

Cerneala roşie era încă proaspătă, semn că şeful poliţiei îşi întrerupsese de curând lucrul, pentru a se duce la recepţie. Samuel îl bombăni pe traducătorul simultan din interiorul capului său care nu-i permitea să înţeleagă altceva decât limba vorbită în Bruges. Ar fi trebuit să urmeze exemplul lui Lili, pe care mama ei o obligase — un alt capriciu al ei — să înveţe latina. Ce să-i faci, poate că textul acesta era important: îl luă şi îl strecură sub vestă, pentru a-l putea examina mai târziu. Întoarse apoi filele vechiului grimoar. Nu era vorba acolo doar despre piatra sculptată, ci şi despre o grămadă de monştri sau de obiecte bizare care trebuie că slujeau unor ritualuri magice din acea epocă. Cel puţin, asta se putea deduce din ilustraţii: un liliac cu chip de copil, o pasăre împăiată care bătea din aripi, un cuptor ca acela din laborator, un baston noduros incrustat cu pietre preţioase...

— Instructiv, nu?

Întrebarea explodă în creierul lui Sam ca un foc de artificii la baza cefei. Nu văzuse şi nu auzise absolut pe nimeni venind! Făcu stânga-mprejur, siderat, şi se trezi nas în nas cu şeful poliţiei, înarmat cu un cuţit. În mod curios, acesta nu părea deloc furios, ba, dimpotrivă, mai degrabă satisfăcut.

---

[*] Traducerea fragmentului latin — prezent şi pe faţa interioară a supracopertei — se află la p. 223.

— Mă întrebam de ce ai părăsit sala cea mare, băiete. Sau mai degrabă nu, nu mă întrebam.

Arătă, sub una dintre etajere, un panou de lemn care pivotase, dând la iveală un coridor întunecos.

— Prinsenhof are şi el micile lui secrete, la fel ca şi tine. Tu ştii să faci Soarele să meargă, nu-i aşa? În felul ăsta ai apărut din senin, alaltăieri, ca să-i sari în ajutor lui Baltus.

Samuel era incapabil să răspundă. Rămăsese cu gura căscată, prostit, fără să poată articula nici cea mai mică silabă.

— Tot tu eşti acela care i-a făcut, ieri, o vizită bancherului Grimaldi, nu? Ştiu şi asta, mi-a descris mutra ta nesuferită. Credeai că o să poţi pune laba pe cele trei lire, nu-i aşa?

Klugg scoase o hârtie de sub plastronul său şi i-o flutură pe sub nas.

— Recunoşti biletul, îmi închipui. Ce păcat că acest şarpe bătrân de Grimaldi n-a reuşit să te înhaţe pe loc, m-ar fi scutit de...

Lăsă fraza neterminată, de parcă ar fi vrut să nu-şi sperie prada. Nările lui fremătau totuşi într-un mod ciudat, iar lui Sam nu-i plăcea deloc licărirea galbenă din ochii săi.

— Ştii de câtă vreme mă interesez de Soare?

Samuel făcu un gest de habar n-am.

— Acum un an, am fost informat în legătură cu bizara gravură din cimitirul din Pădurea Bătrână, de pe un mormânt foarte vechi, despre care se spune că este anterior chiar şi cimitirului. Ştii cum sunt legendele... În orice caz, în ziua în care m-am dus, avea loc înmormântarea soţiei lui Baltus. Acolo am

întâlnit-o pentru prima oară pe Yser. Doi sori în același loc, asta nu putea fi o coincidență.

Cu mâna rămasă liberă, întoarse distrat filele grimoarului.

— Cunoști originea cuvântului „alchimie", băiete? Nu, desigur. Vine de la *cemesch.* În ebraică: soarele. Totul ne vine de la soare. Totul! Căldura, lumina, viața... Numai atingând puritatea văpăilor lui, alchimistul poate reuși să transforme metalul în aur. Toate lucrările repetă acest lucru. Unele dintre ele evocă de asemenea puterile superioare ale „Soarelui de piatră". *Tratatul celor treisprezece virtuți ale magiei,* de pildă, pe care l-am cumpărat de ocazie de la un arab. O carte dificilă, dar plină de învățăminte. Încerc de mai multe săptămâni să-i dezleg enigmele, mai ales cu privire la modul de a topi monedele. Sper că ai să mă ajuți, nu?

Klugg agită lama cuțitului sub bărbia lui Sam.

— Să... să vă ajut? Cum aș putea eu să vă ajut? Nu înțeleg nimic din ce scrie și...

— Bla, bla, bla! Știu că tu ai făcut Soarele să funcționeze, băiete. Era cald data trecută, după trecerea ta pe-acolo. Din păcate, degeaba mi-am depus moneda în interiorul pietrei, că tot nu s-a preschimbat în aur. Presupun că îi lipsea căldura trebuincioasă. Dar tu... tu vei ști cum să faci ca această căldură să renască, nu-i așa?

Vârful cuțitului îl înțepă pe Sam în dreptul mărului lui Adam și o picătură de sânge i se prelinse pe gât.

— Gândește-te bine, băiete. Ai șterpelit un bilet la ordin și ai încercat să-l încasezi de la bancherul Grimaldi. Te-ai strecurat în laboratorul meu, cu speranța de a fura nu știu ce. Nimeni

nu mă va putea învinui că am ţinut să te arestez. Chiar dacă — vai! — arestarea ta s-a sfârşit rău! Aşa că ar fi de preferat să-mi răspunzi: da sau nu, te-ai folosit de Soare pe piatra din Pădurea Bătrână?

Samuel nu avea de ales.

— Eu... Da.

Şeful poliţiei respiră adânc şi cuţitul începu să tremure uşor.

— Bine, oftă el. Eşti un băiat de treabă. Acum...

Se auziră trei bătăi puternice în uşă.

— Stăpâne, stăpâne!

Era vocea lui Friedrich.

— Cine e? răcni şeful poliţiei.

— Van Todds, stăpâne! Trebuie să veniţi degrabă!

Van Todds?

— Ce este?

— Contele a fost atacat! E nevoie de şeful poliţiei!

Şeful poliţiei ezită o fracţiune de secundă.

— Intră!

Friedrich deschise uşa şi, când văzu arma, se albi la faţă.

— Stăpâne, ce...

— Ascultă-mă bine, Van Todds. Tocmai l-am surprins asupra faptului pe golanul ăsta care scotocea în laboratorul meu. Vreau să-l păzeşti şi să nu-i dai drumul până la întoarcerea mea. Şi să nu schimbe vreo vorbă cu nimeni. Ai înţeles?

Friedrich aprobă, vădit buimăcit.

— Şi-acum, spune-mi ce s-a întâmplat.

— Un invitat, îngăimă Friedrich. A scos un pumnal, în timp ce contele admira tablourile.

— Contele e rănit?

— Da, la braţ, şi m-a trimis să vă caut.

— Şi agresorul?

— Au pornit pe urmele lui...

— Bine. Ia cuţitul ăsta, Van Todds, şi supraveghează-l pe băiat până mă întorc. Dacă faci tot ce-ţi spun, vei primi o răsplată pe cinste.

Friedrich luă arma, evitând să-l privească pe Sam. Pentru o clipă, şeful poliţiei cuprinse totul cu o privire, după care se îndreptă spre uşă, având o mină preocupată. Nu făcu însă nici trei paşi, că Friedrich înşfăcă o cratiţă cu fund plat care spânzura de tavan şi se năpusti asupra stăpânului său. Îi aplică o lovitură teribilă în cap — de genul smeş câştigător la tenis —, şi Klugg se prăbuşi la pământ ca secerat, fără să mai zică nici pâs — ghem, set şi meci!

— De mult mă mâncau palmele, comentă, sobru, Friedrich.

Împinse uşa cu piciorul şi se întoarse spre Sam, care rămăsese încremenit.

— Eşti bine? Mi s-a părut că stăteai de prea mult timp aici, aşa că am venit să văd ce se întâmplă. Când am auzit glasuri...

— Contele... Chiar a fost atacat?

— Nu, nici vorbă, dar trebuia să născocesc ceva! Dar după una ca asta nu mai putea fi vorba să-l las pe şeful poliţiei să plece. Ai dovada?

Samuel nu răspunse imediat.

— Numele... numele tău e Van Todds, nu-i aşa?

Celălalt zâmbi.

— Da, şi ce-i cu asta?

— Îţi voi da dovada. Iar tu, în schimb, va trebui să-mi promiţi că te vei căsători cu Yser.

— Straşnică promisiune, prietene. Nu-mi doresc nimic altceva decât să mă căsătoresc cu ea. Numai că, după tot ceea ce s-a întâmplat, nu cred că Klugg o să ne întâmpine cu flori!

— N-ai decât să pleci din oraş o vreme. Sau chiar să o iei pe Yser cu tine. Găsiţi voi o soluţie. Important este să vă căsătoriţi. Uite, ia hârtia asta. Cu ea îl vei convinge pe Baltus.

Îi arătă biletul la ordin de pe birou şi nu îl slăbi din ochi cât timp acesta îl citea. Friedrich Van Todds! Era stră-stră-stră... bunicul Aliciei Todds! Cu condiţia totuşi ca el să se însoare cu Yser şi să aibă copii! Iată de ce Yser şi Alicia aveau acel aer de familie! Alicia semăna leit cu strămoaşa sa îndepărtată.

— Porcul de Klugg! exclamă Friedrich.

— N-avem de ce s-o mai lungim, spuse Sam. Şeful poliţiei se poate trezi dintr-o clipă-n alta. Unde-i cea mai apropiată ieşire?

— Jos, prin bucătării. Dar, eu trebuie mai întâi să-i înmânez biletul ăsta lui Baltus şi să-i explic lui Yser cum stau lucrurile. Altfel, şeful poliţiei îmi va pune toate astea în cârcă. Dar tu, ai găsit ceea ce căutai?

— Aproape...

Samuel se aplecă peste cel leşinat. Era sigur că moneda era acolo. Pipăi nădragii şefului, sub vestă, şi dibui la cingătoare o mică pungă cu baierele înnodate. Îşi strecură degetele în interior: descoperi într-adevăr o monedă rotundă, cu o gaură în mijloc.

— Trebuie să plec, Friedrich, zise el, străduindu-se să-şi ascundă emoţia. Sunt foarte... foarte fericit că v-am cunoscut pe tine şi pe Yser. Atât de fericit, cum nici nu îţi poţi închipui.

— Haide, Waagen, nu mai face mutra asta, o să ne revedem. De ce nu la Malines, n-ar fi o idee rea, nu-i aşa?

— Nu, n-ar fi o idee rea, şopti Sam.

Îşi strânseră mâinile şi coborâră scara fără zgomot. Friedrich o luă pe coridorul ce ducea în sala de recepţii, iar Sam îşi continuă drumul spre bucătării. Era împărţit între dorinţa de a reveni în epoca sa şi sentimentul de a abandona pentru totdeauna o parte din istoria lui. Trădându-i pe Friedrich şi Yser pe parcurs...

Acesta să fi fost, oare, preţul călătoriei?

XVII
Versiune latină

Samuel se ridică în capul oaselor, clătinându-se. În jurul lui era o beznă de să-ţi vâri degetele în ochi, dar mirosurile îi erau familiare: un amestec de cărţi vechi, de vopsea şi de praf. Regăsise *Librăria Faulkner!* Recuperă mobilul din ascunzătoare, felicitându-se de a fi adus, în sfârşit, dovezi. Aprinse telefonul şi se ghidă după lumina lui albăstrie. Cadranul indica: *vineri, 11 iunie, 16:42.* Cu totul, o zi de absenţă şi câteva neplăceri în perspectivă. Nimic comparabil, fie zis, cu ceea ce risca tatăl lui în castelul lui Vlad Ţepeş. Doar dacă nu revenise între timp...

Sam ieşi din spatele tapiseriei cu aceeaşi impresie de rău de mare ca şi data precedentă, ca şi cum casa era în tangaj din temelii. Urcă până la bucătărie şi îşi umplu un pahar cu apă. Căută un pachet de prăjituri uscate, dar nu dădu decât peste un rest imund de biscuiţi moi, se mulţumi cu aceştia şi aprinse televizorul de lângă cuptorul cu microunde. Probabil că se

mai afla încă sub efectul „transferului", căci tipul care comenta imaginile leilor în savană repeta fiecare frază într-o manieră ridicolă:

— Tabatha este cea mai jucăuşă dintre toţi puii/ Tabatha este cea mai jucăuşă dintre toţi puii, în vreme ce Paulus este cel mai temerar/ în vreme ce Paulus este cel mai temerar. El este acela care, de îndată ce mama lor se întoarce cu spatele/ el este acela care, de îndată ce mama lor se întoarce cu spatele, îi atrage după sine pe fraţii şi pe surorile lui, să descopere lumea în toată vastitatea ei/ îi atrage după sine pe fraţii şi pe surorile lui, să descopere lumea în toată vastitatea ei.

În ceea ce-l priveşte pe leuţul numit Paulus — Tabatha, Paulus, leii aveau nişte gusturi ciudate în materie de prenume —, acesta aplica de două ori aceleaşi lovituri de labă unui biet scarabeu care avea proasta idee să treacă pe lângă el şi care, în consecinţă, se dădea de-a dura de două ori. Efectul acesta de *déjà-vu* era cu atât mai tulburător, cu cât se petrecea doar aici, în prezent. Din fericire, după vreo zece minute ecoul începu să slăbească.

Ceva mai treaz, Sam îşi dădu atunci seama de două lucruri: unu — nu mirosea, sincer vorbind, deloc plăcut: efectul apei îngheţate din bazinul cabinetului de toaletă de care dispunea Baltus; doi — avea nişte pete bizare pe cămaşă. O scoase trăgând-o peste cap, fără să-i mai desfacă nasturii, şi, după un examen rapid, sfârşi prin a înţelege: strecurase pergamentul şefului poliţiei sub mantou şi cerneala roşie se întinsese pe ţesătura albă. Atunci când ajunsese în cimitirul din Pădurea Bătrână, pusese într-adevăr moneda pe semnul gravat al soarelui, dar nu se

sinchisise de veşmintele lui. Mantoul şi vesta se volatilizaseră în timpul călătoriei, ca şi documentul ascuns dedesubt. Din cauza căldurii sau a energiei degajate de piatră? În orice caz, literele *se imprimaseră* pe cămaşă. Chiar dacă se imprimaseră invers...

Samuel alergă până în camera de la etaj, luă o foaie de hârtie şi un creion şi, lipind hârtia de fereastră, recopie, prin transparenţă, textul din vechiul grimoar:

Si quis septem calculos collegerit, solis potietur.
Si effecerit ut sex radii fulgeant, cor ejus tempus resolvet.
Tum perpetuum aestum cognoscet.

Cinstit vorbind, chiar pe o foaie cu pătrăţele din secolul al XXI-lea şi cu un creion negru din secolul al XXI-lea, frazele acestea nu îi spuneau mare lucru. Lili va fi, desigur, mai inspirată. Îşi alese nişte haine curate din dulap şi se decise să facă un duş. Din pricina diferenţei de temperatură, transpira din belşug! Oprindu-se în faţa oglinzii din baie, i se păru că se schimbase mult. Parcă umerii erau mai largi! Şi coapsele! Puful de pe obraji era mai aspru! Doar dacă aerul lui obosit nu îl făcea să arate mai în vârstă.

Odată uscat şi parfumat, Sam îşi închise geanta şi se pregăti să se întoarcă în casa bunicii. Se întreba ce gogoşi ar putea să-i toarne, când din bucătărie auzi scârţâitul unui scaun. Să fi căzut oare Paulus şi Tabatha din televizor, plecând să vâneze scarabeul? Sam coborî tiptil pe scară. Un alt soi de jivină stătea în faţa frigiderului deschis, într-un elegant costum crem şi cu chipul bronzat: Rudolf, cavalerul servitor al mătuşii Evelyn.

— Îţi ofer o bere? spuse Sam, pe tonul cel mai vesel posibil.

Rudolf se întoarse spre el, cu maxilarele încleştate.

— Prostule! tună el. Aici te-ai găsit să te ascunzi?

Trânti uşa frigiderului şi, din două salturi, ajunse lângă Sam. În mâna dreaptă, strângea mobilul pe care Sam îl lăsase pe masă.

— Îţi baţi joc de noi? Ştii în ce hal sunt bunicii tăi? Şi mătuşa ta?

Sam nici măcar nu clipi când Rudolf ridică mâna să-l lovească. În ultimul moment, totuşi, acesta se răzgândi şi se mulţumi să-l înşface de braţ.

— Ce ai făcut de ieri? Te-am căutat peste tot!

— Am fost la mine acasă, replică Sam. Asta e casa mea, nu?

— Atâta timp cât tatăl tău nu s-a întors, te afli sub responsabilitatea familiei tale! Trebuie să fii ascultător!

— Dumneata nu faci parte din familia mea!

O licărire ucigaşă străluci fugitiv în ochii lui Rudolf. De-abia se stăpânea.

— Asta rămâne de văzut, scrâşni el. Şi telefonul? Lili credea că l-a pierdut. Tu i l-ai furat, desigur! De ce? Ca să-l vinzi? Arăţi ca unul dintre descreieraţii ăia de pe străzi care sunt gata de orice ca să-şi plătească drogul!

Samuel ezită să-i spună că nu furase nimic şi că Lili fusese aceea care hotărâse, din proprie iniţiativă, să-i împrumute mobilul — fără să-i ceară şi lui părerea, de altfel. Dar asta n-ar fi făcut decât să o pună pe verişoara lui în încurcătură.

— Vezi bine că nu l-am vândut, de vreme ce se află aici!

— Ar trebui să te duc la poliţie, asta te-ar face să-ţi piară pofta de a mai minţi. Hoţii în faşă ca tine, dacă nu-i pui la punct de la început... Ai noroc că mătuşa ta este aici!

Ce şansă, într-adevăr!

Fără să-i dea drumul la braţ, Rudolf îl târî afară, până la maşină. Sam îi opuse doar o slabă rezistenţă, oricum nu avea chef să ia autobuzul ca să se întoarcă la bunici. În schimb, se văzu nevoit să suporte un interogatoriu în toată regula, pigmentat cu remarci acide în ceea ce priveşte iresponsabilitatea tatălui său, care îl lăsa mereu de capul lui. Sam îşi muşcă buzele, încercând să creadă cu toată tăria în virtuţile tăcerii.

Odată ajuns în casa bunicii, prefăcutul său unchi se metamorfoză: din buldog agresiv deveni saint-bernardul protector, care aducea înapoi la stână oaia rătăcită.

— L-am găsit, bunico, şi n-a fost deloc o treabă uşoară! Pretinde că a dormit în casa de pe strada Barnboïm, dar nu sunt sigur că poate fi crezut.

Bunica se repezi la Sam pentru a-l acoperi cu pupături.

— Sammy al meu! Sammy al meu! Am fost atât de speriată! Atât de speriată! Spune-mi ce s-a întâmplat!

— Aveam nevoie să fiu singur, bunico. Am şi eu dreptul să fiu puţin la mine acasă, nu?

— Bineînţeles, evident! Dar de ce să fugi?! Aşa, fără să spui o vorbă, nimic!

— Dacă vreţi părerea mea, persiflă Rudolf, nu ţinea să se afle acolo ca să primească notele de la sfârşitul anului.

Vai, mediile! Uitase de ele. Mulţumesc, Rudolf!

— Au venit în dimineaţa asta, admise bunicul. E adevărat că nu sunt strălucite. Dar trebuie să-l înţelegem pe copilul ăsta, în ultima vreme nu a avut o viaţă uşoară. Şi apoi, situaţia nu e chiar atât de catastrofală!

— Continui să fiu de părere că anul viitor ar trebui să-l trimiteți la internat, insistă Rudolf. Dacă... dacă Allan nu se întoarce, va trebui să vă hotărâți să o faceți.

Se lăsă o tăcere apăsătoare, pe care Sam o rupse primul.

— Se va întoarce, afirmă el, răspicat. Vă promit că se va întoarce!

Bunicul dădu din cap.

— Desigur că se va întoarce! Allan se întoarce întotdeauna! Să nu uit, Sam, te-a sunat unul dintre prietenii tăi. Onk sau Monk, n-am înțeles bine.

Monk? Îi telefonase Monk?

— Ce... ce voia?

— Să-ți aducă aminte de turneul tău de judo de mâine. Părea să țină foarte mult să fii acolo.

Evident, Monk avea de gând să-i rupă oasele de față cu toată lumea!

— La drept vorbind, nu prea sunt în formă, se scuză Sam. Săptămâna asta nu m-am antrenat așa cum trebuie și, decât să fiu eliminat din primul tur...

Bunica îl bătu peste braț, arborând un surâs indulgent, dar Rudolf vedea cu totul altfel lucrurile.

— Dacă cedezi în această privință, bunico, îi faci un prost serviciu. În special după ceea ce a făcut! Samuel are nevoie de reguli, de disciplină și competiția este cel mai bun mijloc de a-i forma caracterul! Dacă dă înapoi în fața primului obstacol care-i apare în cale, cum va proceda mai târziu ca să iasă basma curată?

Cu ce drept se băga cretinul ăsta în costum? Vai! Bunica păru sensibilă la argumentele lui.

— Totuşi, de obicei judoul îţi place mult, nu-i aşa?

— Da. Doar că acum sunt puţin cam obosit şi...

— Cred că Allan şi-ar fi dorit să te duci, tranşă bunicul.

Rudolf prinse din zbor ocazia de a-şi lua revanşa. Dădu, jubilând, lovitura de graţie.

— Am putea să-l însoţim, asta i-ar da curaj! Şi măcar vom şti unde e!

Samuel se pomeni consemnat în camera lui în seara aceea, cu interdicţia de a vorbi cu Lili — pentru a limita deplorabila influenţă pe care o avea asupra tinerei fete. Faimosul „furt" al mobilului fusese argumentul suprem al acestei decizii: bunicii lui se simţiseră obligaţi să-l pedepsească. Ciudat cum prezenţa lui Rudolf făcea ca balanţa să se încline în defavoarea lui! În timpul mesei, Sam se văzuse silit să înghită, pe deasupra, o a doua salvă de reproşuri de la mătuşa Evelyn: elev lamentabil, cvasidelincvent, viitor cerşetor şi alte vorbe şugubeţe. Viitorul său părea să se contureze: dacă tatăl lui nu reapărea, avea să fie expediat la internatul-puşcărie din Meriadek, în Statele Unite. Încă o dată, Sam găsi că e mai prudent să tacă.

Ajuns în camera lui, luă patru, cinci foi de ciornă, mâzgăli câteva cuvinte în josul lor, apoi le făcu cocoloş. Ieşi pe balcon şi aruncă ghemotoacele pe fereastra deschisă, în odaia lui Lili: trebuia neapărat să discute cu ea. Fata era încă jos, cu mama ei, dar, în cele din urmă, avea să se urce şi să găsească foile de hârtie pe mochetă. În aşteptare, Samuel se aşeză în faţa computerului. Căută „Hans Baltus" pe Internet, fără succes: existau într-adevăr câţiva Hans Baltus, muzician sau campion de ciclism, dar niciunul în legătură cu pictorul din Evul Mediu.

Află, în treacăt, că „klugg" — sau klug — este un soi de prăjitură cu rom și că Yser este un fluviu de pe lângă Bruges — Bruges situându-se, așa cum ghicise, în nord-vestul Europei. Investigă apoi galeriile de artă virtuale căutând pictura flamandă, dar tot fără niciun rezultat: dacă se vorbea mult despre tablourile lui Van Eyck, nici urmă de portretul lui Yser. Cele două mâini albe și rochia neagră pe care-și dăduse osteneala să le picteze nu trecuseră în posteritate!

După un timp, un mic zornăit sonor îi dădu de veste că Lili tocmai se conectase la chatul indicat de Sam pe ghemotoacele de hârtie. Nume de cod: *băiatuldepeplajă.*

LILI: Bravo! Camera mea = coș de gunoi! Nu, glumesc, sunt mulțumită să pot vorbi liniștită. Nu știu ce are mama, Rudolf trebuie să fie cauza. Toată lumea a înnebunit aici! Tu ce faci? Păreai să fii KO la masă.
SAM: L-am ratat pe TT = nu era epoca bună. Ai recuperat monedele?
LILI: Am văzut în Cartea Timpului. Erai la Bruges, în 1430, nu? Piesele sunt OK, în banduliera mea. Nu am încetat să mă gândesc la tine.
SAM: 1000 X mulțumesc. Fără tine, m-ar fi spânzurat. Scurt pe 2. O să-ți povestesc mai târziu. Ai făcut progrese la latină? Musai să-mi trad ceva. Poate fi important.
„SI QUIS SEPTEM CALCULOS COLLEGERIT, SOLIS POTIETUR. SI EFFECERIT UT SEX RADII FULGEANT, COR EJUS TEMPUS RESOLVET. TUM PERPETUUM AESTUM COGNOSCET."
Eu înțeleg O! Mulțumesc!

Lili promise să găsească repede rezolvarea, chiar dacă, în caz că se bloca, ar fi fost nevoită să apeleze la profesorul pe care i-l descoperise mama ei. Sam profită de acest moment de respiro şi se întinse pe pat. Era pe punctul de a aţipi, când cineva bătu încet la uşă.

— Sammy! Pot să intru?

— Bineînţeles, bunico, intră.

Bunica închise precaută uşa, ca şi cum nu ar fi vrut să fie surprinşi.

— Să nu crezi că-mi face plăcere să te trimit în camera ta! şopti ea. Dar pentru că nu vrei să ne explici ce se întâmplă... Mobilul, dispariţiile de acasă... bunicul tău şi cu mine nu putem sta cu braţele încrucişate.

— Nu-ţi reproşez nimic, bunico.

— Ştiu, spuse ea, aşezându-se pe cuvertură, tocmai asta mă neliniştește. Dar nu ca să-ţi ţin predici am urcat. Te-a săpunit destul Evelyn! Nu, voiam să-ţi fac o... o mărturisire. Nu ştiu dacă asta poate să-ţi redea încrederea în tine... Ţi-a povestit bunicul despre stagiul lui Allan în Egipt, de acum câţiva ani? Ţi-a spus cât am fost de răscolită?

— Ţi-era frică să nu fi păţit ceva, nu-i aşa? Dar la vremea aceea eraţi în Statele Unite şi nu puteaţi părăsi băcănia, ca să mergeţi după el.

— Am fi făcut-o, dacă ar fi fost necesar. Dar, într-un anume sens, nu era musai. Cum să-ţi spun eu... Eram departe, la mii de kilometri, şi simţeam limpede că Allan era în pericol. Totuşi, îţi jur, Sammy, *eram sigură sută la sută* că nu murise. Noaptea, când dormeam, aveam nişte viziuni, foarte scurte.

Nu-i bine spus că îl vedeam. Aveam mai ales *sentimentul* prezenței lui. Este un lucru asupra căruia o mamă nu se poate înșela, nici măcar în vis. Era acolo, învăluit în ceață, în mijlocul unor forme bizare, ca într-un decor de cinema. Uneori zâmbea, alteori, fața i se contracta.

Era emoționată, și Sam o îmbrățișă.

— Te cred, bunico.

— Ești drăguț, Sammy. Din nefericire, asta nu e totul, suspină ea. În ziua în care... în care mama ta a ieșit de pe drum, pe deal... Tu erai la spital, îți aduci aminte?

Sam își amintea bine fiecare detaliu din acea zi blestemată. Tocmai fusese operat de apendicită și o infirmieră îi anunțase drama. O chema Belinda, era roșcată, cu un soi de bonețică pe cap și ochi negri, mari, puțin cam tâmpi. Expresia panicată a chipului său îi rămăsese întipărită pentru totdeauna în memorie.

— Când poliția a sunat la noi să ne anunțe, am știut chiar în clipa aceea că nu mai era nicio speranță. Degeaba ne dădea asigurări polițistul că va fi transportată la urgențe, eu nu mai aveam vreo îndoială că totul se sfârșise. Și asta am *simțit-o*.

Samuel nu avea niciun chef să retrăiască din nou acele momente îngrozitoare. Nu astăzi. Mai bine să se ocupe de prezent. Mă rog, cum s-ar spune...

— Și acum, bunico? Ce *simți* în legătură cu tata?

Ea îl privi drept în ochi și lacrimile îi scânteiară, șiroindu-i pe obraji.

— Trăiește, dragul meu, sunt convinsă de asta. Ai încredere în bătrâna ta bunică: trăiește!

— Și... zâmbește sau se încruntă?

— Mde... În visele mele de acum ceaţa este prea groasă ca să pot distinge ceva. Dar este acolo, sunt sigură de asta. Aşadar, te rog, Sammy, să nu faci prostii. Nu vreau să aibă ceva să ne reproşeze, atunci când se va întoarce.

Îl sărută pe frunte şi se retrase în vârful picioarelor, înainte de a izbucni cu adevărat în plâns. Samuel rămase un moment lungit în pat, sucind şi răsucind în toate sensurile ceea ce tocmai auzise. Tatăl lui era în viaţă. Trebuia să o creadă orbeşte pe bunica? Într-o zi, cu Maverick, profesorul de ştiinţe, abordase chestiunea premoniţiilor şi a celorlalte percepţii extrasenzoriale. Pentru Maverick, cei care pretindeau că au avut acest gen de experienţe făceau, pur şi simplu, ca memoria lor să funcţioneze de o manieră selectivă: „Dacă îmi repet de zece ori că o maşină albastră va apărea la colţul străzii, explica el, şi a zecea oară, în sfârşit, o maşină albastră chiar apare la colţul străzii, am tendinţa să uit primele mele eşecuri, reţinând doar succesul. Dar am dobândit, oare, în felul ăsta, darul de a vedea în viitor? Sunt capabil de premoniţii? Nu, bineînţeles că nu. Dar, pentru noi, este reconfortant să credem că putem controla ceea ce ne scapă".

O săptămână mai devreme, Sam ar fi aplicat fără să ezite acest raţionament bunicii lui: ea interpreta ulterior şi în avantajul ei evenimente care aparţineau în realitate hazardului în stare pură. Dar uite că, de o săptămână, punctul său de vedere evoluase sub multe aspecte! Vremea certitudinilor luase sfârşit!

În timp ce făcea aceste reflecţii, Sam percepea când şi când crâmpeie înăbuşite de conversaţie de cealaltă parte a peretelui: Lili îşi dădea toată silinţa să-i traducă textul. Obosit de atâta aşteptare, în cele din urmă, adormi.

Zornăitul din computer — un soi de „clinc" — îl trezi din somn pe la unu noaptea. Se repezi spre monitor: *băiatuldepeplajă* încerca să intre în legătură. Făcu clic pe *pseudo*-ul verișoarei sale.

LILI: Mulțumesc pentru temele de vacanță. M-am împotmolit și finalmente profa de laTN m-a ajuT prin mail. Noroc că ține la mine! Iată traDCR după ea:

„CEL CARE VA STRÂNGE LAOLALTĂ CELE ȘAPTE JETOANE VA FI STĂPÂNUL SOARELUI. DACĂ POATE FACE SĂ STRĂLUCEASCĂ CELE ȘASE RAZE, INIMA LUI VA FI CHEIA TIMPULUI. ATUNCI VA CUNOAȘTE CĂLDURA NEMURITOARE."

Samuel citi și reciti mesajul de zece ori, pentru a încerca să-i pătrundă sensul. *Cele șapte jetoane; stăpânul soarelui; să facă să strălucească cele șase raze; căldura nemuritoare...* Desigur, toate astea aveau o legătură directă cu piatra sculptată. Unele expresii erau totuși metaforice, și își dădea seama de ce Klugg își închipuise că, strecurând o monedă în cavitate, va reuși să transforme piatra în aur. Dar nu despre alchimie era vorba aici, ci doar despre „călătorie": *inima lui va fi cheia timpului.*

SAM: Ești cea mai nemaipomenită verișoară din toată galaxia. Bun, iată cum văd eu textul. După părerea mea, jetoane = monede. Trebuie deci să aduni la un loc 7 monede găurite ca să afli cu adevărat cum funcționează piATR (= să-ți alegi epoca?). Cele șase raze sunt cele ale soarelui.

Cum să le faci să strălucească? Nici 1 ID. Soarele trebuie să se aprindă, poate? Căldura nemuritoare = senzaţia de arsură despre care ţi-am vorbit; arzi şi nu mori = căldură + nemurire... În sfârşit, presupun! Zi-mi dacă eşti de acord cu raţionamentul meu!

Aşteptă nerăbdător timp de câteva minute, sperând că *băiatuldepeplajă* avea să-i confirme intuiţiile, dar, după un sfert de oră, trebui să se încline în faţa evidenţei: mai mult ca sigur că *băiatuldepeplajă* dormea dus.

XVIII
Surpriză

Era o aglomerație de zile mari: niciun loc disponibil în parchingul gimnaziului. Rudolf drăcuise tot ce îi ieșise în cale — slabă satisfacție —, înainte de a reuși să-și gareze Porsche-ul lui 4x4 nou-nouț, la o sută de metri distanță, în spatele unui imobil dărăpănat. Probabil că începea să regrete că ținuse cu tot dinadinsul să-l însoțească pe Sam! Bunica își pusese rochia ei drăguță, cu flori, care o făcea să pară veselă și zglobie — fără ca ea să fie câtuși de puțin astfel —, iar bunicul nu contenise să dezbată niște subiecte atât de pasionante, precum fasolea verde la cutie și mărcile de conserve cele mai vândute în băcăniile americane. Sam nu-și descleștase dinții, pentru ca toată lumea să priceapă bine că era dus cu forța la abator — ceea ce era perfect adevărat, din punctul lui de vedere. Mătușa Evelyn nu găsise de cuviință să vină — considera hocheiul mai formator, i-o repetase în nenumărate rânduri lui Allan —, iar Lili pur și

simplu nu fusese convocată, pentru a fi ţinută la distanţă de verişorul ei. În e-mailul pe care i-l adresase în acea dimineaţă, ea îi spunea că pusese deoparte o tonă de cărţi la biblioteca municipală şi că trebuia să se întoarcă neapărat acolo. Într-un anume sens, Sam prefera s-o ştie la bibliotecă...

Primul lui reflex când intră în sala de sport fu să-l caute din priviri pe Monk. Gradenele erau deja pe jumătate pline de spectatori care conversau zgomotos, ecoul vocilor fiind amplificat de plafonul metalic. Proiectoarele fixate la înălţime luminau jumătatea de duzină de tatami, a căror instalare regulamentară era verificată de arbitri. Căpitanii de echipă discutau între ei, câţiva judoka se încălzeau, înfofoliţi bine, şi, în colţul oficialilor, programul de concurs era consultat pe computer. Dar nici urmă de Monk. O bronşită fulgerătoare? O entorsă la încheietura mâinii, în timp ce îşi ungea tartina cu unt de arahide? Începuse, deodată, să-l mustre conştiinţa, considerând că era contrar moralei să le spargă dinţii micilor săi camarazi? Putea să-şi închipuie ce voia.

Samuel îi lăsă pe ai săi în tribuna Nicolas-Gill — botezată după numele marelui campion canadian — şi o porni, fără pic de entuziasm, în direcţia vestiarelor. Nu întârzie să dea peste maestrul Yaku care îl întâmpină cu un surâs imperceptibil. Maestrul Yaku nu era genul expansiv, ceea ce nu-l împiedica să se intereseze îndeaproape de elevii săi, ştiind adesea mai multe despre ei decât părinţii lor. Acestor calităţi profund umane îi erau atribuite în general atât succesul cursului său, cât şi capacitatea lui, pe vremea când participa la campionate, de a „citi" şi de a contracara jocul adversarilor.

— Mă bucur că ai venit, Samuel. Ştiu că nu erai prea pregătit pentru acest turneu, dar este o experienţă bună pentru tine. Nu-ţi fie teamă, şi fii încrezător în forţele tale, de acord? Acum du-te să te schimbi şi ai grijă cum te mişti.

Sam mormăi un vag „mulţumesc", convins mai degrabă că ar fi trebuit să se îmbarce într-un avion cu care să zboare în celălalt capăt al lumii. Alese un dulap mai ferit şi se dezbrăcă încet, indiferent la glumele camarazilor referitoare la competiţie. Era unul dintre cei mai mici ca vârstă totuşi — de-abia împlinise paisprezece ani, de o săptămână! —, şansele lui de a se clasa convenabil în cadrul turneului fiind foarte aproape de zero absolut. Îşi trase pe el chimonoul — *judogi*, în termeni tehnici —, îşi legă recenta sa centură maro, efectuă câteva exerciţii de respiraţie şi câteva mişcări ale corpului, apoi se deplasă pe *dojo*, printre ultimii.

Cei şaizeci de competitori erau deja aliniaţi în faţa arbitrilor şi vacarmul publicului nu înceta să se amplifice, pe măsură ce se umpleau tribunele. Monk era şi el acolo, un munte de muşchi şi de agresivitate. Din fericire, nu-l văzu pe Sam sosind, ocupat cum era să-l persifleze pe un blond longilin, unul dintre potenţialii săi rivali. Samuel se plasă imediat la celălalt capăt al şirului şi rămase cu capul plecat. Megafoanele începură să împroaşte o muzică folclorică şi spicherul luă cuvântul pentru a anunţa deschiderea oficială a turneului de judo Sainte-Mary/Fontana, ediţia cu numărul 27. Se povestea că aceste două oraşe, Sainte-Mary şi Fontana, îşi cultivau rivalitatea de la întemeierea lor şi că, de o sută cincizeci de ani, tinerii se înfruntau în „lupte corp la corp" pe cât de violente,

pe atât de spectaculoase. După al Doilea Război Mondial, municipalităţile deciseseră să substituie acestor încăierări barbare întreceri mai prieteneşti şi de bună vecinătate. Atunci, cluburile de judo se inspiraseră din tradiţie, organizând întâlniri la toate categoriile pentru 11–13 şi 14–16 ani, învingătorul fiind considerat un fel de campion regional. Anul precedent, Sam căzuse — în toate sensurile cuvântului — în confruntarea cu de neclintitul Monk, în primul tur, după ce acesta îl întorsese ca pe o clătită în secunda 43. Monk, care era doar cu câteva luni mai în vârstă decât Sam, cucerise trofeul la grupa 11–13 ani şi nutrea mari speranţe să şi-l adjudece azi pe cel de la 14–16 ani. Cine ar fi putut de altfel să-i stea în cale? Dacă nu era cel mai în vârstă, era cu siguranţă cel mai solid şi, în orice caz, cel mai parşiv. Fiecare se ruga să nu-l aibă ca adversar!

Samuel se îndreptă spre tatamiul unde trebuia să aibă loc prima lui confruntare. Aruncă o privire spre tribuna Nicolas-Gill, de unde bunica îi trimise un semn de încurajare. Luă centura roşie pe care i-o întindea arbitrul, o legă pe deasupra celei maro, gata să-l înfrunte pe Pete Moret, unul dintre colegii săi de club. Echipa din Sainte-Mary având într-adevăr efectivul cel mai numeros — şi încă de departe —, se hotărâse ca reprezentanţii celor două oraşe să fie puşi faţă în faţă, fără a se ţine seama de oraşul din care proveneau. Ceea ce explica riscul de a se măsura cu Monk.

— *Hadjime!* comandă arbitrul.

Samuel înaintă doi paşi, încercând să înşface mâneca sau reverul *judogi*-ului lui Pete Moret. Exista, bineînţeles, posibilitatea de a se prăbuşi imediat pe tatami, pentru a spune în

felul acesta adio turneului, dar nu ţinea să-i ofere această plăcere lui Rudolf. Ce i-ar fi fost dat să audă din gura lui! Pe de altă parte, Pete Moret era departe de a fi un as al *dojo*-urilor, iar maestrul Yaku ar fi considerat această înfrângere suspectă. Sam îl lăsă aşadar pe Pete să gâfâie din greu, încercând să-şi plaseze lovitura lui „specială", *Koshi guruma*, o mişcare de balansier cu şoldul şi, la prima ocazie, îl puse jos, măturându-i sec piciorul de sprijin. Pete basculă pe covor, şi arbitrul anunţă:

— *Waza-ari!*

Waza-ari, ceea ce însemna şapte puncte în contul lui, o excelentă intrare în materie.

Sam îl fixă imediat la sol cu una dintre imobilizările lui favorite, braţul lui drept strângând ferm ceafa lui Pete, în vreme ce cu braţul stâng şi cu toată greutatea corpului îl menţinea la pământ. Se răsuci astfel un moment cu victima lui sufocată sub el, numărând în acelaşi timp secundele: „22, 23, 24..."

— *Yppon!* proclamă arbitrul.

Yppon era cel mai mare avantaj, cele 10 puncte care asigurau victoria!

Samuel şi Pete se ridicară, îşi aranjară chimonourile şi se salutară. Arbitrul îşi îndreptă braţul în direcţia lui Sam pentru a-l desemna pe învingător. Aplauze frenetice ale bunicii şi bunicului dinspre gradene!

Pe când îşi punea cipicii pentru a se întoarce în vestiar, vocea gingaşă a lui Monk susură în spatele lui:

— N-a fost rău, Faulkner. Pete Moret e la nivelul tău, aşa că... Aş fi fost tare dezamăgit să pierzi, dacă pricepi ce vreau să spun.

Îşi strângea pumnii săi mari, cu un aer belicos.

— Mi-a făcut plăcere să nu te decepţionez, Monk.

Sam nu-i mai aşteptă replica şi îi fugi de sub nas: n-avea rost să se expună unei umilinţe suplimentare. Cât despre perspectiva de a-l înfrunta, prefera să nu se gândească la asta. Se refugie la toaletă pentru a fi mai liniştit şi nu urcă decât pentru cea de-a doua confruntare.

În continuare, dimineaţa se derulă ca-ntr-un vis. Tragerea la sorţi îi fusese favorabilă, căci, până în şaisprezecimi, Sam întâlni doar adversari ce-i erau la îndemână, pe care-i bătuse cel puţin o dată până atunci. Oricum, se simţea într-o formă olimpică, aplicând prizele cu uşurinţă şi chiar cu o forţă mai mare ca de obicei. Sam fusese întotdeauna un judoka destul de bun, cel puţin pe planul vivacităţii şi al tehnicii, dar îi lipseau puterea de a-şi arunca adversarul şi rezistenţa la figurile de la sol. Astăzi, se simţea totuşi mai în largul lui ca oricând. Îşi văzu imaginea reflectată în oglinda din sala de duşuri, coapsele şi braţele care i se păreau mai robuste, şi sfârşi prin a se convinge că, efectiv, câştigase în musculatură. Slujba la macaraua din Bruges? Cursele prin Pădurea Bătrână? Călătoria în timp făcea, poate, mai mult decât toate antrenamentele de dezvoltare a muşchilor.

Înveselit, abordă cu seninătate cel de-al patrulea meci al său din acea dimineaţă. Concurentul pe care îl avea în faţă era de data asta un băiat din Fontana, cu centură maro, nervos şi rapid, şi pe care nu-l cunoştea. Acesta îl atacă încă din start şi îi aplică un *Yuko* — 5 puncte —, secerându-i piciorul drept, atunci când Sam încerca să-i apuce garda. Din fericire, căzu pe o parte şi

putu să se ghemuiască pentru a evita să fie imobilizat. Întrucât niciunul dintre ei nu reuşi să dobândească un avantaj la sol, arbitrul îi despărţi — *Matte!* — şi lupta se reluă din picioare. De-abia în ultimul minut, Sam întrevăzu soluţia salvatoare, graţie unui *Uki otoshi* nu prea ca la carte: întrucât adversarul lui se angajă în mod imprudent, îl trase spre el, aplecându-se uşor, iar apoi îi imprimă o mişcare bruscă în sens invers. De două ori dezechilibrat, băiatul din Fontana căzu pe spate, ceea ce îi aduse lui Sam un frumos *Waza-ari.* 7 puncte la 5, câştigase la limită!

Bunica era în al nouălea cer, atunci când se revăzură la prânz, în *cafeneaua* de lângă liceu.

— Sferturile de finală, Sammy! Şi tu care nici măcar nu voiai să te prezinţi!

— Am avut noroc, îngăimă el, fără să-şi ridice privirile din spaghetele lui bologneze.

— Asta poţi s-o repeţi, îi întări spusele Rudolf. Pe covoarele din stânga era cu totul altă poveste. Ai fi putut zice că toţi cei de acolo erau mai zdraveni şi mai puternici. În special băiatul cu care vorbeai la început.

— Monk?

— Nu ştiu cum îl cheamă. E un adevărat măcelar băiatul ăsta! I-a executat pe toţi, în mai puţin de un minut!

— Şi tu... s-ar putea să-l ai ca adversar? se îngrijoră bunica.

— Nu m-am uitat pe listă, eludă Sam subiectul. Oricum, n-o să ajung prea departe, în după-amiaza asta. Aş putea primi încă o porţie de paste?

La desert, Rudolf scoase mobilul lui Lili din buzunar şi îl aşeză, cu un aer enigmatic, pe masă.

— Aş avea o întrebare, Samuel. Dacă n-ai vândut telefonul, atunci te-ai folosit de el, nu-i aşa? Ai făcut fotografii?

„Drace!" îşi spuse Sam. „Mai trebuia, pe deasupra, ca un cretin ca el să-şi bage nasul în albumul meu numeric! Bine c-am şters pozele ratate cu cavaleri!"

— Ai scotocit, Rudolf? Lili n-o să fie prea încântată când o să afle.

Rudolf bătu cu dosul mâinii în şervetul lui.

— Sper că nu vrei să-mi dai lecţii de morală? Ce-i cu clişeele astea?

— Despre ce anume e vorba? se interesă bunica.

— Despre un oraş vechi, acoperit de zăpadă. Acoperit de zăpadă, în anotimpul în care ne aflăm, vă daţi seama? Aş fi curios să aflu unde le-a făcut.

— Ah, dacă-i doar asta... oftă uşurată bunica.

— Nu vă daţi seama? se aprinse Rudolf. Încă de la început şi-a bătut joc de noi! N-a fost acasă la tatăl lui! Nici în gară, în weekendul trecut! Se plimbă nu ştiu pe unde!

Preţ de o secundă, Sam se crezu descoperit. Rudolf îl scormonea cu privirea într-un mod realmente îngrijorător, ca şi cum ar fi făcut din toate astea o problemă personală. Sau Lili îi trădase secretul? Nu, era imposibil. Pur şi simplu, Rudolf nu suporta vreo împotrivire.

— A fost o frumoasă emisiune despre oraşele Europei, joi seară, spuse Sam. N-aţi văzut-o? Am fotografiat imaginea de pe ecran.

— Minţi! Rezultatul n-ar fi fost de-o asemenea calitate!

— Greşeşti, Rudolf, aparatul ăsta are o rezoluţie foarte bună. Două milioane de pixeli, dacă am citit bine. Alegi întotdeauna

lucrurile cele mai bune, nu-i aşa? Acum, te rog să mă scuzi, dar trebuie să mă duc să-mi fac încălzirea.

Şi se ridică de pe scaun, pentru a curma orice interogatoriu suplimentar.

Când intră în *dojo*, competiţia era departe de a fi reînceput. Mulţi spectatori dejunau, mestecând sendviciuri în tribune, iar judoka se regrupaseră, după afinităţi, în jurul tatamiurilor.

— O zi mare pentru tine! îi aruncă Pete Moret. Nu te-am văzut niciodată atât de remontat.

— Mulţumesc!

— Ştii cu cine te lupţi în sferturi?

— O să... o să mă duc să aflu.

În realitate, Sam făcu mai întâi un ocol prin vestiar, căci îl zărise pe Monk în dreptul computerelor şi nu ţinea să fie ţinta unor noi sarcasme. Monk în dreptul computerelor... Ideea asta nu-i dădu pace, în timp ce se spăla pe mâini. Monk în dreptul computerelor! Dar bineînţeles, ce prost era!

Îşi trase în grabă chimonoul pe el şi se repezi spre masa oficialilor. Monk era un as în informatică. I-o spusese Kathy. Chiar el era acela care fusese, mai mult sau mai puţin, desemnat să se ocupe de întreţinerea computerelor! Ar fi putut foarte bine să trucheze tragerea la sorţi, pentru a-i permite lui Sam să treacă de mai multe tururi, până în momentul în care aveau să se întâlnească! Atribuindu-i adversari de valoare mai mică, de exemplu. Ceea ce explica buchetul său de victorii de dimineaţă!

— Iertaţi-mă, aveţi programul sferturilor de finală?

Jonathan Robin, secretarul clubului, făcu imprimanta să zbârnâie şi îi înmână o foaie.

— Curaj, Faulkner!

Sam se cufundă cu spaima-n suflet printre pătrate şi săgeţi. Sfert de finală A: *Jerry Paxton VS Samuel Faulkner.* Uf! Nu era Monk! Iar pe Jerry Paxton îl cunoştea, aparţinea echipei din Sainte-Mary. Fără a fi un monstru, era bine clădit şi făcea parte dintre duri, aşadar nu era nicio ruşine să pierzi împotriva lui! Şi să-l eviţi astfel pe Monk! Sam îşi regăsi zâmbetul: avea să se apere fără vlagă în faţa lui Paxton şi să termine turneul teafăr şi nevătămat, fără a pierde stima şi consideraţia celor din jur. Rudolf putea să-şi reambaleze reflecţiile lui despre disciplină şi caracter! În cel mai rău caz, dacă Paxton comitea o eroare grosolană... Sam luă din nou foaia: *Sfert de finală B: Milton Farley VS Ronald Joly.* Cu unul dintre aceştia doi ar urma să dispute semifinala. Viaţa era frumoasă, oricum ai fi luat-o!

Sam examină tribunele, încercând să-şi localizeze adversarul. Publicul era pe cale să se întoarcă în sala de sport pentru a urmări finalul turneului şi mulţi dintre spectatori mergeau printre scaune sau îşi aşteptau prietenii în picioare. Jerry se afla probabil în aripa de nord, stând la taclale cu cei mai vechi din club şi... deodată, Sam se simţi ca lovit de trăsnet. Paxton era într-adevăr în partea de nord, dar izolat de ceilalţi. Era aşezat la baza tribunei, cu un braţ petrecut drăgăstos pe după gâtul Aliciei Todds... Alicia Todds a lui! CĂCI ALICIA TODDS ERA ACOLO! Şi ea ieşea cu Jerry Paxton!

Samuel trebui să se sprijine de panoul de afişaj să nu cadă. Imaginile lui Yser îi reveneau în minte şi se adăugau celor ale Aliciei, cu jeanşii ei mulaţi şi cu tricoul negru şi scurt, care îi lăsa buricul descoperit. Chiar şi de la distanţa aceasta, frumuseţea ei

lumina întreaga sală de sport. Paxton o săruta cu lăcomie, ca şi cum tocmai atunci sosise, şi degetele lor se înlănţuiau. Lui Sam îi veni să vomite. Buna lui dispoziţie de adineauri se risipi pe dată şi avu impresia că inima nu-i mai bătea. Respira sacadat şi neuronii lui pluteau într-o supă amară. Alicia... Momentul era desigur teribil de nepotrivit, dar trebuia să-i vorbească. Era o legătură între ei, o legătură a cărei existenţă ea nici nu o bănuia, dar care era mai presus de orice. Da, trebuia să-i vorbească.

Înaintă ca un automat spre aripa de nord şi se proţăpi stângaci în faţa celor doi îndrăgostiţi.

— Salut!

Aceştia ridicară ochii spre el, surprinşi că cineva îndrăzneşte să-i deranjeze.

— Faulkner? mormăi Jerry. Încă n-a început după câte ştiu, nu?

— Samuel şi cu mine ne cunoaştem de multă vreme, i-o tăie Alicia, cu vocea ei melodioasă. Cândva, eram vecini.

Ea îl urmărea cu un aer greu de definit în privire, un amestec de interes, de curiozitate, de ranchiună, poate, şi de amintiri, de-atâtea amintiri. Samuel îşi înfipse unghiile în palmă ca să nu plângă.

— Îl cunoşti pe Faulkner? întrebă Paxton. Nu mi-ai spus.

— Sunt cel puţin trei ani de când n-am mai vorbit cu el, replică Alicia. Nu puteam să ghicesc că o să vină să ne salute! Dacă nu cumva vrea să-ţi spună ceva legat de meci.

— Îmi pare tare rău, Alicia, îngăimă Sam. Am... am fost un idiot. Ar fi trebuit să vin să te văd, să-ţi explic. În capul meu totul era atât de complicat! Îmi pare rău. Te-ai... te-ai schimbat!

„Eşti minunat de frumoasă", adăugă în sinea lui, „şi probabil e bătător la ochi că încă te mai iubesc."

— Presupun că ăsta e un compliment, se arătă amuzată Alicia. Şi tu ai mai crescut.

Paxton începea să-şi piardă răbdarea:

— Bun, e-n ordine, Faulkner, o să reglăm totul imediat, de acord? Du-te mai bine să te încălzeşti cu micul Moret, o să ai nevoie.

— OK, desigur, vă deranjez...

Se retrase de-a-ndăratelea, pe deplin conştient că se purtase ca un imbecil. Alicia continua să îl fixeze, iar Paxton îi azvârli un zâmbet dispreţuitor, de genul: „Dispari, prăpăditule, nu faci nici doi bani, Alicia e a mea".

Pentru Sam, nu mai putea fi vorba să se lase bătut...

XIX
Hansoku-Make

Întâlnirile din faza finală se desfăşurau pe tatamiul central. Cei mai tineri îşi terminaseră sferturile şi venise rândul celor de 14–16 ani să intre în luptă. Sam făcuse câteva exerciţii cu Pete, animat de o furie înăbuşită. Din când în când, arunca o privire spre Alicia, dar aceasta era întoarsă cu spatele. Trebuia, totuşi, în cele din urmă, să îl privească.

— Samueeel Faulkner!

Urcă pe covor în aplauzele publicului şi se înclină în faţa adversarului său.

— *Hadjime!*

Primul şoc avea să fie dur. Samuel şi Jerry declanşară o adevărată luptă a mâinilor, în încercarea de a înşfăca mâneca sau reverul *judogi*-ului celuilalt. Dar Sam n-avea nicio intenţie să cedeze: o ajutase şase secole mai devreme pe strămoaşa Aliciei Todds să se descotorosească de şeful poliţiei, aşa că nu era să

se lase ridiculizat în faţa descendentei acesteia! Paxton încercă mai multe secerări, servindu-se de greutatea lui, dar Sam se ţinu zdravăn pe picioare. Conta pe aroganţa tânărului şi pe excesul lui de încredere — Jerry părea atât de sigur pe el! Problema era că măsura cu cinci sau şase centimetri mai mult decât el şi că prin urmare trebuia să îl ţină la distanţă. Sam schiţă aşadar unul sau două atacuri, mai puţin în speranţa de a obţine puncte, cât pentru a evita să fie sancţionat pentru lipsă de combativitate. În cursul celui de-al treilea minut, atunci când Sam simţea cum începe să obosească, Jerry se descoperi: convins de superioritatea lui fizică, dădu drumul reverului lui Sam şi îl prinse de gât pentru a-l trage în spate şi a-l face să-şi piardă echilibrul. Sam nu făcu nici una, nici alta: îşi răsuci fulgerător umărul sub braţul lui Paxton, îndoi genunchii în aceeaşi mişcare şi se propulsă înainte. Corpul lui Jerry desenă o curbă de toată frumuseţea în aer şi se prăbuşi pe covor. Buf!

— *Yppon!* strigă arbitrul.

Se auzi un tunet de aclamaţii. Sam câştigase! Se îndreptă fără să-i vină să creadă. Bunica îi trimitea săruturi, iar Rudolf se dezumflase cu totul. Dublă victorie! În tribuna dinspre nord, Alicia se ridicase în picioare. Acum, da, se uita la el.

Maestrul Yaku îl felicită printre primii:

— Ce ţi-am spus eu, Sam? Nu trebuie să-ţi fie teamă să ai încredere în tine! Tu eşti în stare să mergi până la capăt!

Sam acceptă complimentul şi se feri să mărturisească faptul că avea să se dezumfle în semifinală! Îşi onorase contractul cu vârf şi îndesat!

În jumătatea de oră care urmă, asistă cu un ochi distrat la celelalte trei confruntări. Pentru el, se terminase. Ronald Joly câştigă sfertul de finală B, după ce luptase cu ferocitate la sol, iar Monk se calificase, aşa cum era de aşteptat, în dauna unei centuri negre din Fontana. Dar toate astea nu aveau nicio importanţă. Meciurile de la 11–13 ani nu îl pasionară deloc şi, cu spiritul pe deplin liber, se pregăti să dispute — şi să piardă — semifinala lui. Cu doar două minute înaintea începerii luptei, Jonathan Robin, secretarul clubului, veni să-l bată pe umăr.

— Faulkner! Am o veste bună pentru tine! Mergi direct în finală.

Samuel tresări.

— Cum?

— Ronald Joly s-a accidentat la sol adineauri, probabil că şi-a luxat umărul. A declarat forfait.

— Cum?

— Eşti surd, Faulkner? Eşti în finală.

La microfon, speakerul confirma într-adevăr anularea meciului şi îi prezenta apoi pe ceilalţi doi semifinalişti — în speţă, Monk şi marele blond longilin —, chiar cei doi care se tachinaseră la începutul turneului. Sam era distrus. De pe banca lui îi văzu năpustindu-se unul asupra celuilalt, ca nişte fiare sălbatice, izbindu-se cu mânie şi scoţând strigăte răguşite. Sam nu era pregătit să îndure aşa ceva! La un moment dat, marele blond încercă să-l ridice pe Monk, urlând sub greutatea lui, şi se auzi distinct cum îi trosniră coastele. Sau oasele, sau cartilagiile, nu se ştia prea bine. Atacul nu dădu roade şi amândoi continuară lupta la sol, cărându-şi pumni. Arbitrul trebui chiar să intervină ca să nu-şi scoată ochii!

Samuel întoarse capul să nu-i mai vadă. „Îl voi înfrunta pe Monk în finală", își repeta el, „și încă în fața Aliciei. Îl voi înfrunta pe Monk în finală și încă în fața Aliciei" — și tot așa! Atunci când privi din nou spre tatami, Monk era pe spate, încleștându-și adversarul între picioare și sugrumându-l atât de dur cu brațul, încât victima sa aproape că se învinețise. Marele blond lovi de câteva ori în podea, în semn de abandon. Răsună o nouă explozie de strigăte de bravo. Samuel mai avea doar câteva minute de trăit!

Ultimul sfert de oră înainte de finală se dovedi a fi cu adevărat cumplit. Toată lumea îl încuraja sau îi dădea sfaturi, în vreme ce lui i se făcuse greață. Exact ca atunci când se slujise de piatră... Piatra, da, mare nevoie ar fi avut acum de ea! Un mic tur în Japonia, de ce nu, nu conta în ce epocă. Dar în zadar se gândea cât se poate de intens la monedă și la piatră, nu se întâmpla nimic. Avea să moară aici, în dojo-ul din Sainte-Mary, în fața unei mulțimi în delir!

Își lepădă cipicii și, cu moartea în suflet, păși pe covor. Monk era și mai impresionant în chimono alb și doar la un metru distanță. Un soi de Yeti... un Yeti care se lingea pe buze, pe deasupra. Căci Monk se lingea pe buze, da. Avea să-l mănânce de viu!

Samuel se strădui să se concentreze asupra a ceea ce se hotărâse să facă: să sucombe, poate, dar cu capul sus. Alicia era acolo, să nu uităm. Totuși, cu cât se concentra mai mult, cu atât avea impresia că o ceață ușoară îi acoperea ochii. Inconștientul lui, fără îndoială, refuza să vadă...

— *Hadjime!* urlă arbitrul.

„Haide, rezistă mai mult de 43 de secunde și bate-ți recordul!"

Monk se năspusti asupra lui Sam care reuşi, *in extremis*, să-şi salveze garda. Celălalt apucă să-i înşface mâneca şi se sforţă să-l facă să se întoarcă. Sam se arcui pentru a nu ceda. Monk era mult mai greu, evident, mult mai puternic. Şi simţea şi cum îl îneacă un val de transpiraţie, iar genunchii... Trecuseră zece secunde? Yeti avansa piciorul, liniştit, pentru a-l testa în partea dreaptă. Nu părea grăbit să termine, de fapt. Mai întâi să-l obosească, să se distreze cu el... Vechea poveste cu şoarecele şi pisica! Monk efectuă apoi o mişcare din şold, şi Sam nu avu timp decât să se distanţeze pentru a se eschiva. În treacăt, îşi răsuci încheietura mâinii şi îşi reprimă o grimasă. Silueta lui Monk, enormă şi grotească, agăţată de *judogi*-ul lui, i se părea ireală. Nu şi răsuflarea lui.

Îşi dădu atunci seama că Monk îşi dubla din ce în ce mai frecvent fiecare dintre gesturi. Întocmai ca verişoara lui, Lili, atunci când se întorsese în pivniţă. Sau ca puiul de leu Paulus care alerga după scarabeul lui pe ecranul televizorului. Monk întindea braţul să-l prindă de rever, schiţa o fentă din corp pentru a-l atrage spre el, apoi întindea din nou braţul, repeta fenta din corp... Era atât de dezarmant, încât Sam nu văzu venind magistrala secerare care îl trimise pe covor. Se prăbuşi ca din pod şi evită *Ypponul* doar pentru că se răsturnase pe fese, în loc să cadă pe spate.

— *Waza-ari!* anunţă arbitrul.

Samuel se ghemui pentru a scăpa de labele lui Monk care încerca să-l întoarcă. Dacă ar fi vrut cu adevărat, acesta n-ar fi avut nicio dificultate să încheie definitiv lupta la sol. Dar, vădit lucru, avea alte planuri.

— *Matte!*

Arbitrul le ceru celor doi adversari să se îndepărteze şi să-şi aranjeze chimonourile. În tribune nu se auzea niciun zgomot şi fiecare spectator îşi reţinea respiraţia, presimţind că Yeti era pe cale de a pune punct disputei.

Monk avansă ţopăind, cu un uşor zâmbet în colţul buzelor. Apoi se dădu brusc înapoi şi reîncepu să ţopăie, avansând cu acelaşi surâs — infam — în colţul buzelor. Samuel clipi: ecoul se instalase cu adevărat. Un soi de distorsiune în timp care îi permitea să vadă ceea ce era pe punctul de a se produce cu una sau două secunde mai înainte, provocând acel faimos efect de *déjà-vu*. Altfel spus... Sam îşi îndepărtă rapid glezna în clipa în care Monk se pregătea să încerce să o secere. Altfel spus, Sam putea anticipa acţiunile adversarului cu o secundă sau două *înainte* ca acestea să se realizeze! Acest mod de a se lăsa în jos, de exemplu: Monk se pregătea să-şi strecoare braţul între picioarele lui pentru a-l ridica şi a-l bascula peste umeri, obţinând în felul acesta un *Yppon* răsunător! Samuel nu trebui decât să se îndepărteze câţiva centimetri pentru a-i dejuca manevra şi pentru a-şi dezechilibra o clipă adversarul. Yeti avu un aer mirat şi un murmur înfioră sala. Ce se întâmpla?

Atunci, Monk se apropie şi efectuă o mişcare din şold pentru a-l înşfăca pe Sam dintr-o parte. Dar şi de data asta Sam prevăzuse acţiunea adversarului său. Îi însoţi gestul ocolindu-l pe Monk şi plasă o timidă secerare. Yeti păru descumpănit: o a doua tentativă care tocmai eşuase! Şi într-un mod la fel de inexplicabil. Evident, îşi spuse Sam, judoul în asemenea condiţii nu era tocmai echitabil. Dar ce putea fi echitabil într-o luptă între el şi Monk?

Secunde interminabile, Yeti se chinui astfel să-şi plaseze prizele, dar plăpândul lui opozant îl contra, ripostând chiar, atunci când avea ocazia. Lupta devenea un fel de dans, un neaşteptat balet între David şi Goliat. Şi Monk se enerva. Sâcâit că nu reuşea să termine odată, declanşă unul dintre procedeele sale favorite, *Morote,* în care antebraţul repliat trecea pe sub subsuoara adversarului şi, printr-o rotaţie a corpului, îl proiecta în aer şi la sol. Numai că Sam avusese deja ocazia de a se familiariza cu acest gest, Monk având deosebita amabilitate de a i-l prezenta în premieră cu două secunde mai devreme. În momentul în care acesta îşi încordă braţul pentru a riposta, Sam plonjă cu toată forţa în aceeaşi parte, antrenându-l pe Monk în căderea sa. Dus de elanul pe care şi-l luase şi tras de greutatea lui, Yeti descrise un soi de roată imperfectă, înainte de a se prăvăli greoi pe covor.

— *Waza-ari!* exclamă arbitrul.

Un val de stupoare parcurse asistenţa: 7 puncte la 7, Sam egalase! Se ridică prompt — avea totul de pierdut la sol — şi căută cu privirea cifrele roşii ale cronometrului de pe perete: treizeci şi opt de secunde. Treizeci şi opt de secunde de rezistat!

Monk se ridică, la rândul lui. Yeti nu era deloc într-o bună dispoziţie, ca să spunem aşa. Nu zăbovi decât să-şi verifice centura şi se năpusti — în două rânduri! — pufnind ca un taur. Cu braţele înainte, încerca să-l apuce pe Sam de mânecă, dar, ca prin farmec, acesta îi scăpa mereu şi labele lui uriaşe se închideau în gol. Două sau trei hohote de râs se făcură auzite din rândul publicului — printre care şi al Aliciei, Samuel ar fi putut să jure —, ceea ce îl scoase cu totul din fire pe Yeti.

— O să te strivesc, urlă el, o să...!

Arbitrul interveni, bătând din picior:

— *Hansoku-Make!*

Cei doi combatanţi se opriră brusc, împietriţi. Un înger trecu prin *dojo,* în vreme ce arbitrul îşi îndreptă degetul acuzator spre Monk. *Hansoku-Make* era descalificarea imediată pentru acţiune contrară spiritului judoului. Nu aveai, într-adevăr, dreptul să-ţi ameninţi adversarul. Monk era eliminat! Sam câştigase finala!

O furtună tropicală păru să se abată asupra sălii de sport: publicul aplauda să-şi rupă palmele, făcând să tremure gradenele. Bunica dădea din cap, nevenindu-i să creadă, iar bunicul ridicase degetele în semn de victorie. Cei doi adversari se salutară — Monk cu ochii plecaţi —, şi Sam fu purtat în triumf, la iniţiativa lui Pete Moret. Făcu de două ori turul sălii, pe un munte de umeri şi de braţe care scandau: „Sa-mu-el! Sa-mu-el", în vreme ce el încerca să o repereze pe Alicia. O văzu în colţul dinspre nord şi i se păru că zâmbea...

După zece minute de nebunie şi după înmânarea oficială a medaliilor, Sam reuşi, în sfârşit, să se îndrepte spre duşuri şi să-şi regăsească pacea. Rămase un timp nesfârşit sub jetul de apă, până ce „ecoul" dispăru cu desăvârşire. Mulţumi pietrei. Mulţumi călătoriilor. Altfel, niciodată nu i-ar fi putut veni de hac lui Monk! Niciodată n-ar fi cucerit medalia de aur!

Trecu apoi în vestiar, şiroind de apă şi cu prosopul în jurul taliei, întrebându-se dacă nu cumva Monk îl aştepta în faţa dulapului său. Dar încăperea era goală, Yeti spălase putina!

Cineva însă bătea la una dintre ferestrele de sus. Sam examină silueta chircită în spatele geamului care-şi pierduse luciul. S-ar fi putut ca Alicia...?

Răsuci mânerul, cu inima bătându-i cu o sută pe oră.

— Lili?

— Sammy... Scuză-mă că...

Ea aruncă o privire în interior să se asigure că nu o vedea nimeni.

— Rudolf te aşteaptă în parching, cu bunicul şi bunica, nu voiam să mă vadă.

Samuel se întrebă de ce era atât de palidă verişoara lui. Ar fi vrut să o lase să intre în vestiar, dar răsuflătoarea era prea îngustă.

— Ştii că am câştigat? se înflăcără el. Medalia de aur! L-am bătut pe Monk, îţi dai seama?

— Da, mi-a spus Pete Moret, e formidabil!

— Nu prea pari în apele tale.

— Azi-dimineaţă, trebuia să mă duc la biblioteca municipală, îţi aduci aminte? Pregătisem nişte cărţi vechi.

— Da, şi?

Trase de chinga genţii ei şi scoase o carte.

— Am... am continuat să caut despre Vlad Ţepeş. Toate informaţiile posibile.

— Drăguţ din partea ta, dar...

Ea îi întinse exemplarul prin fereastră.

— În cele din urmă, am găsit-o pe asta. În ea se vorbeşte despre unul dintre castelele lui din Valahia.

Samuel luă lucrarea: *Bran, reşedinţa lui Dracula.* Imaginea de pe copertă reprezenta un castel pe un pinten stâncos, cu turle şi fortificaţii.

— E plină de fotografii în interior. Şi chiar... unele poze ale temniţelor din subsoluri. Am pus un semn, uită-te!

Rosti aceste ultime cuvinte cu o voce scăzută, şi Sam se grăbi s-o deschidă la pagina indicată. Erau mai multe imagini dintr-o încăpere joasă, cu pereţii cu tencuiala căzută, cu cârlige pentru lanţuri şi greutăţi de prins la picioarele celor întemniţaţi. Samuel începea să înţeleagă de ce verişoara lui era atât de bulversată. Oare nu acesta era locul unde îl întemniţase Vlad Ţepeş pe tatăl lui? Căci, după câte îşi amintea Sam, ilustraţia din Cartea Timpului arăta un castel de soiul ăsta.

— Priveşte ultima fotografie din dreapta, reluă Lili. După autorul cărţii, graffitiul este de epocă.

Samuel înclină volumul pentru a avea ceva mai multă lumină. În prim-plan se vedea o bucată de zid, cu un soi de inscripţie albicioasă, gravată stângaci în piatră. Samuel avu nevoie de câteva secunde pentru a o descifra, unele litere nefiind prea lizibile. Dar semnificaţia întregului era clară şi autorul mesajului nu lăsa loc de îndoială. Cu şase secole mai înainte, în adâncul celulei sale, Allan Faulkner scrisese:

AJUTĂ-MĂ, SAM!

Cuprins

I. Sam 5
II. Piatra sculptată 15
III. Iona 25
IV. Comoara lui Colum-Chill 36
V. În prima linie 50
VI. Singur în întuneric 64
VII. Palatul de milioane de ani 75
VIII. Scarabeul de sticlă 86
IX. Consiliu de familie 101
X. Revista presei 114
XI. O nouă plecare 131
XII. Ghilda imagiştilor 147
XIII. Hârciogii din Bruges 163
XIV. Secretul lui Van Eyck 173
XV. Trei livre şi douăsprezece parale 187
XVI. Alchimistul 201
XVII. Versiune latină 212
XVIII. Surpriză 225
XIX. *Hansoku-Make* 237

Guillaume Prévost s-a născut în 1964, la Tananarive, pe insula Madagascar. Absolvent al Școlii normale superioare, doctor docent în istorie, predă ca profesor într-un liceu din Paris. A colaborat la mai toate numerele revistei *Histoire* și a scris mai multe lucrări de specialitate înainte de a aborda literatura. Având suport în pasiunea lui pentru istorie, ficțiunile sale dezvoltă, de asemenea, clasica tehnică a intrigii polițiste.

PIATRA SCULPTATĂ, primul său roman destinat tinerilor, face parte dintr-o trilogie în care se împletesc marile aventuri și tablourile istorice captivante.

Au trecut câteva zile de când Sam n-a mai primit nici cea mai mică veste și trebuie să se dea bătut în fața evidenței: tatăl lui a dispărut pur și simplu. În vreme ce caută cu disperare un indiciu, adolescentul descoperă o cameră secretă, apoi o carte veche, roșie, și o stranie piatră sculptată. Atingând-o, Sam este proiectat pe neașteptate... cu secole în urmă, pe o insuliță amenințată de vikingi!

Fără s-o știe, Sam a pornit
în cea mai fascinantă
și cea mai periculoasă călătorie.

Despăturește supracoperta ca să te orientezi pe culoarele Timpului!

www.corintjunior.ro

ISBN: 978-973-7644-58-9

9789737644589

Coperta: Christian Broutin

Egipt, 1160 t.H.
Iona, 800
Si quis septem calculos
collegerit, solis polietur.
Si effecerit ut sex radii
fulgeant, cor ejus tempus
resolvet. Sum perpetuu-
m aestum cognoscet.
Bruges, 1430
Verdun, 1916